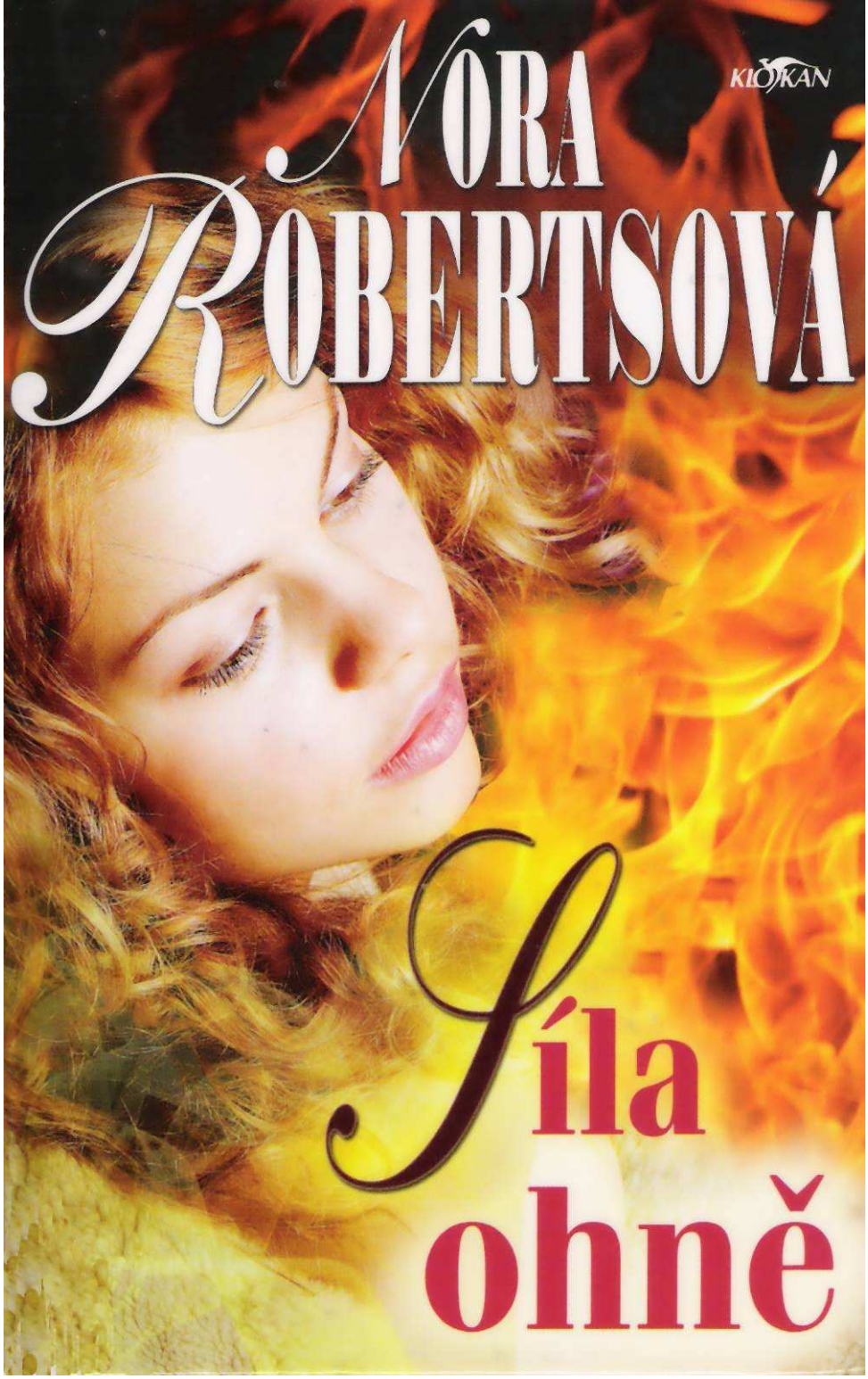

NORA
ROBERTSOVÁ
KLOKAN
Síla
ohně

NORA ROBERTSOVÁ

Síla ohně

KLOKAN

Copyright © 2002 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2007
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu FACE THE FIRE
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2007
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-461-3

Věnováno milencům, někdejším i budoucím.

Ach lásko ohnivá!
Jediným polibkem vsál duši mou,
jak sluneční paprsek sytící se rosou.
ALFRED TENNYSON

Prolog

ostrov Tří sester
září 1702

Její srdce bylo na střepy a ty se do ní zarývaly každou hodinu a minutu jejího bídného života. Ani děti – ty vlastní, které nosila, i děti jejích sester, ji nemohly utěšit.

Bohužel, ke své hanbě nebyla útěchou ani ona pro ně.

Opustila je, stejně jako je opustil jejich otec. Její manžel, milenec, muž jejího srdce se vrátil na moře a všechna naděje, láska i kouzlo odešly s ním.

Teď už by si ani nevzpomněl na společně strávené radostné roky. Nepamatoval by si na ni, na syny, dcery a domov, který si na ostrově vybudovali.

Takový byl od podstaty on a takový byl její osud.

A osud jejích sester, pomyslela si, když stála na útesech, které milovala, zatímco se dole pod ní vzdouvalo moře. I ony byly předurčené milovat a prohrát. Ta, které říkali Vítr, se zamilovala do krásné tváře a hezkých slov, která zakrývala bestii. Monstrum, jež pak prolilo její krev. Zabil ji kvůli tomu, kdo byla, a ona nevyužila svou moc, aby ho zastavila.

Stejně tak ta, která si říkala Země, pak zuřila a trpěla a kámen po kameni kolem sebe postavila zeď, přes niž nikdo nemohl proniknout. Využila svoji sílu k pomstě, zaprodala se a spojila s temnou mocí.

Teď se temné síly stahovaly k ní a ta, jíž říkali Oheň, zůstala se svou bolestí opuštěná. Už nedokázala odolávat a nacházet smysl ve svém životě.

Temnota k ní v noci promlouvala úlisným hlasem plným lží. Přestože lež uměla rozeznat, pokoušela ji.

Její kruh se rozbil a ona neuměla a nechtěla čelit osudu sama.

I teď cítila zlou moc, jak se plíží po zemi ve formě špinavé mlhy. Hladovělo to po ní. Její smrt tu moc nasytí, vždyť stejně netouží prát se se životem.

Pozvedla paže a ohnivé vlasy jí zavlály ve větru, když nabrala dech a vykřikla. Ještě v ní zůstalo tolik síly. Moře v odpověď zahučelo a země se jí pod nohama zachvěla.

Vítr, Země, Oheň – a Voda, která jí dala velkou lásku, aby si ji pak vzala zpět.

Teď naposled měla všechny živly na povel.

Její děti zůstanou v bezpečí, to dokázala zajistit. Chůva je vychová, bude je učit a dar a jasnozřivost, které má i ona, přejdou dál.

Temnota jí olízla kůži. Tak strašně ledový polibek.

Zavrávorala na okraji srázu a dvě síly na sebe začaly narážet – bouře, která zuřila v ní, a ta vnější, kterou sama vyvolala.

Tento ostrov, jenž se sestrami vytvořily jako útočiště před šílenstvím těch, kdo by je jinak zabili, bude zničen. Všechno zahyne.

Jsi tak sama, zašeptala temnota. Cítíš tolik bolesti. Ukonči to. Zbav se trápení.

Udělá to, ale ochrání svoje děti a děti svých dětí. Ještě v sobě měla sílu a moc předat ji dál.

„Za třikráte sto let se tě ostrov sester zbaví.“

Z jejích napřažených prstů vytrysklo světlo a začalo spirálovitě kroužit nad ostrovem.

„Mé děti ať jsou mimo dosah tvůj, ať žijí, učí se, poznají osud svůj. Z mé moci a kouzla povstanou, třikrát silnější vůli dostanou. Kruh tří sester silou mocí bude čelit nejtemnější noci. Odvaha a víra, spravedlivý soucit a láska bez hranice jsou osudové zkoušky téhle trojice. Ať ze svobodné vůle spojí se tři ženy a ostrov bude zachráněný. Však pokud některá z nich selže, zřítí se do moře a všechno

s ním zemře. Když dokážou přežít temnou noc, nad tímto místem už nebudeš mít moc. Mým posledním kouzlem je, bohyně, chraň, jak říkám, tak se i staň.“

Temnota po ní chňapla, když se vrhla dolů, ale nemohla na ni dosáhnout. Než dopadla do vln, vychrlila všechnu svou nesmírnou sílu nad ostrov, kde spaly její děti, jako stříbrnou síť.

1

ostrov Tří sester
květen 2002

Už víc než deset let nevstoupil na rodný ostrov. Víc než desetiletí neviděl – snad kromě snů – klín lesa, domky na návrší, oblouk pláže a jeskyni. Dramatické útesy, kde stál kamenný dům vedle bílého majáku.

Nemělo by ho překvapit dojetí a prostá radost. Sama Logana málokdy něco překvapilo. Ale potěšení z toho, co se změnilo a co naopak zůstalo jako dřív, ho zasáhlo do hloubi duše.

Vracel se domů a teprve tady opravdu pochopil, jak moc to pro něj znamená.

Zaparkoval dole v přístavu, protože se chtěl projít, nasát trochu slaného jarního vzduchu, poslouchat hlasy rybářů a pozorovat život na tom malém kousku země u pobřeží státu Massachusetts.

A taky nejspíš potřeboval trochu času, než se dokáže setkat se ženou, pro kterou se sem vrátil.

Nečekal žádné vřelé přijetí. Vlastně vůbec netušil, co od Mii čekat.

Kdysi to věděl. Rozeznával každé hnutí její tváře, každou změnu jejího hlasu. Tehdy by ho přišla na břeh přivítat, rudé vlasy by jí vlály a kouřové oči zářily radostí i příslibem.

Se smíchem by se mu vrhla do náruče.

Ale ty dny byly dávno pryč, pomyslel si, když šplhal vzhůru k Hlavní ulici s řadou pěkných obchůdků a kanceláří. Sám je ukončil a dobrovolně si zvolil vyhnanství. Zřekl se ostrova i Mii.

Teď se dobrovolně z exilu vracel.

Za dobu, co byl pryč, se dívka, kterou tu zanechal, změnila v ženu. Dokonce v obchodnici, pomyslel si s pousmáním. Žádné překvapení. Mia měla vždycky smysl pro obchod a zisk. Toho hodlal využít, pokud bude třeba, aby se vemluvil zpět do její přízně.

Lstivost Samovi nevadila, pokud ho dovedla k cíli.

Stanul na Hlavní a zadíval se na budovu Magického hostince. Byl to jediný hotel na ostrově a patřil právě jemu. Teď, když mu ho otec konečně předal, v něm chtěl uskutečnit nějaké plány.

Ale obchod musí počkat, až se vyřídí osobní záležitosti.

Šel dál a s potěšením si všiml mírného, ale stálého provozu. Obchody na ostrově se tedy stabilně hýbaly, jak měl předem zjištěno.

Dlouhými kroky ukrajoval vzdálenost. Byl to vysoký muž, jen málo pod sto devadesát centimetrů, s vypracovaným tělem, zvyklým spíše na obleky na míru než černé džíny, které si vzal dnes. Dlouhý tmavý plášť za ním při chůzi v májovém větru vlál.

Vlasy, rovněž černé, teď rozvířené větrem z trajektu, mu padaly přes límec. V jeho podlouhlé tváři jasně vystupovaly výrazné lícní kosti. Hrany obličeje poněkud zjemňovala plná, ostře řezaná ústa, která spolu s rozevlátými vlasy vytvářela dramatický dojem.

Jeho hbité oči těkaly po všem, co kdysi tvořilo a zase mělo tvořit jeho domov. Byly modrozelené jako moře, rámované černými řasami a obočím.

Svůj vzhled uměl využívat, když potřeboval, stejně jako kouzla nebo bezohlednost. Jakékoli prostředky mohly posvětit jeho cíl. Už pochopil, že bude potřebovat všechnu pomoc, aby zvítězil nad Miou Devlinovou.

Zadíval se přes ulici na Knižní kavárnu. Mohl tušit, že když se Mia ujme zanedbaného domu, promění ho v něco kouzelného, elegantního a prosperujícího. Ve výloze viděl knihy naaranžované spolu s květináči jarních květin kolem plážového lehátka. Její dvě největší lásky, usmál se, knihy

a květiny. Naznačovala, že je čas odpočinout si od práce na zahradě a odměnit se posezením u pěkného příběhu.

Zatímco tam stál, vešel do obchodu párek turistů. Zase tak dlouho pryč nebyl a turisty od místních uměl stále dobře rozeznat.

Postával tam dál s rukama v kapsách, až si uvědomil, že to příliš prodlužuje. Nebylo nic bouřlivějšího než rozzuřená Mia. Očekával, že se na něho vrhne už v prvním okamžiku.

A kdo by se jí taky divil.

Ale na druhou stranu, uchechtl se, nebylo nic vzrušivějšího než rozzuřená Mia. Bude rozhodně zajímavé zase s ní zkřížit zbraně. A uspokojivé ji pak uklidňovat.

Přešel tedy ulici a vstoupil do Knižní kavárny.

Lulu seděla za přepážkou. Poznal by ji kdykoli. Drobná žena se skřítkovským obličejem, téměř zakrytým brýlemi se stříbrnými obroučkami, Miu prakticky vychovala. Devlinovi se starali spíše o cestování a jeden o druhého než o svou dceru, a Lulu, někdejší dítě květin, jí dělala chůvu.

Právě odbavovala zákazníka, a tak měl čas prohlédnout si obchod. Strop byl posetý drobnými světly jako hvězdami a prohlížení knížek dodával sváteční atmosféru. Útulné posezení lákalo ke krbu, který byl na léto vyčištěný a vyzdobený květinami. Vzduch po nich sladce voněl a z reproduktorů k tomu hrály flétny a dudy.

Na lesklých modrých policích byly zajímavě rozmístěny knihy různých žánrů. Miu přece nikdo nemohl obviňovat z jednostrannosti.

Pousmál se, když na jiných policích zahlédl rituální svíce, tarotové karty, runy, sošky víl, čarodějů a draků. Přehlídka Miiných dalších zájmů. Nic jiného by tady ani nečekal.

Vzal z jedné misky růžový křišťál a promnul ho v prstech pro štěstí, i když tušil, že to tak snadné nebude. Než ho stihl vrátit na místo, ucítil náraz ledového vzduchu, a tak se s úsměvem obrátil k Lulu.

„Vždycky jsem věděla, že se vrátíš. Pohromám se člověk nevyhne.“

Tohle byla první překážka, kterou musel překonat, drak střežící bránu. „Nazdar, Lu.“

„Nech si to, Same.“ Odfrkla si a dobře si ho prohlédla. Pak se ušklíbla podruhé. „Koupíš si to, nebo mám zavolat šerifa, aby tě sbalil za krádež?“

Položil kámen zpět do misky. „Jak se Zack má?“

„Zeptej se ho sám, já s tebou nebudu ztrácet čas.“ Třebaže byla o dobrých třicet centimetrů menší, ukázala na něho prstem, až se zase cítil jako dvanáctiletý „Co tady sakra chceš?“

„Vidět domov. A Miu.“

„Tak nám všem prokaž laskavost a mazej zpátky tam, kde ses poslední roky poflakoval. Do New Yorku, do Paříže nebo bůhví kam. Nám se na Sestrách bez tebe žilo docela dobře.“

„To vidím.“ Znovu se rozhlédl po obchodě. Necítil se uražený. Drak, aspoň v jeho představách, musel být oddaný své princezně. A Lulu to odjakživa uměla. „Hezké místo. Slyšel jsem, že tu máte i skvělou kavárnu. A že ji vede Zackova žena.“

„No, sluch máš v pořádku. Tak poslouchej: Seber se a mazej pryč.“

Nebyl uražený, ale přimhouřil oči, až zeleně zazářily. „Přišel jsem za Miou.“

„Má moc práce. Vyřídím jí, že ses stavil.“

„Ne, nevyřídíš,“ řekl tiše. „Ale ona to i tak pozná.“

Než to dořekl, zaslechl klapot podpatků na dřevěných schodech. Mohl to být tucet jiných žen ve vysokých podpatcích, ale on to také poznal. Srdce mu v hrudi poskočilo, vyšel zpoza police s knihami a zahlédl ji, právě když udělala na schodišti poslední otočku.

A jediný pohled na ni ho rozbil na malé kousíčky.

Z princezny se stala královna, pomyslel si.

Vždycky byla nejkrásnější bytostí, jakou poznal. Přeměna z dívky v ženu její krásu ještě umocnila. Vlasy

měla stejné, jak si pamatoval, dlouhý zvlněný ohnivý závoj kolem světlé tváře. Ta růžová pleť bývala jemná jako rosa. Měla malý, rovný nos a široké, plné rty. Dobře si vzpomínal na jejich dotyky a chuť. Její kouřově šedé oči mandlového tvaru ho teď chladně pozorovaly.

Usmála se, a to byl teprve opravdový chlad. Pak k němu přistoupila.

Dlouhé, nazlátlé šaty přiléhavě zdůrazňovaly její křivky a dlouhé nohy. Spolu s botami v podobné barvě vznikal dojem, že celá žhne. Přitom z ní necítil žádné teplo, když povytáhla obočí a prohlížela si ho.

„Ale, to je Sam Logan, že? Vítej zpátky."

Měla hlubší hlas, jen o tón hlubší než kdysi. Svůdnější, zastřenější a měkčí. Rozezněl se mu až někde v břiše, třebaže byl zmatený jejím zdvořilým úsměvem a chladným přivítáním.

„Díky." Schválně nasadil podobný tón. „Jsem rád, že jsem tady. Vypadáš báječně."

„Dělám, co můžu."

Pohodila hřívou vlasů. V uších měla náušnice z citrínů. Všechny ty drobné detaily, včetně prstenů na ruce a vůně, která ji obklopovala, si vrýval do paměti. Pokoušel se číst její myšlenky, ale jako by byly v nějaké nesrozumitelné cizí řeči.

„Líbí se mi tvoje knihkupectví," pokračoval klidně. „Nebo to, co jsem zatím viděl."

„Tak to tě tady musím provést. Lulu, máš zákazníky."

„Já vím, co mám dělat," zamumlala Lulu. „Jsme přece v práci, no ne? Není čas někoho tady provádět."

„Lulu." Mia jen varovně natočila hlavu. „Na starého přítele si vždycky najdu čas. Pojď nahoru, Same, ukážu ti kavárnu." Vydala se zpátky do schodů a rukou pohladila zábradlí. „Možná jsi slyšel, že se náš společný kamarád Zack Todd loni v zimě oženil. Nell není jen blízká přítelkyně, ale taky skvělá kuchařka."

Sam se nahoře nad schody zastavil. Nedělalo mu dobře, že tak těžko hledá rovnováhu. Její vůně ho doslova obracela naruby.

Druhé patro bylo stejně vábivé jako první, s přídavkem rušné kavárny, z níž proudily neodolatelné vůně koření, kávy a čokolády.

Pod nablýskanou vitrínou spatřil skvělý výběr čerstvých zákusků a salátů. Jemná vůně se linula i z obřího hrnce, z něhož hezká blondýnka právě nabírala zákazníkovi polévku.

Okna na vzdálenější stěně nabízela výhled na moře.

„To je úžasné.“ Aspoň to mohl říct bez delšího přemýšlení. „Prostě úžasné, Mio. Musíš být na svoje dílo pyšná.“

„Proč bych nebyla?“

Zaslechl jízlivost, což ho přimělo otočit se k ní. Ale zase se jen usmála a pokynula mu elegantní rukou plnou prstenů. „Nemáš hlad?“

„Větší, než jsem čekal.“

V jejích hlubokých očích se objevil náznak vzteku, jenže pak se odvrátila a přistoupila k pultu. „Nell, mám tady jednoho hladového muže.“

„Pak přišel na to správné místo.“ Nell se zazubila, až se jí ve tvářích udělaly dolíčky, a modrýma očima přátelsky spočinula na Samovi. „Dnešní polévka je kuřecí kari, speciální salát je z krevet a sendvič s vepřovým plátkem a rajčaty na olivovém chlebu. Plus obvyklé menu,“ ťukla na tabulku na pultě, „i s vegetariánskými jídly.“

Zackova žena, pomyslel si Sam. Jedna věc bylo vědomí, že do toho jeho nejstarší kamarád praštil, a druhá vidět důvod proč. Sam dostal další příjemný zásah.

„Tomu říkám výběr.“

„Ráda souhlasím.“

„Nemůžeš si vybrat špatně z jídel, které připravila Nell,“ řekla Mia. „Svěřím tě na chvíli do její péče, mám nějakou práci. Á, Nell, měla jsem vás představit. Tohle je

Zackův dávný kamarád Sam Logan. Přeju dobrou chuť," dodala a odešla.

Sam sledoval, jak po Nellině tváři přejel výraz překvapení a pak z ní vyprchala všechna vřelost. „Tak co si dáte?"

„Zatím jen kávu. Černou. Jak se má Zack?"

„Velmi dobře, děkuji."

Sam si zaťukal prsty na stehno. Další strážce u brány, pomyslel si, a stejně nebezpečný jako první drak i přes ten něžný vzhled. „A Ripley? Slyšel jsem, že se před měsícem vdala."

„Má se fajn a je moc šťastná." Nelliny rty se stáhly do přísné linky, když na pult postavila kelímek s kávou. „Na účet podniku. Jsem si jistá, že ani Mia nechce a nepotřebuje vaše peníze. A v Magickém hostinci, jak jistě víte, vaří moc dobré obědy."

„Ano, to vím." Hezké koťátko, ale s ostrými drápky, pomyslel si. „Myslíte, že Mia potřebuje vaši ochranu, paní Toddová?"

„Já myslím, že Mia zvládne všechno." Teď se usmála, ale ten úsměv řezal jako čepel nože. „Absolutně všechno."

Sam si vzal kávu. „To já taky," přikývl a vydal se směrem, kterým odešla Mia.

Ten bastard. Jakmile za sebou Mia zavřela dveře kanceláře, nechala uniknout část svého hněvu. I to roztřáslo knihy a ozdobné předměty na policích. Že v sobě měl tolik drzosti, necitlivosti a hlouposti a klidně si vtančil do jejího obchodu!

Stojí si tam a usmívá se, jako by čekal, že se mu příští chvíli radostně vrhne do náruče. A bude se tvářit užasle.

Mizera.

Zaťala pěsti a na tabuli okna se objevila jemná prasklina.

Poznala přesně, kdy vešel. Stejně jako vycítila chvíli, kdy přijel na ostrov. Porazilo ji to a zaplavilo, právě když vyplňovala objednávky. Bolest, šok, radost, vztek, a vše tak náhlé a intenzivní, až se jí zatočila hlava. Jedna silná emoce narážela na druhou a zanechala ji docela zesláblou.

Poznala, že se vrátil.

Jedenáct let. Tenkrát odešel a nechal ji tady ublíženou, bezmocnou a zoufalou. Ještě pořád ji zahanbovalo, jak se na celé týdny proměnila v chvějivé klubko zmatených a žalostných nervů.

Dokázala se ale zvednout a vybudovat nový život na spálených snech, co po Samovi zbyly. Našla nový smysl a stálý klid na duši.

A teď byl zpátky.

Mohla jen děkovat osudu, že to uměla předvídat a měla čas na uklidnění. Jak ponižující by bylo, kdyby se na to setkání nemohla připravit. A jak uspokojivé naopak, jak byl jejím chladným přivítáním překvapený a zmatený.

Dnes už byla silnější, připomněla si. Žádná dívenka, která mu položila krvácející srdce k nohám. Teď v jejím životě existovalo mnohem víc věcí, důležitých věcí, než nějaký muž.

Láska může být taková lež. A ona lži nesnášela a netolerovala. Měla svůj domov, práci a přátele. Znovu si vytvořila svůj kruh.

To by ji mělo podržet.

Po zaklepání na dveře zablokovala svoje pocity i myšlenky a vklouzla do křesla za stolem. „Ano, jen dál."

Když Sam vešel, prohlížela si údaje na monitoru. Nepřítomně vzhlédla a jen lehce se zamračila. „Nic z jídelního lístku tě nezlákalo?"

„Zatím mi stačí tohle." Zvedl kávu, pak přistoupil blíž a usadil se na jejím stole. „Nell je velmi loajální."

„Loajalita je v přátelství důležitá, aspoň podle mě."

Souhlasně zamručel a napil se kávy. „Taky dělá skvělý kafe."

„Což je důležité pro šéfkuchařku.“ Zaťukala prsty o stůl, jako když potlačuje netrpělivost. „Same, promiň, nechci být nezdvořilá, jsi vítaný v obchodě i v kavárně, ale já mám práci.“

Dlouze se na ni zadíval, ale ten mírně otrávený výraz na její tváři zůstal. „Pak tě nebudu zdržovat. Stačí když mi dáš klíče a já se půjdu zabydlet.“

Zmateně zavrtěla hlavou. „Klíče?“

„K domku. Ke žlutému domku.“

„K mému domku? Proč bych ti Kruci měla dávat klíče od žlutého domku?“

„Protože,“ nadšený, že konečně prolomil tu její zdvořilou obranu, vytáhl z kapsy papír, „máme smlouvu.“ Položil ho na stůl a ona po něm chňapla. „Keltský kruh je jedna z mých společností,“ vysvětloval, když zírala na jména. „A Henry Downing jeden z mých právníků. Pronajal domek pro mě.“

Ruka se jí málem zachtěla. Dokonce chtěla uhodit. Proto ji schválně pomalu položila na stůl dlaní dolů. „Proč?“

„Právníci za mě dělají spoustu věcí,“ pokrčil rameny. „A navíc jsem si řekl, že přímo mně bys ho nepronajala. Ale byl jsem si jistý, že jakmile se uzavře smlouva, dodržíš ji.“

Dlouze se nadechla. „Myslím, proč potřebuješ žlutý domek. Máš k dispozici celý hotel.“

„Nebydlím rád v hotelech a už vůbec ne tam, kde pracuju. Potřebuju soukromí a oddech. V hotelu by to nešlo. A pronajala bys mi domek, Mio, kdybych na to nešel přes právníka?“

Teď se jízlivě usmála. „Jistě, ale zvedla bych měsíční nájem. A podstatně.“

Zasmál se, už vyrovnaněji než při prvním setkání, a napil se kávy. „Smlouva je smlouva, a možná to tak má být. Když rodiče prodali náš dům Ripleyinu manželovi, nemůžu se usadit tam. Věci se dějí tak, jak mají.“

„Věci se dějí," řekla jen. Pak otevřela zásuvku a vytáhla klíče. „Je malý a takový venkovský, ale myslím, že na dobu, co tu budeš, postačí."

Položila klíče na jeho smlouvu.

„Určitě. Nešla bys se mnou dneska na večeři? Trochu zavzpomínat?"

„Ne, díky."

Nechtěl o to žádat, aspoň ne tak brzy, a mrzelo ho, že mu ta slova vyklouzla. „Tak někdy jindy." Vstal a strčil smlouvu i klíče do kapsy. „Rád jsem tě zase viděl, Mio."

Než mohla ucuknout, dotkl se na stole její ruky. Něco viditelně zajiskřilo a zašumělo ve vzduchu.

„Ach," řekl a stiskl ji pevněji.

„Dej tu ruku pryč." Udržela hlas v klidu a zadívala se mu zpříma do očí. „Nemáš právo se mě dotýkat."

„O práva mezi námi nikdy nešlo, jen o potřeby."

Čirou vůlí přiměla ruku, aby se nechvěla. „Už není žádné my a já už tě nepotřebuju."

Bolelo to. V srdci pocítil prudký a ostrý nával bolesti. „Ale ano a já tebe taky. Je třeba myslet na jiné věci než na ublížené staré city."

„Ublížené city." Opakovala to spojení, jako by šlo o výraz v cizí řeči. „Aha. Ať je to, jak chce, bez mého dovolení se mě už nedotýkej."

„Budeme si muset promluvit."

„To by znamenalo, že si máme o čem povídat." Nechala nějaký ten vztek vyplout na povrch. „Právě teď ti nemám co říct. Chci, abys odešel. Máš smlouvu, klíče i žlutý domek. To od tebe bylo chytré, Same. Ty jsi byl chytrý už jako kluk. Ale tohle je moje kancelář a můj obchod." Málem řekla i můj ostrov, ale zarazila se. „Teď na tebe nemám čas."

Když uvolnil stisk, odtáhla ruku. Vzduch se pročistil. „Nepokazme si to setkání hádkou. Doufám, že se ti v domku bude líbit, a kdyby byl nějaký problém, dej mi vědět."

„Dám. Užiju si to tam a ozvu se.“ Obrátil se ke dveřím a otevřel je. „Jo, Mio, tohle ale není jen návštěva. Chci tady zůstat.“

Než za sebou zavřel, všiml si se škodolibou radostí, jak ve tváři zbledla.

Ihned si to začal vyčítat a také jak pokazil první kroky. V pokleslé náladě vrávoral dolů po schodech a pak pod přísným pohledem Lulu ven.

Nešel do doků, kde nechal auto, ani ke žlutému domku, kde měl nějaký čas žít, raději se vydal směrem k policejní stanici.

Mohl jen doufat, že tam Zacka, dnes vlastně šerifa Todda, zastihne. Už vážně potřeboval potkat člověka, aspoň jediného člověka, který by ho přivítal doma a myslel to upřímně.

Jestli se nemohl spolehnout ani na Zacka, byl v pěkné kaši. Nahrbil se proti chladnému jarnímu větru, který ho už netěšil.

Odehnala ho jako obtížný hmyz. Ne ve zlosti, ale otráveně. To zablýsknutí při dotyku něco znamenalo, chtěl tomu věřit. Ale jestli někdo mohl odolat osudu a bojovat s ním silou vůle, byla to Mia.

Tvrdohlavá, hrdá čarodějka, pomyslel si s povzdechem. Právě to ho na ní přitahovalo. Hrdosti a síle se těžko odolává. A jestli ho zdání neklame, měla teď obojího víc než v devatenácti.

To znamenalo, že ho čekalo hodně práce.

Sykavě vydechl a strčil do dveří stanice.

Muž, který tam seděl s nohama na stole a sluchátkem na uchu, se příliš nezměnil. Někde víc narostl, jinde zeštíhlel. Hnědé vlasy měl stále rozčepýřené a na koncích sluncem zesvětlalé. Oči pořád stejně bystré a jasně zelené.

Teď se zadívaly na Samův obličej a úžasem rozšířily.

„Ještě se vám ozvu. Ty papíry přijdou faxem. Jasně. Dobře. Už musím jít.“ Zack shodil nohy ze stolu a zavěsil. Pak vstal a zazubil se na Sama. „Krucinál, to je pan Newyorčan.“

„Jak to jde, ochránce zákona?“

Zack přešel místnost třemi kroky v odrbaných kožených botách a prudce Sama objal.

Sam pocítil něco víc než úlevu, protože tohle bylo přivítání plné nekomplikovaných citů a vzpomínek na dětství.

Roky odloučení jako by náhle zmizely.

„Moc rád tě vidím,“ vypravil ze sebe.

„Já taky.“ Zack se odtáhl a prohlížel si ho. V jeho úsměvu byla čistá radost. „No, vůbec jsi za tím kancelářským stolem neztloustl a nezplešatěl.“

Sam se rozhlédl po místnosti. „Však ty taky ne. Šerife.“

„Jo, tak si pamatuj, kdo tady velí a chovej se na ostrově slušně. Co tady vlastně děláš? Dáš si kafe?“

„Jestli myslíš to v té konvici, tak radši ne, díky. Mám tady nějakou práci. Dlouhodobější.“

Zack našpulil rty a nalil si blátivou kávu do hrníčku. „V hotelu?“

„To je jedna věc. Vykoupil jsem ho od rodičů. Teď je jen můj.“

„Vykoupil…“ Zack trhl rameny a usedl na stůl.

„Naše rodina nikdy nefungovala jako ta tvoje,“ odpověděl Sam suše. „Je to byznys, o který už otec ztratil zájem. Ale já ne. Jak se vede tvým rodičům?“

„Super. Právě jste se minuli. Přijeli na Ripleyinu svatbu a zdrželi se skoro měsíc. Už jsem myslel, že zůstanou natrvalo, ale pak se zas sbalili a vyrazili do Nového Skotska.“

„Je mi líto, že jsem je neviděl. Ale prý neměla svatbu jenom Ripley.“

„Jo jo.“ Zack zvedl ruku, kde se mu blýskal snubní prstýnek. „Doufal jsem, že taky přijedeš.“

„Je mi to líto.“ Což byla naprostá pravda. „Ale mám z tebe radost. Vážně.“

„Já vím. Počkej, až ji potkáš.“

„No, já už jsem tvoji ženu viděl.“ Sam se nejistě usmál. „A podle toho, co z toho hrnku cítím, dělá mnohem lepší kafe než ty.“

„Tohle vařila Ripley.“

„Hm. Stejně jsem rád, že mi tvoje žena to kafe nevylila na hlavu.“

„Proč by měla…? Aha.“ Zack si odfoukl. „Mia.“ Promnul si bradu. „Víš, ony Nell a Mia a Ripley…“

Zmlkl, protože se otevřely dveře. Ripley Toddová-Booková stála na prahu, vibrovala od čepice až po špičky okopaných bot a ze zelených očí jí šlehaly blesky.

„Lepší pozdě než nikdy,“ pronesla a vyrazila kupředu. „Na tohle jsem čekala celých jedenáct let.“

Zack k ní přiskočil, chytil ji kolem pasu a strhl dozadu. Dobře věděl, jak má silný úder v pravačce. „Nech toho,“ nařídil. „Krucinál, přestaň.“

„Ona vůbec nevyměkla, co?“ poznamenal Sam a strčil si ruce do kapes. Jestli měl dostat ránu do obličeje, tak to chtěl mít rychle za sebou.

„Ani trochu.“ Zack zvedl sestru ze země a ta začala klít. Ztratila čepici a uvolněné dlouhé tmavé vlasy jí divoce spadly do tváře. „Same, omluv mě na chvilku, ano? Ripley, dost!“ křikl. „Vždyť nosíš odznak.“

„Tak si ho sundám, než ho praštím.“ Odfoukla si vlasy z obličeje a očima Sama doslova spalovala. „Zaslouží si to.“

„Možná,“ přikývl. „Ale ne od tebe.“

„Mia je až moc velká dáma, aby ti pocuchala fasádu. Já ne.“

Usmál se. „To se mi na tobě vždycky líbilo. Pronajímám si žlutý domek,“ řekl pak Zackovi a všiml si, jak Ripley šokovaně otevřela pusu. „Stav se, až budeš mít čas. Dáme si pivo.“

Pochopil, že je opravdu v šoku, protože se ho cestou ven ani nepokusila nakopnout. Vyšel na chodník a znovu se zadíval na městečko.

Dočkal se přivítání od kamaráda, třebaže kroužek těch tří žen ho tvrdě odmítal. Tak nebo tak, pomyslel si, byl konečně doma.

2

Cesta do pekla bývá dlážděna různými úmysly, uvažoval Sam. A ne vždycky dobrými.

Měl v plánu vrátit se do Miina života, čelit jejímu vzteku, slzám, hořkosti. Na to všechno měla právo a on by to nepopíral.

Přijal by zlost, nadávky, výčitky. Dal by jí příležitost ventilovat všechnu zlobu, kterou v sobě nashromáždila. Ale pak chtěl samozřejmě všechno odsunout stranou a získat ji zpět.

V představách mu to mělo zabrat pár hodin, nanejvýš pár dní.

Byli přece od dětství spojení. Co je jedenáct let ve srovnání s poutem srdce, krve a moci?

Jen nečekal, že bude čelit takovému chladu a nezájmu. Ano, měla na něho vztek, pomyslel si, když zaparkoval před žlutým domkem. Ale skrývala ho pod silným ledovým štítem. Prolámat se přes něj bude chtít víc než úsměvy, sliby nebo omluvy.

Lulu se do něj pustila, Nell ho zpražila a Ripley ukázala zuby. Mia neudělala nic podobného, ale její reakce ho porazila víc než ty ostatní.

Bolelo ho, jak se na něj dívala se zaujatým opovržením, zvlášť když v něm to setkání vyvolalo tolik vzpomínek a čerstvý nával touhy i lásky.

Miloval ji, posedle a divoce. Což byla jedna z příčin, jedna z mnoha příčin jejich problému.

Když o tom teď přemýšlel, začal prsty ťukat do volantu. Odmítal věřit, že by o něj už nestála. Bylo toho mezi nimi příliš, aby nezbylo vůbec nic.

A i kdyby, nemohla by při náhlém dotyku přeskočit jiskra. Toho se bude držet, pomyslel si a bezděčně svíral a pouštěl volant. Ať přijde cokoli, bude se držet té jedné jiskřičky.

Odhodlaný muž dokáže z jedné jiskry rozdmýchat požár.

Získat ji zpátky, udělat, co je třeba, poprat se s tím, co přijde, to vše pro něho byly výzvy. Pousmál se. A výzvy měl vždycky rád.

Ale musí udělat víc než prolomit Miinu obranu. Dostat se třeba přes strážného draka – a Lulu nebyla zrovna padavka. Poradit si se ženami, které Miu hlídaly: Nell Toddová se svým tichým nesouhlasem a Ripley s nezvladatelnou zuřivostí.

A jestli má chlap svádět bitvu se čtyřmi ženami, měl by vymyslet dobrý plán. Měl by mít hroší kůži. Jinak by ho za pár sekund zadupaly do prachu.

Něco vymyslí. Sam vystoupil z auta a zašel ke kufru. Ještě mu zbývalo dost času. Ne tolik, kolik by za daných okolností bylo příjemné, ale čas ještě měl.

Vytáhl z auta dva kufry a vyrazil k domu. Pak se zastavil a poprvé si prohlédl místo, které mělo být pár týdnů jeho domovem.

Ano, bylo tam kouzelně, pomyslel si. Ani fotografie, ani jeho vzpomínky nevystihovaly krásu domku docela. Kdysi byl bílý a docela sešlý. Žlutý nátěr působil tepleji a květinový záhon vesele. To je jistě Miina práce, napadlo ho. Vždycky měla dobrý vkus a jasnou představu.

A on vždycky věděl, o co jí jde.

Další příčina potíží.

Domek byl malý, tichý a poskytoval soukromí. Stál na rohové parcele, končící u lesíka, a byl blízko u moře, které odsud mohl i slyšet. Měl tu klid, a přesto mohl žít na dosah ruky od městečka.

Skvělá investice, pomyslel si, což Mia jistě hned poznala.

Chytrá holka, bavil se v duchu cestou k domu, vyrostla v chytrou ženu. Postavil kufry na schod a vyndal z kapsy klíče.

První, co pocítil, když vešel, bylo, že ho dům štědře a vřele vítá. Pojď a zabydli se tady. Po energii bývalých nájemníků nikde ani stopy.

I o to se jistě postarala Mia. Vždycky to byla důkladná čarodějka.

Nechal stát kufry u dveří a krátce se po domku prošel. Obývák byl jen úsporně zařízený, ale v krbu už čekalo nařezané dříví. Podlahy se leskly a na oknech visely krátké krajkové záclony. Ženská záležitost, pomyslel si, ale to přežije.

Našel dvě ložnice, jednu útulnou a druhou… no, jedna mu postačí. Koupelna, veselá a čistě vydrhnutá, připomínala krabici, kde bude mít vysoký muž problém se otočit.

Kuchyně v zadní části domku mu víc než postačovala. Nevařil a nechtěl s tím ani začínat. Když otevřel zadní dveře, spatřil další květinové a bylinkové záhonky a pečlivě upravený pruh trávníku, který končil u lesa.

Slyšel zvuky moře, vítr, a kdyby se lépe zaposlouchal, i motor auta, jedoucího do města. Zpěv ptáků a veselé štěknutí psa.

Byl tam docela sám, uvědomil si. A to vědomí z něj náhle ubralo kus tíhy. Ani netušil, jak moc samotu potřebuje. Posledních pár let si jí rozhodně neužil.

Ani ji během každodenního shonu nijak zvlášť nevyhledával. Musel plnit úkoly a svoje ambice, při nichž samota znamenala přebytečný luxus.

Neuvědomil si, že k životu potřebuje tuhle velkolepou osamělost, stejně jako Miu. Kdysi měl obojí, kdykoli se mu zachtělo. A kdysi se taky obojího vzdal. A teď mu ostrov, odkud jako kluk ve spěchu utekl, měl všechno vrátit zpátky.

Užil by si procházku po lese nebo po pláži. Anebo projížďku k jejich starému domu, aby se podíval na své útesy, zátoku a jeskyni, kde s Miou… Zaplašil tuhle vzpomínku. Na sentiment nebyl čas.

Musel se zabývat praktickými věcmi. Telefony, fax, počítač. Malá ložnice poslouží jako provizorní kancelář, i když hlavní pracoviště si zařídí v hotelu. Potřeboval taky zásoby a věděl, že než si na ostrově všechno sežene, bude se zpráva o jeho návratu šířit jako oheň suchými třískami.

Pak se uvidí.

Odvrátil se ode dveří a šel si dovnitř vybalit.

Dobré kamarádky byly požehnáním, ale i prokletím, pomyslela si Mia. Dvě z těch jejích na ni právě útočily v její kanceláři.

„Myslím, že bys ho měla nakopat do zadku," pronesla Ripley. „Ale to už před deseti lety."

Před jedenácti, opravila ji Mia v duchu. Jedenáct let, ale kdo by to počítal?

„To by si připadal moc důležitý." Nell zvedla bradu vzhůru. „Lepší když ho bude ignorovat."

„Blechu, co štípe, taky neignoruješ," cenila zuby Ripley. „Chňapneš ji a rozdupeš na kaši."

„Pěkná představa." Mia se zaklonila v křesle a prohlížela si své přítelkyně. „Nemám v úmyslu Sama nakopat, ani ignorovat. Pronajal si na půl roku můj domek, čímž se stávám jeho domácí."

„Mohla bys mu vypnout teplou vodu," navrhla Ripley.

Mia se pousmála. „Jak dětinské. Ale i když by to bylo uspokojivé, takové žertíky si taky odpustím. Když už, vypnula bych mu vodu úplně. Proč jen teplou? Ale," pokračovala, když Ripley vyprskla smíchy „Je to můj nájemník a má nárok na všechno, co je ve smlouvě. Jde o obchod a nic jiného."

„Proč si sakra na ostrově vůbec něco pronajímá?" divila se Rip.

„Očividně se chce osobně podílet na řízení hotelu.“

Vždycky ho měl rád, napadlo ji. Nebo si to aspoň myslela. Odešel od podniku stejně jako od ní.

„Jsme oba dospělí, oba majitelé firem, oba ostrovani. I když je to malé území, snad tady dokážeme vedle sebe žít a pracovat bez nějakých scén.“

Ripley si odfrkla. „Jestli tomu věříš, tak žiješ v bludu.“

„Nepustím si ho zpátky do života.“ Miin hlas ochladí. „Ani se nenechám vyrušovat jeho přítomností. Vždycky jsem věděla, že se jednou vrátí.“

Než mohla Ripley promluvit, Nell na ni varovně pohlédla. „Máš samozřejmě pravdu. A protože se blíží hlavní sezóna, budete mít oba hodně práce, abyste si překáželi. Co kdybys k nám dneska zašla na večeři? Zkouším nový recept a stojím o reakci.“

„To dokáže i Zack. Nemusíš mě utěšovat a pečovat o mě, sestřičko.“

„A co kdybychom se všechny někde opily a zanadávaly si na chlapy obecně?“ vyhrkla Ripley. „Byla by to legrace.“

„To zní slibně, ale nezúčastním se. Mám hodně práce doma, pokud vůbec stihnu všechno tady.“

„Ona nás chce vystrnadit,“ řekla Ripley Nell.

„Pochopila jsem.“ Nell si vzdychla. Bylo těžké tolik chtít pomoci a nevědět jak. „Tak dobře, ale pokud bys cokoli potřebovala…“

„Já vím. Jsem v pohodě a hodlám si ji udržet.“

Vyprovodila je ven a pak jen seděla s rukama složenýma v klíně. Bylo poraženecké přesvědčovat se, že dokáže pracovat a probírat se každodenními věcmi jako jindy.

Měla právo zuřit, plakat, nadávat na osud a zoufale tlouct pěstmi.

Ale nic z těch pošetilých, ubohých věcí neudělá. Pojede domů. Vstala a vzala si kabelku a lehké sako. Když procházela kolem okna, uviděla ho.

Právě vystupoval z lesklého černého ferrari a černý plášť mu vlál kolem těla. Vždycky měl rád blýskavé

hračky, pomyslela si. Převlékl se z džin do tmavého obleku a upravil si vlasy, které mu už vítr stejně cuchal. Jako kdysi její prsty.

Nesl si kufřík a vyrazil k Magickému hostinci jako muž, který přesně ví, co chce udělat.

Pak se otočil a neomylně zvedl oči k oknu, kde stála. Zadíval se na ni tak, až pocítila nával horka, který by jí kdysi podlomil kolena.

Teď ale stála pevně a nepohnutě na místě. Když bylo hrdosti učiněno zadost, ustoupila od okna a z jeho dohledu.

Doma našla útěchu. Jako vždy. Z praktického hlediska byl velký kamenný dům na útesech pro jednu ženu až příliš. Ale přesto právě pro ni dokonalý. Už v dětství patřil spíše jí než jejím rodičům. Nikdy jí nevadila ozvěna, občasný průvan nebo čas, který musela věnovat udržování tak velkého a starého domu.

Její předkové ho postavili a teď patřil jí.

Od chvíle, co přešel do její péče, toho uvnitř mnoho nezměnila. Jen tu a tam nějaký kousek nábytku, nějaké barvy, základní modernizaci kuchyně a koupelny. Ale atmosféru domu se snažila zachovat útulnou, hřejivou a konejšivou.

Kdysi si představovala, jak v domě založí rodinu. Bože, tolik toužila po dětech. Po Samových dětech. Ale během let se smířila s osudem a vybudovala si z domu pohodlné hnízdo.

Občas za své dítě považovala zahradu. Tu založila vlastníma rukama, sázela, pečovala, školila a pak se z ní těšila.

A když chtěla víc než tichou radost, kterou poskytovala zahrada, měla vášnivé a dramatické útesy a tajemný, stinný les.

Tedy všechno, co potřebovala.

Ale dnes večer se nezašla potěšit květinami, podívat se z útesů na moře ani projít do lesa. Místo toho vyrazila po

schodišti vzhůru. Ulevilo se jí, až když za sebou zavřela dveře v pokoji ve věži.

Tohle bylo už od dětství její útočiště. Tady se nikdy necítila osamělá, pokud po samotě přímo netoužila. Tady se učila a vylepšovala svoje umění.

Místnost měla oblé stěny a vysoká štíhlá okna. Pozdní slunce jimi vysílalo zlatavé paprsky na letitou dřevěnou podlahu. Na policích byly uloženy nástroje jejího řemesla. Květináče s bylinami, hrnky s křišťály. Kouzelnické knihy, které patřily předkům, i ty, které sama napsala.

Ve starém sekretáři schovávala další předměty. Hůlku, kterou si vyřezala z javorového prutu, odebraného o sabatu Samhain po svých šestnáctých narozeninách. Koště, nejlepší pohár, starou dýku athame, kouli ze světle modrého křišťálu. Svíce, oleje, vonné silice a zrcadlo.

To všechno dokonale urovnané.

Vybrala si, co potřebovala, a pak vyklouzla ze šatů. Když to bylo možné, raději pracovala nahá.

Utvořila kruh a vyvolala svůj živel – oheň – pro energii. Svíčky, které zapálila pouhým dechem, měly modrou barvu – pro klid, moudrost a ochranu.

Tenhle rituál prováděla za posledních deset let mnohokrát. Vždy když cítila, že její srdce slábne a odhodlání polevuje. Připustila, že kdyby to nedělala, cítila by, že se chce Sam Logan vrátit na ostrov. Ale i roky relativního klidu měly svou cenu.

Znovu ho dokáže odblokovat – své myšlenky a city k němu i naopak.

Už se jeden druhého nijak nedotknou.

„Ať mé srdce a mysl patří jenom mně," začala a přitom zapálila vonnou tyčinku a sypala bylinky na klidnou vodní hladinu, „ve spánku i během dne. Co jsem jednou v lásce dala, to si nyní beru zpět, srdce klidné ať zůstává, z milenců cizinci jsou teď. Jak říkám, ať se stane."

S pozvednutými pažemi čekala na příchod chladné povznesenosti a sebedůvěry, které znamenaly ukončení

rituálu. Náhle si všimla, jak se voda v hrnku s bylinami začíná chvět, až vlnky škádlivě přeskočily přes jeho okraj.

Zaťala pěsti a potlačila zlost. Soustředila energii a kouzlem bojovala proti kouzlu. „Můj kruh je pro tebe uzavřen, tvým hloupým trikům vstup odepřen. Příště neruš moje soukromí bez pozvání."

Luskla prsty a plamínky svíček vyrazily prudce vzhůru. Kouř, který začaly vydávat, se šířil do strany a uhladil vodu v hrnku.

Ani pak nedokázala najít klid a docela ovládnout svůj hněv. On si dovolil zkoušet na ní svoji sílu? A přímo v jejím domě?

Takže se vůbec nezměnil, pomyslela si. Samuel Logan byl odjakživa arogantní čaroděj. A jeho živel byl právě voda, pomyslela si a nenáviděla se za to, že jí z oka skanula první slza.

Pak ulehla v kruhu za kouřovým závojem a hořce se rozplakala.

Sam si byl dobře vědom, že se o něm bude mluvit. Snad by ho i zklamalo, kdyby se mýlil. Stejně tak čekal výrazy obav, nelibosti a zmatenosti, když to ráno svolal poradu vedoucích všech sekcí hotelu.

Některé obavy se rozptýlily, když vyšlo najevo, že o žádné hromadné propouštění nepůjde. A něčí nelibost vzrostla, když se ukázalo, že Sam chce být ve vedení hotelu aktivnější a navíc provést nějaké změny.

„Během hlavní sezóny téměř naplníme kapacitu, ale mimo ni, bohužel, vytíženost hotelu prudce klesá. Někdy až na třicet procent."

Obchodní manažer se na svém místě ošil. „V zimě se obchody na ostrově nehýbou. Tak to bylo vždycky."

„Že to bylo vždycky mi nestačí," řekl Sam přísně. „Naším cílem teď bude zvýšit návštěvnost mimo sezónu až na pětašedesát procent. Pokusíme se o to různými balíčky

nadstandardních služeb a služeb k víkendovým pobytům. Koncem týdne dostanete některé moje návrhy na stůl.

Dál," pokračoval a listoval poznámkami, „určité pokoje potřebují renovaci a novou malbu. Začneme s tím příští týden ve třetím patře." Pohlédl na muže, který měl na starost rezervace. „Musíte se podle toho zařídit."

Nečekal na souhlas a otočil stránku poznámek. „Během posledních deseti měsíců nám neustále ubývají hosté na snídaně a obědy. Vypadá to, že nám v tomhle směru začala silně konkurovat Knižní kavárna."

„Pane." Jedna brunetka si odkašlala a upravila si na nose brýle s tmavými obroučkami.

„Ano? Promiňte, vaše jméno?"

„Stella Farleyová. Mám na starost restauraci. Jestli mám být upřímná, pane Logane, s kavárnou a Nell Toddovou nikdy soupeřit nemůžeme. Kdybych mohla…"

Zmlkla, protože zvedl prst. „Nechci slyšet slovo nikdy."

Zhluboka se nadechla. „Promiňte, ale já jsem tady posledních deset měsíců byla, kdežto vy ne."

Nastalo hluboké ticho, jako kdyby všichni naráz zadrželi dech. Po chvíli Sam přikývl. „To máte pravdu. A co jste za těch deset měsíců zjistila, slečno Farleyová?"

„Že pokud chceme na snídaních a obědech trochu vydělávat, musíme přijít s něčím jiným. Kavárna nabízí běžné jídlo a sem tam něco navíc. My musíme vymyslet alternativu. Elegantní, formální, romantické prostředí a jídlo. Nadstandard pro obchodní schůzky nebo zvláštní rande. Loni na podzim jsem vašemu otci poslala zprávu a svůj návrh, ale…"

„Teď už nejednáte s mým otcem." Pronesl to klidně, věcně a bez náznaku nelibosti. „Odpoledne mi kopii toho návrhu zaneste."

„Ano, pane."

Odmlčel se. „Pokud kdokoli další posílal během uplynulého roku nějaké návrhy mému otci, do konce týdne mi dodejte jejich kopie. Chci, aby vám bylo jasné, že teď

jsem vlastníkem hotelu já. Vlastním ho a řídím. I když budu mít hlavní slovo, očekávám, že se vedoucí všech sekcí zapojí. Moje požadavky dostanete písemně během příštích několika dnů a do osmačtyřiceti hodin byste na ně měli reagovat. Zatím děkuji.“

Sledoval, jak odcházejí, a slyšel, jak začínají debatovat, ještě než se za nimi zavřely dveře.

Jedna dáma ale zůstala sedět na svém místě. Tmavovlasá, v jednoduchém modrém kostýmu a praktických botách. Bylo jí kolem šedesáti a v hotelu pracovala víc než čtyřicet let. Stáhla si brýle z nosu a ruce zkřížila na poznámkovém bloku.

„Bude to všechno, pane Logane?“

Sam povytáhl obočí. „Kdysi jste mi říkávala Same.“

„To jste ještě nebyl můj šéf.“

„Paní Farleyová…“ Oči se mu vyjasnily. „To byla vaše dcera? Stella? Proboha.“

„Nerouhejte se přímo tady v kanceláři,“ řekla přísně.

„Promiňte. Hned mi to nedošlo. Gratuluji,“ dodal. „Byla jediná, co našla odvahu a dost rozumu, aby něco přínosného řekla.“

„Vychovala jsem ji tak. Oni z vás mají strach,“ dodala potom. Šéf nešéf, řekla si, znala ho přece odmalička. A když se může ozvat její dcera, ona snad taky.

„Většina lidí v téhle místnosti žádného Logana nikdy neviděla. Ať je to dobře nebo špatně, tenhle hotel byl víc než deset let řízený na dálku.“ Mluvila tónem, který jasně napovídal, že špatně. „Teď se najednou zčistajasna objevíte a rozvíříte to tady. To jste ale dělával vždycky.“

„Je to můj hotel a potřebuje pozvednout.“

„S tím souhlasím. Ale Loganové se o to tady nikdy moc nezajímali.“

„Můj otec…“

„Vy nejste váš otec,“ připomněla mu. „Nepoužívejte ho jako výmluvu, když to chcete dělat jinak.“

Trefila se do černého, a tak přikývl. „Dobře. Tak řekněme, že teď jsem tady, hodlám se o věci zajímat a nebudu se vymlouvat.“

„Prima.“ Znovu otevřela poznámkový blok. „Vítejte doma.“

„Děkuji. Takže…“ vstal a zašel k oknu, „se do toho pustíme. Květinová výzdoba,“ začal.

Pracoval čtrnáct hodin v kuse a snědl jen to, co se místo oběda objevilo na jeho stole. Protože chtěl zaměstnat místní lidi, sešel se s majitelem ostrovní stavební firmy, aby osobně domluvil některé rekonstrukce. Požádal asistentku, aby mu objednala novější vybavení do kanceláře, a pak si domluvil schůzku se zástupcem cestovní agentury.

Počítal, četl návrhy, vylepšoval některé nedotažené nápady. Už věděl, kolik peněz a odpracovaných hodin bude třeba, aby svoje plány uskutečnil. Ale byl tu přece na dlouhou dobu.

Ne každý tomu uvěří, napadlo ho, když se probral do reality a promnul si ztuhlý krk. Ani Mia.

Byl vlastně za tolik práce vděčný. Alespoň na ni nemusel celý den myslet.

Ale myslel na ni teď a vzpomněl si, jak den předtím pocítil chvění její síly na okrajích své mysli. Zatlačil ji zpět a na chvíli přes ni pronikl. A uviděl ji, docela jasně, jak klečí ve své věži, ozářená zlatými paprsky a vlasy podobné plamenům jí splývají po ramenou.

Vysoko na jejím stehnu se mihotalo mateřské znaménko ve tvaru pentagramu.

Nepochyboval, že jen díky jeho náhlé touze dokázala spojení mezi nimi tak snadno a rychle přerušit.

Ale na tom nesešlo. Nebylo správné pronikat takhle to jejího soukromí. Litoval toho téměř okamžitě.

A bude se za to muset omluvit. Existovala jistá pravidla, která se neměla porušovat ani kvůli intimitě, ani kvůli soupeření.

Nic se nemá odkládat, rozhodl se. Vzal nejdůležitější dokumenty a strčil je do kufříku. Promluví si s ní a koupí si nějaké jídlo domů, aby tam práci dokončil.

Vyšel z hotelu právě ve chvíli, kdy Mia opouštěla knihkupectví. Na chvíli se oba zarazili, jak je to zaskočilo. Pak se Mia otočila a vydala se k nablýskanému kabrioletu.

Musel se rozběhnout přes ulici, aby mu neodjela.

„Počkej, Mio."

„Jdi do háje."

„Tam mě pošli, až se stihnu omluvit." Zachytil dveře auta, které otevřela, a zase je zabouchl. „Udělal jsem chybu. A moc se za tu neslušnost omlouvám."

Že ji překvapil, ještě neznamenalo, že i ukonejšil. „Nepamatuju si, že by ses uměl tak rychle omluvit." Mírně trhla rameny. „Fajn, přijímá se. A teď jdi."

„Dej mi pět minut."

„Ne."

„Jen pět minut, Mio. Byl jsem celý den zavřený a rád bych se trochu prošel na čerstvém vzduchu."

Přece se s ním nebude prát u dvířek. Bylo by to – už kvůli lidem, kteří předstírají, že se na ně nedívají – nedůstojné. „Nikdo ti nebrání. Všude kolem je tady čerstvý vzduch."

„Dej mi šanci to vysvětlit. Jen běžná procházka po pláži," řekl tiše. „Jestli mě odkopneš, dáš jim další důvod k drbům. A kdo ví, jak to pochopím já. Přátelská konverzace na veřejnosti ani jednomu z nás neuškodí."

„Tak dobře." Vhodila si klíče od auta do kapsy dlouhých šatů. „Pět minut."

Schválně o něco ustoupila, dala si ruce do kapes a cestou po Hlavní k pláži cinkala klíči.

„Tak jaký byl tvůj první den?"

„Dobrý začátek. Pamatuješ se na Stellu Farleyovou?"

„Jistě. Vídáme se docela často. Je členkou knižního klubu v našem knihkupectví.“

„Hmm.“ Další připomínka, že ona tu na rozdíl od něho byla, když docházelo ke změnám. „Měla pár dobrých nápadů, jak získat zpátky obědové hosty, které nám kradete.“

„Vážně?“ zeptala se Mia pobaveně. „Tak hodně štěstí.“ Cítila, jak je lidi pozorují, když se blížili k opěrné zdi pláže. Zastavila se u ní, a než vešla na písek, zula si boty.

„Já ti je ponesu.“

„Ne, díky.“

Moře bylo hřejivě modré, na obzoru tmavší. Mušle, vyvržené nočním přílivem, byly rozeseté po celé pláži. Rackové jim kroužili a křičeli nad hlavou.

„Cítil jsem tě,“ začal. „Včera. Cítil jsem tě a reagoval na to. To není výmluva, ale důvod.“

„Už jsem to přece přijala.“

„Mio.“ Vztáhl k ní ruku, ale zavadil jen o její rukáv, jak se mu vyhnula. „Nechci, aby ses mě dotýkal. Základní pravidlo.“

„Kdysi jsme byli přátelé.“

Zastavila se a zírala na něho chladnýma, šedýma očima. „Ano?“

„Víš, že ano. Byli jsme víc než milenci, víc než…“ Málem řekl partneři v posteli. „Nešlo jen o vášeň. Starali jsme se jeden o druhého. Sdíleli jsme svoje myšlenky.“

„Moje myšlenky teď patří jen mně a víc přátel nepotřebuju.“

„Co milenci? Nikdy ses nevdala.“

Natočila k němu tu neuvěřitelnou tvář a žensky se pousmála. „Kdybych stála o milence nebo manžela, už bych ho měla.“

„O tom nepochybuju,“ zamumlal. „Jsi výjimečná bytost. Myslel jsem na tebe.“

„Přestaň,“ varovala ho. „A hned.“

„Kruci, řeknu, co potřebuju říct. Myslel jsem na tebe.“ Upustil kufřík a popadl ji za paže, jak jeho zoufalství přece

jen proniklo na povrch. „Myslel jsem na nás. Čas, který mezitím utekl, nemůže vymazat, co mezi námi bylo.“

„Tys to vymazal. A teď se s tím musíš smířit jako já.“

„Tady nejde jen o nás.“ Stiskl ji pevněji. Cítil, jak se chvěje, a věděl, že na něho může kdykoli zaútočit jako čarodějka, nebo jako žena. „A víš to stejně dobře jako já.“

„Žádné my neexistuje. Myslíš, že po tom, co jsem prožila a naučila se, dovolím osudu, aby si se mnou znova pohrál? Nenechám se využívat. Ani tebou, ani stoletou kletbou.“

Bílý blesk náhled sjel z čisté oblohy do země mezi jeho nohama. Neuskočil, ale jen málem.

Vyschlo mu v krku, ale přikývl. „Ty ses vždycky uměla skvěle ovládat.“

„Tak si to pamatuj. A taky to, že jsem s tebou skončila.“

„To rozhodně ne. Potřebuješ mě, abych ti pomohl zlomit kletbu. Opravdu bys všechno a všechny riskovala jen kvůli hrdosti?“

„Hrdosti?“ Zbledla ve tváři a ztuhla. „Ty arogantní mizero, ty myslíš, že tohle je hrdost? Zlomil jsi mi srdce.“

Ta slova a její rozechvělý hlas ho přiměly spustit ruce.

„Víc než to. Zašlapal jsi ho do prachu. Já jsem tě milovala. Šla bych za tebou kamkoli a udělala cokoli. Cítila jsem takový žal, že jsem z toho málem umřela.“

„Mio.“ Pohnutě vztáhl ruku k jejím vlasům, ale plácla po ní.

„Ale neumřela jsem, Same. Dostala jsem se z toho a žiju dál svůj život. Líbí se mi, jaký je, a nehodlám se vracet zpátky. Jestli sis myslel něco jiného, jen zbytečně ztrácíš čas. Mě už nedostaneš, a to, co nedostaneš – co jsi odhodil – mohla být nejlepší věc ve tvém životě.“

Pak dlouhým, klidným krokem vyrazila pryč a nechala ho tam stát s pohledem upřeným na moře a vědomím, že měla naprostou pravdu.

3

„Co že jsi udělal?“

Zack šramotil v lednici, kde hledal pivo. Ten tón ihned poznal. Jeho žena ho nepoužívala často, a proto měl takovou účinnost.

Dal si s hledáním piva na čas, aby měl co nejvlídnější výraz, až se na ni podívá.

Stála u sporáku, kde se vařilo něco úžasně vonícího. V pěsti svírala vařečku a tu si opřela o bok. Napadlo ho, že vypadá jako rozčilená, ale sexy Betty Crockerová.

Jen by nebylo rozumné to v tu chvíli říkat nahlas.

„Pozval jsem Sama na večeři.“ Usmál se přitom a otevřel si pivo. „Vždyť víš, jak se rád chlubím kuchyní své krásné ženy.“

Když jen přivřela oči, zhluboka se napil z láhve. „Nějaký problém? Nikdy ti návštěva u večeře nevadila.“

„Návštěvy mi nevadí. Vadí mi zákeřní mizerové.“

„Nell, Sam byl možná v mládí trochu divoký, ale zákeřný nikdy. A je to můj nestarší kamarád.“

„Ale taky zlomil srdce mojí a tvojí kamarádce. Odkopl ji a utekl si někam do New Yorku na víc než deset let. A pak… pak,“ pokračovala a dostávala se do varu, „se přikrade zpátky a čeká, že ho všichni budou vítat s otevřenou náručí.“

Plácla vařečkou na linku. „Já mu teda uvítací kapelu nepozvu.“

„A nestačila by jedna trumpetka?“

„Ty myslíš, že je to vtipné?“ Otočila se na patě a vyrazila k zadním dveřím.

Stihl k nim doběhnout dřív a plácl na ně rukou. „Ne. Promiň, Nell.“ Pohladil ji po krátkých vlasech. „Hele, je mi líto, co se stalo mezi Miou a Samem. Bylo mi to líto tenkrát i teď. Ale je taky pravda, že jsem se Samem vyrostl a byli jsme kamarádi. Dobří kamarádi.“

„Ale sám jsi řekl ‚byli‘“

„Pro mě je to pořád stejné.“ Takhle prostě to Zack viděl vždycky. „Na Mie mi záleží, ale na něm taky. Nechci se stavět na jednu nebo druhou stranu, aspoň ne tady doma. A ještě víc by mi vadilo, kdybychom se kvůli tomu hádali my dva. Ale neměl jsem ho zvát, když jsem se tě předtím nezeptal. Odvolám to.“

Povzdechla si, ale už se nedokázala tak mračit. „Chceš, abych se cítila mizerně?“ Odmlčel se. „A zabírá to?“

„Jasně, Krucinál.“ Mírně do něho strčila. „Jdi mi z cesty. Jestli sem má přijít návštěva, nemusím tu večeři spálit.“ Ale on neustoupil. Vzal ji za ruce a pevně stiskl. „Díky.“

„Neděkuj, dokud nepřežije večer bez kopřivky a bradavic.“

„Jasně. Co kdybych prostřel stůl?“

„To můžeš.“

„Chceš tam svíčky?“

„Jo, černé,“ ušklíbla se a šla zkontrolovat divokou rýži. „Aby odháněly negativní energii.“ Zack si zhluboka povzdechl. „To bude bezva večer.“

Sam přinesl dobré víno a žluté tulipány. Ale tím Nell neukonejšil. Byla zdvořilá, snad až příliš, a servírovala víno na přední verandě spolu s narychlo připravenými jednohubkami.

Sam netušil, zda to je přátelské gesto, nebo náznak, že ho Nell hodlá do svého domova pouštět na etapy.

„Doufám, že jsem vám nezpůsobil nějaké potíže,“ řekl jí. „Není nic protivnějšího než nečekaná návštěva.“

„To máte pravdu,“ odpověděla sladce. „Ale vy asi zas nejste zvyklý jíst, co se právě vaří v hrnci, takže to takhle musí stačit.“

Zašla zpět do domu a Sam sykavě vydechl. Teď už měl jistotu. Bude ho dál pouštět jen po namáhavých krůčcích. „To jde dobře.“

„Mia pro ni hodně znamená. Z mnoha důvodů.“

Sam jen přikývl a přešel k zábradlí. Zackova černá labradorka Lucy se vedle něj převalila na záda, nastavila břicho k drbání a začala radostně plácat ocasem. Sam si k ní poslušně dřepl.

Znal důvod Nelliny příchylnosti k Mie. Neustále se zajímal, co se na ostrově v jeho nepřítomnosti stalo. Věděl tedy, že Nell na Třech sestrách hledala útočiště před násilnickým manželem. Že předstírala smrtelnou autonehodu, což považoval za velmi odvážné, změnila jméno i vzhled a při cestách po Státech se živila jako kuchařka a číšnice.

Sledoval i zprávy o Evanu Remingtonovi, který skončil ve vězení pro duševně choré.

Dověděl se, že Mia nabídla Nell práci v kavárně i nový domov, a předpokládal, že ji také učila využívat a pěstovat její dar.

Rozeznal Nell jako jednu z trojice, jakmile ji uviděl. „Zažila hodně zlé časy, tvoje Nell.“

„To ano. Riskovala život, aby se zachránila. Když sem přijela, Mia jí dala šanci zapustit kořeny. Za to jsem Mie vděčný i já. A bylo toho víc,“ dodal a počkal, až se Sam obrátí. „Slyšel jsi o Remingtonovi?“

„Hollywoodský makléř, tyran a psychopat.“ Sam se narovnal. „Taky vím, že tě bodnul, když se snažil dostat k Nell.“

„Jo.“ Zack si bezděčně promnul rameno, kde měl zhojenou ránu. „Našel ji tady a zmlátil, než jsem přiběhl. Pak mě omráčil. Na chvíli. Utekla do lesa, protože věřila, že mě nedorazí a poběží za ní.“ Tvář se mu při té

vzpomínce zachmuřila. „Když jsem letěl za nimi, byla tam už Mia s Ripley. Věděly, že má Nell potíže.“

„Ano, Mia to musela cítit.“

„Ten parchant jí držel nůž na krku.“ Už jen ta vzpomínka ho rozčílila. „Mohl ji zabít. Možná bych stihl vystřelit, možná ne, ale stejně by ji zabil. Ona ho nakonec dostala sama. Sebrala všechnu svoji vnitřní sílu a spolu s Miou a Ripley obrátily jeho mysl proti němu.“

„Viděl jsem to,“ mumlal Zack. „V tom hájku za domem, kde teď bydlíš. Zničehonic se objevil světelný kruh a pak už se Remington svíjel na zemi a řval.“

„Je odvážná a silná.“

„To ano,“ přikývl Zack. „Ona je všechno.“

„Jsi šťastný chlap.“ Přesto se jeho mysl trochu zalekla myšlenky, že žena může být pro muže vším. „Její city k tobě jsou naprosto jasné. I teď,“ dodal s pousmáním, „když má zlost, že jsi pozval Jidáše ke stolu.“

„A proč jsi to udělal? Proč jsi tenkrát odešel?“

Sam zavrtěl hlavou. „Z mnoha důvodů. Některé si ještě musím ujasnit. A až to dám dohromady, vysvětlím to Mie.“

„Čekáš od ní až příliš.“

Sam se zadíval na sklenici s vínem. „Tak to asi bylo vždycky.“

Zack se při večeři ze všech sil pokoušel udržet lehkou konverzaci. Brzy měl pocit, že toho za hodinu namluvil víc než jindy za celý týden. Ale pokaždé, když upřel prosebný pohled na Nell, ignorovala ho.

„Už chápu, proč nám kavárna ubírá tolik zákazníků,“ řekl Sam. „Jste v kuchyni opravdová umělkyně, paní Toddová. Musím jen litovat, že jste po příjezdu na ostrov nejdřív nezašla do hotelu, místo do kavárny.“

„Šla jsem tam, kam jsem jít měla.“

„Věříte tomu? Myslím v osud?“

„Určitě.“ Vstala, aby sklidila ze stolu.

„Já taky.“ Také vstal a chopil se svého talíře. Když se Nell otočila zády, naznačil Zackovi hlavou, aby se na chvíli vypařil.

Zack se rozhodoval mezi hněvem své ženy a vyčerpáním smírčího soudce, ale pak se zvedl. „Musím vyvenčit Lucy.“ Použil psa jako výmluvu a spěchal pryč.

Nell vyslala zuřivý pohled k jeho zádům. „Jen běžte s ním. Já zatím připravím čerstvou kávu.“

Sam se nepřítomně natáhl k šedému kocourovi, který se právě protahoval pod stolem. Zasyčel na něho.

„Já vám s tím pomůžu,“ řekl, když jen tak tak unikl kočičímu škrábanci. Všiml si, jak Nell na kocoura, kterému říkala Diego, souhlasně kývla.

„Nepotřebuju pomoc.“

„Nechcete pomoct ode mě,“ opravil ji Sam. „Zack je ale nejlepší kamarád, jakého jsem kdy měl.“

Nell na něj ani nepohlédla a začala ukládat nádobí do myčky. „Tak to máte zvláštní představu o přátelství.“

„Je to prostě tak. Zack pro nás oba hodně znamená. Už kvůli němu bychom měli uzavřít mír.“

„Já s vámi neválčím.“

Znovu pohlédl na kočku. Natáhla se teď vedle své paní, olizovala se a bedlivě Sama sledovala. „Ale chtěla byste.“

„Fajn.“ Zaklapla dvířka myčky a otočila se. „Taky bych vás chtěla pověsit za nohy za to, co jste Mie provedl, a zapálit pod vámi pořádný oheň, abyste se pomalu a bolestivě opékal, a pak bych…“

„Je mi to docela jasné.“

„Pak taky chápete, že se mě marně pokoušíte okouzlit.“

„A vy jste ve dvaceti udělala všechno správně a moudře?“

Prudce pustila horkou vodu a nalila do proudu trochu saponátu. „Nikdy jsem záměrně nikomu neubližovala.“

„A kdybyste to udělala, záměrně nebo nezáměrně, jak dlouho byste za to chtěla být trestaná?“ Zaklel, a když ho ignorovala, zase jí teplou vodu zavřel.

Zaklela taky, zvedla ruku, aby vodu pustila, ale on ji zlostně zachytil.

Při doteku jejich prstů zajiskřilo modré světlo.

Nell ztuhla, protože její zlost přebil šok. Nechala svou ruku v jeho, ale natočila se tak, aby mu mohla pohlédnout do očí.

„Proč mi to nikdo neřekl?“ zeptala se.

„To nevím.“ Usmál se a světlo na jejich rukou se změnilo v příjemné sálání. „Sestro.“

Nell zmateně zavrtěla hlavou. „Jsou jen tři, které tvoří kruh.“

„Tři, které vzešly z původní trojice. Ale čtyři živly. Tvůj je vzduch, a ta, které říkali Vítr, postrádala tvoji odvahu. Můj je voda. Také věříš v osud a v Umění. Jsme spojení a to se nedá změnit.“

„Ne.“ Jen o tom bude muset dlouze přemýšlet. Pomalu se vyprostila z jeho sevření. „Ale nemusí se mi to líbit. Ani ty ne.“

„Věříš v osud, v Umění, ale ne na odpuštění.“

„Věřím, pokud je zasloužené.“

Ustoupil a dal si ruce do kapes. „Dnes večer jsem tě chtěl trochu obměkčit. Ubrat něco z té nelibosti a z nepřátelství. Snad je to i otázka hrdosti. Je těžké, když tě žena nejlepšího kamaráda nesnáší.“

Zvedl láhev vína a nalil trochu do sklenice, kterou ještě neuklidila. „Taky to měla být strategie.“ Napil se. „Vím dobře, že ty a Ripley Miu chráníte.“

„Už jí nikdo nesmí ublížit.“

„A ty věříš, že to udělám.“ Postavil sklenici na linku. „Pak přijdu do tvého domu a cítím, jak je to mezi vámi se Zackem silné. Sedím u tvého stolu a ty mě nakrmíš, přestože bys mě radši viděla viset za nohy. Takže místo abych zapůsobil já, okouzlila jsi ty mě.“

Rozhlédl se po kuchyni. Odjakživa to byla přívětivá místnost a on v ní kdysi býval vítaný. „Obdivuju tě, jaký život sis tu vybudovala. Závidím ti jasný pohled na věci a šťastný domov. Zack pro mě moc znamená.“

Zadíval se na ni, protože nic neříkala. „Je asi těžké to přijmout, ale je to tak. A nechci dělat něco, co by komplikovalo váš vztah. Takže zmizím zadním vchodem, dokud je ještě s Lucy na procházce."

Nell si osušila ruce. „Ještě jsem neuvařila to kafe."

U dveří se otočil a tiše se na ni díval.

A ona pochopila, proč ho Mia kdysi tak milovala. Nejen kvůli vášnivému vzhledu. V jeho očích spatřila náhle tolik síly i bolesti.

„Neodpustila jsem ti," dodala rychle. „Ale když tě Zack považuje za kamaráda, musíš mít i nějaké dobré vlastnosti. Někde. Tak si sedni. Jako dezert máme dortíky s trojím krémem."

Zahanbila ho, uvažoval Sam, když se později pěšky vracel ke žlutému domku. Ta pěkná blondýnka, nejdřív kousavě zdvořilá, pak brutálně upřímná a nakonec opatrně chápající, ho dostala na kolena.

Jen zřídka toužil po něčím uznání, jako teď stál o to, aby ho respektovala Nell Toddová.

Přecházel přes pláž rychle a neklidně, stejně jako kdysi v dětství. A zamířil k jejich domu, jak to dřív dělával, bez valné radosti.

Jak mohl vysvětlit, že dům na návrší měl rád, ale nikdy ho nepovažoval za svoje místo? Vůbec nelitoval, že ho rodiče prodali.

Zátoka a jeskyně pro něj tehdy hodně znamenaly. Ale dům sám byl jen směs dřeva a skla. Uvnitř žádná hřejivá atmosféra. Požadavky, to jistě. Být Loganem znamená uspět a vyniknout.

Ano, to snad dokázal. Ale napadlo ho, jakou cenu za to zaplatil.

Znovu si vzpomněl na ducha Toddova domu. Vždycky věřil, že domy mají ducha, a ten jejich byl přívětivý a láskyplný. Manželství dělalo některým lidem dobře.

Oddanost, jednota a příslib – ne kvůli postavení a dekoru, ale kvůli srdci.

To byla podle jeho názoru velká vzácnost.

U nich doma mnoho lásky necítil. Nevraživost nebo zanedbávání také ne. Jeho rodiče fungovali jako partneři, ale ne jako pár. Jejich svazek se zdál čistě efektivní.

Pořád si pamatoval, jak ho zarážely láskyplné projevy Zackových rodičů.

Teď na ně pomyslel, jak cestují po Státech v karavanu a údajně zažívají krásné životní období. Jeho rodiče by něco takového nejspíš znechutilo.

Jak moc nás vlastně naše rodina formuje? Předurčilo snad Zacka už jeho krásné dětství k tomu, aby založil fungující rodinu?

Nebo je to otázka náhody?

Anebo máme prostě to, k čemu se vlastní pílí dopracujeme? Kdy jedna volba vede ke druhé?

Zastavil se a pozoroval pruh bílého světla na mořské hladině. Miin maják, Miiny útesy. Kolikrát tady takhle stál, sledoval nadějeplný paprsek a myslel na ni?

A toužil po ní.

Ani si nepamatoval, kdy to začalo. Občas měl pocit, že už se s touhou po ní narodil. Byl to děsivý pocit, že vás možná něco smetlo proudem už před počátkem vaší existence.

A kolik nocí po ní bolavě tesknil? Dokonce i když ji měl, i když byl v ní, cítil tu bolest. Láska pro něj byla jako bouře, plná nekonečných požitků i hrůzy.

Pro ni jen prostě byla.

Stál na okraji pláže a pokusil se vyslat své myšlenky přes temnou hladinu vzhůru na útesy, k majáku a k ní.

A hradba, kterou kolem sebe postavila, je odrazila a poslala zpět.

„Jednou mě budeš muset pustit dovnitř,“ zašeptal. „Dřív nebo později budeš muset.“

Ale nechal to být a vydal se dál směrem ke žlutému domku. Samota, kterou první den tak vítal, se změnila v

tíživou osamělost. Setřásl ji ze sebe a místo do domu vešel do lesa.

Byla tam hluboká tma, kterou pár hvězd a srpek měsíce nedokázaly proniknout. Ale znal jiné způsoby vidění. Vyladil se na strunu noci. Slyšel bublání potůčku, na jehož břehu spaly divoké květiny. Zaslechl šustot menšího zvířete a sténavé volání sovy. Jeden tu má hostinu, druhý zahyne.

Cítil vůni půdy a vody a věděl, že do rána přijde déšť.

Vnímal svoji sílu.

Pohyboval se tmou mezi stromy stejně jistě, jako by se procházel po Hlavní ulici za slunného dne. Moc mu pulzovala na povrchu těla, jak se kouzlo budilo k životu.

Pak uviděl místo, teď jen posypané spadaným listím, kde byl utvořen kruh.

Ty tři jsou ve spojení velmi silné, pomyslel si. Zaznamenal stejnou energii jako na pláži, kde také udělaly mocný kruh. Ale tenhle byl první.

„Bylo by jednodušší, kdyby mi to vyprávěly," řekl nahlas. „Ale asi ne tak uspokojivé."

Zvedl paže dlaněmi nahoru, jako by je chtěl něčím naplnit.

„Ukaž mi tady přede mnou trojici se mnou spojenou. V zrcadle noci, co je vůkol, ukaž mi kruh, ať smím dokončit úkol. Že byl vytvořen jako zbraň, jak říkám, tak se staň."

Temnota zeslábla a rozestoupila se jako závoj. Cítil strach člověka v pasti a nenávist, podobnou dravým čelistem. A pak i lásku spolu s hřejivou odvahou.

Uviděl přesně to, co vyprávěl Zack. Nell, prchající mezi stromy. Její myšlenky se zdály jasné. Strach a žal kvůli Zackovi, zoufalství z toho, zda uteče i jestli se Zacka podaří zachránit.

Sam zaťal pěsti, když po ní Remington skočil a přitiskl jí k hrdlu nůž.

Zaplavily ho další pocity. Byla tu Mia, v černých šatech se stříbrnými hvězdami, a Ripley se zbraní v ruce. Zack krvácel, ale také zvedl pistoli.

Noc ožila hrůzou a šílenstvím.

Pak začalo šumět kouzlo.

Prýštilo z Nell. Celá se rozzářila, když odvrhla svůj strach. Zavířilo kolem Mii a oči se jí leskly jako ty hvězdy na jejích šatech. Pomalu a váhavě zajiskřilo z Ripley, která svěsila ruku se zbraní a chytila se Mii.

Pak zaplál kruh jako modrý oheň.

Jeho síla zastihla Sama nepřipraveného. Musel o dva kroky ustoupit, než zase získal rovnováhu. Jenže pak se to vidění začalo vytrácet.

„Kruh je neporušený.“ Zvedl tvář k nebi, kde se přes hvězdy valily mraky. „Budeš mě muset pustit dovnitř, Mio, nebo je to celé k ničemu.“

Pozdě v noci se k ní nečekaně a bez záměru upnul ve svých snech. Vrátil se v čase tam, kde byla láska čerstvá, sladká a znamenala všechno.

Jí bylo sedmnáct, měla nekonečně dlouhé nohy, vlasy jako oheň a oči měkké jako letní mlha. Její krása mu jako vždy vyrážela dech. A svírala srdce.

Zasmála se, když vešla do vody v zátočině. Na sobě těsné khaki šortky a jasně modrou halenku, která odkrývala pár centimetrů břicha. Cítil ji i přes vůni slané vody, cítil lehce smyslnou vůni, která patřila jen Mie.

„Nechceš si zaplavat?“ se smíchem kolem sebe cákala. „Smutný Same, nad čím dneska dumáš?“

„Já nedumám.“

Ale bylo to tak. Rodiče s ním nemluvili, protože se to léto rozhodl pracovat v hotelu na ostrově, a ne v New Yorku. Uvažoval, jestli dělá chybu, že tak zoufale toužil zůstat na Třech sestrách s Miou.

Představa, že bez ní tráví měsíc za měsícem, byla zároveň mučivá i nemyslitelná.

Přesto o tom začal uvažovat. Vždycky když z ostrova odjížděl na pevninu studovat. Přemýšlel, že se občas na něco vymluví a o víkendu během semestru se za ní nevrátí.

Pokaždé když stál na trajektu a vracel se na pevninu, ostrov a Mia ho táhly zpět. Teď ale odmítal využít svůj únikový východ. Musel si všechno znovu promyslet.

Ale když za ním Mia přišla na pláž, byl příliš omámený touhou, aby mohl myslet na cokoli mimo ni.

„Jestli nedumáš, tak to dokaž." Ustupovala pozadu do vody, až ji měla po lýtka, po kolena a po ta dlouhá bílá stehna. „Pojď si hrát."

„Na to už jsem starý."

„Já ne." Vklouzla do vody a položila se na ni jako víla. Když se pak postavila, z vlasů jí crčela voda a košile se jí svůdně lepila k ňadrům, až myslel, že se zblázní. „Málem bych zapomněla, že už ti bude devatenáct a šplouchání ve vodě je pro tebe nedůstojné."

Skočil po hlavě za ní a prořízl modrou hladinu zátoky. Když ji chytil za kotník, začala kopat a se smíchem se vynořila.

Její smích ho jako vždy okouzlil. „Já ti dám důstojnost," řekl a potopil ji.

Bylo to nevinné. Slunce a voda, zářivý začátek léta a kluzký přechod mezi dětstvím a budoucností. Nemohlo to zůstat nevinné.

Cákali, zápasili, plavali jako delfíni. Pak se jako vždy k sobě přitiskli a spojili své rty nejdřív pod hladinou, než vyrazili nad vodu. Touha v nich rostla a sílila, jak se Mia kolem něho ovinula a nabídla mu horké, vlhké rty s takovou důvěrou, až to s ním otřáslo do morku kostí.

„Mio." Věděl, že touhou zešílí, ale zabořil tvář do jejích vlasů. „Musíme přestat. Pojďme se projít." Ale i když to říkal, hladil ji po celém těle. Nemohl si pomoct.

„Včera jsem měla sen," řekla něžně. Schoulená v jeho náruči si vzdychla. „O tobě. Vždycky se mi zdá o tobě. A věděla jsem, že to bude dneska." Zaklonila hlavu a on se doslova topil v jejích velkých šedých očích. „Chci tebe a nikoho jiného. Chci se ti dát."

Krev v těle mu začala mocně pulzovat. Zkoušel myslet na to, co je správné a co ne, a taky na zítřek. Ale stejně měl před očima jen tuhle chvíli. „Musíš si být jistá.“

„Same.“ Zasypávala mu tvář polibky. „Vždycky jsem si byla jistá.“

Odtáhla se, ale jen aby ho vzala za ruku. To ona ho vedla z vody a pak do jeskyně na návrší.

Jeskyně byla chladná a suchá a v nejvyšším bodě dost vysoká, aby se tam mohl postavit. U zadní stěny uviděl roztaženou deku a kolem zapálené svíčky. Zadíval se na ni.

„Říkala jsem, že už to dávno vím. Tohle je naše místo.“ Nespouštěla z něho oči, když se dotkla drobných knoflíčků na své košili. Všiml si, jak se jí prsty zachvěly.

„Tobě je zima.“

„Jen trochu.“

Přistoupil k ní. „A máš strach.“

Pousmála se. „Jen trochu. To za chvíli přejde.“

„Budu opatrný.“

Spustila ruce, aby jí mohl košili rozepnout sám. „Já vím. Miluju tě, Same.“

Sklonil se, aby ji políbil, a stáhl jí halenku z ramen. „Já tebe taky.“

Poslední zbytky strachu se v ní rozplynuly. „Já vím.“

Už dřív se jí dotýkal, i ona jeho. Byly to velkolepé, zoufalé i uspěchané doteky. Teď když svlékali jeden druhého se svíce kolem prudce rozhořely. Pak se položili na deku a tenký mlžný opar jako by zaclonil ústí jeskyně, aby je uzavřel uvnitř.

Jejich rty se setkaly a byly sladce horké. Přestože její touha narůstala, cítila, jak se Sam drží zpátky. Jeho nejisté prsty přejížděly po jejím těle, jako by měl strach, že mu někam zmizí.

„Neopustím tě,“ zašeptala a pak vydechla, protože jeho ústa se náhle hladově sevřela kolem jejího ňadra.

Prohnula se pod ním, hladila ho a tělo měla vláčné jako vodu, po které voněla. Zadíval se na ni. Mokré vlasy měla

rozhozené na dece, oči zamlžené slastí. Zachvěl se, jak pocítil svoji moc.

A pak jí dal pocítit vášeň. Vykřikla, tak hluboce a hrdelně, a ten zvuk ho do hloubky zasáhl. Cítil se neporazitelný. Otevřela se mu a nabídla mu svou nevinnost. Zachvěl se.

I přes bušení krve ve spáncích se snažil být něžný. I tak zachytil její šokovaný výraz.

„Bude to jen chvilička.“ Jako v deliriu ji líbal na tváře. „Jen chvilka, slibuju.“ Pak se poddal potřebám svého těla a vzal si ji.

Zaťala pěsti do deky a spolkla výkřik. Ale krátkou bolest ihned nahradilo teplo.

„Ach.“ Chvějivě si vzdychla. „No jistě.“ Obrátila rty k jeho hrdlu. „Jistě.“

Pak se pod ním začala pomalu pohybovat. Zvedla se a pustila ho hloub, padala a táhla ho s sebou. Když pak teplo přerůstalo v horkost, jejich těla se orosila. V pevném objetí vystoupali na vrchol.

Pak ležela v polospánku v jeho náručí a svíce zlatě planuly. „Tady ho našla.“

Sam jí přejel dlaní po rameni. Musel se jí stále dotýkat. Erotický opar mu zamlžil mysl, takže docela zapomněl na své myšlenky na pláži. „Hmm?“

„Ta, které říkali Oheň. Ta, která patří ke mně. Tady našla svého tuleně v lidské podobě a zamilovala se do něho, když spal.“

„Jak to víš?“

Chtěla říct, že to prostě ví odjakživa, ale zavrtěla hlavou. „Vzala mu kožešinu a ukryla ji, aby s ní zůstal. Kvůli lásce. To snad není špatnost, když je to z lásky.“

„Nic není špatné, co je z lásky.“

„Ale nemohla ho mít napořád,“ dodala tiše. „O mnoho let později, když už měli děti a přišla o své sestry, on tu kožešinu našel. A pak ho nic, ani láska, nemohlo donutit zůstat. Opustil ji, odešel do moře a zapomněl, že vůbec existovala. Zapomněl na domov i na svoje děti.“

„A ty jsi z toho smutná.“ Přitáhl ji blíž k sobě. „Teď na to nemysli.“

„Neopouštěj mě.“ Zabořila mu tvář do ramene. „Nikdy mě neopouštěj. Asi bych umřela, jako tehdy ona, osamělá a zlomená.“

„Neopustím.“ Ale cítil v sobě přitom něco ledového. „Jsem přece tady. Podívej.“ Natočil se, aby viděli na stěnu jeskyně. Pak vztyčil ukazováček a dotkl se kamene. Z konečku vytryskl paprsek a vytvořil na stěně nápis.

Přečetla si tu keltskou větu a oči se jí zamlžily. „Moje srdce je tvoje srdce. Teď a navždy.“

Také vztáhla ruku a vyryla pod nápis keltský uzel. Symbol jednoty.

Pak ty plovoucí oči zvedla k jeho tváři. „A moje zas tvé.“

Osamělá v domě na útesech se Mia ve spánku otočila na polštáři a zašeptala jeho jméno.

4

Nad ránem se spustil déšť a jeho stálý bubnující proud se nechal unášet větrem, který rozechvíval jarní listí a pěnil příliv. Během dne pokračoval, zbarvil moře a nebe do šeda a vzduch po něm vlhce řezal. Ani do večera nepolevil.

Je to dobré pro květiny, říkala si Mia, když stála u okna a zírala do šedého přítmí. Země potřebuje pořádně provlhnout a i přes nízké teploty nehrozí mrazíky, které by spálily pučící květy.

Hned první hezký den si vezme volno a stráví ho na zahradě. Celý boží den bez společnosti a požadavků jiných.

V tom byla krása a privilegium vlastní firmy.

Takovým volnem mohla aspoň občas vyvážit tíhu odpovědnosti. Za podnik i kouzla.

Ten den ale měla v obchodě hodně práce. Nezáleželo na tom, že špatně spala, házela sebou ze sna a měla pak mizernou náladu, která ji nutila zavrtat se hloub do peřin. Už jen fakt, že na to vůbec pomyslela, ji donutil rychle vstát a vyrazit z domu.

Pak docela zapomněla, a to nikdy na nic nezapomínala, že večer přijdou na návštěvu Nell s Ripley. Alespoň ji někdo bude rozptylovat, aby nemusela myslet na sny, vzpomínky a náhlé narušitele jejího spořádaného života.

Vloudil se jí do snů. Mizera.

„Nechtěla bys to nechat na jindy? Mio?“

„Co?“ Zamračeně vzhlédla a zamrkala. Bože, ona se nesoustředí, ani když ji někdo rozptyluje. „Ne ne, promiň, z toho deště jsem jen nějak nesvá.“

„Jasně.“ Ripley se svalila do křesla a přehodila stehno přes opěradlo. Na klíně držela mísu s popcornem a nedbale si ho házela do pusy. „Jako by se ti to počasí dostalo pod kůži.“

Mia neřekla nic a šla se schoulit na pohovku. Vtáhla si bosé nohy pod sukni, pak luskla prsty směrem ke krbu a polena v něm zaplála jasným ohněm.

„Takhle je to lepší.“ Natřásla si jeden sametový polštářek, jako by její pohodlí bylo právě to nejdůležitější. „Tak o čem jsi to chtěla mluvit, Nell, než probereme plány na slunovrat?“

„Vidíš ji.“ Ripley máchla sklenicí s vínem a volnou rukou si vhodila do pusy další popcorn. „Tváří se jako předsedkyně nějakého společenského klubu.“

„Tak nějak to stejně je. Klub nebo spolek. Ale jestli to chceš organizovat ty, zástupkyně…“

„Fajn,“ uklidňovala je Nell zvednutím ruky jako vždy, když spolu Mia s Ripley trávily víc než deset minut. Občas mívala chuť jim rovnou třísknout hlavami o sebe. „Co kdybychom to urážení přeskočily? Chtěla jsem říct, že první kurs vaření proběhl dobře.“

Mia se zklidnila a přikývla. Naklonila se kupředu a prohlédla si lesklý hrozen červeného vína na bledě zelené misce. Jednu kuličku si utrhla. „To ano. Byl to skvělý nápad, Nell. Zvýší to prodej v knihkupectví i v kavárně. Hned ten večer se prodal tucet kuchařek a další tucet během následujících dnů.“

„Napadlo mě, že jestli zájem vydrží, mohly bychom za pár měsíců spojit na jedné akci knižní klub a kurs vaření. Třeba někdy kolem Vánoc. Já vím, že je to za dlouho, ale…“

„Nikdy neškodí plánovat dopředu,“ dokončila Mia větu, vzala si další víno a ušklíbla se na Ripley. „Existuje spousta románů, kde jídlo hraje důležitou roli nebo tam jsou rovnou recepty. Můžeme některý vybrat jako četbu do klubu a v kursu vaření se pak podle receptu z něj uvaří. Všechny by to pobavilo.“

„A ty bys prodala víc knih," podotkla Ripley. „Což je nakonec hlavní cíl Knižní kavárny. A teď…"

„Ještě mám něco."

Mia zmlkla a povytáhla obočí. „Tak fajn." Nell nervózně stiskla rty. „Já vím, že prodej knih je prvotní, ale tohle mě napadlo už dávno. Trochu jsem o tom přemýšlela, jestli to bude fungovat a jestli to vůbec má cenu. Možná si řekneš, že to sem nepatří, ale…"

„Proboha, Nell," Ripley se netrpělivě posunula v křesle a odložila mísu. „Ona si myslí, že bys měla kavárnu rozšířit."

„Ripley! Nemohla bys mě nechat říct to po svém?"

„Mohla, ale to bych se domů dostala tak za tejden."

„Rozšířit kavárnu?" přerušila ji Mia. „Ale už teď zabírá skoro půlku horního patra."

„Ano, tak jak to je teď." Nell vyslala k Ripley varovný pohled a obrátila se zpět k Mie. „Ale kdyby se vyndala okna na východní straně a přidala terasa, řekněme dvakrát tři metry, spojená s kavárnou atriem nebo posuvnými dveřmi, vzniklo by víc místa pro hosty a k tomu na sezónu posezení venku."

Protože Mia nic neříkala, ale jen zvedla sklenici s vínem, Nell rychle pokračovala. „Rozšířila bych jídelníček, přidala třeba nějaké předkrmy a pochoutky pro romantické večeře. Musely bychom samozřejmě najmout další servírku a… A asi bych si měla hledět svého, viď?"

„To jsem neřekla." Mia se opřela do pohovky. „Ale zní to dost komplikovaně. Existují územní plány, musíš mít povolení. Hodně by to stálo a kdo ví, jestli by se náklady vrátily. Taky bychom během té přestavby mohly přijít o část zákazníků."

„Hm, o tom už jsem přemýšlela. Tak trochu." Nell s poťouchlým úsměvem vytáhla z tašky svazek papírů.

Mia chvíli zírala a pak se dlouze rozesmála. „Dala sis s tím práci, sestřičko. Tak dobře, projdu si to a budu o tom uvažovat. Je to zajímavé," zamumlala. „Víc prostoru,

chuťovky… Kdyby se to povedlo, určitě bychom hotelu ubrali ještě víc zákazníků, aspoň během sezóny.“

Na Miin spokojený úsměv reagovala Nell pocitem viny. „Ještě něco ti musím říct. Sam Logan u nás byl na večeři,“ vyhrkla.

Miin úsměv vymizel. „Prosím?“

„Tys tu zparchantělou krysu pozvala ke stolu!“ Ripley vyskočila z křesla. „Tys mu dala najíst? Snad jsi mu tam aspoň přisypala nějaký jed.“

„Ne, nepřisypala. Kruci, a nezvala jsem ho. To Zack. Jsou kamarádi.“ Nell vyslala k Mie pohled plný zoufalství a provinění. „Nemůžu mu nařizovat, koho si smí a nesmí pozvat domů.“

„To by si Booke mohl zkusit, zvát domů takovou štěnici.“ Ripley vycenila zuby, jako by chtěla manžela kousnout jen za pouhé pomyšlení. „Zack byl vždycky pitomec.“

„Tak moment.“

„Můj bratr je to delší dobu než tvůj manžel,“ odsekla Ripley. „Můžu říkat, že je pitomec, kdy se mi zachce, zvlášť když je to pravda.“

„Tohle nemá smysl,“ promluvila Mia tiše a upoutala tím jejich pozornost. „Nemá cenu se vzájemně obviňovat. Zack má právo vybírat si přátele a zvát je k sobě. Za to Nell nemůže. Co je mezi mnou a Samem, nemůže ovlivňovat jiné lidi.“

„Že ne?“ Nell zavrtěla hlavou. „Proč mi nikdo neřekl, že je jedním z nás?“

„Protože není,“ vybuchla Ripley. „Sam Logan není jeden z nás.“

„Nell asi nechtěla říct, že je ženská,“ řekla na to Mia suše. „Ani že je ostrovan. Když tady vyrostl, budou ho vždycky považovat za ostrovana.“ Mávla rukou, jako by tu myšlenku chtěla zahnat. „Ale fakt, že má taky dar, nemá nic společného s tím, co musíme vykonat.“

„Jsi si tím jistá?“ zeptala se Nell.

„My jsme trojice.“ Oheň v kamenném krbu vyšlehl prudčeji. „My tvoříme kruh. My máme před sebou úkol. Jen proto, že nějaká – jak to Ripley hezky řekla – zparchantělá krysa umí taky kouzlit, se na tom nic nemění.“

Záměrně klidná se natáhla pro další hrozen. „Takže ke slunovratu…“

Nenechá se tím ovlivnit. Udělá, co bude muset, sama nebo společně se sestrami. Ale do kruhu nikoho nepustí. Ani do svého srdce.

Uprostřed nejhlubší noci, zatímco ostrov spal, stanula na útesech. Padal chladný déšť a vlny narážely na ostré skály, jako by je za jednu noc chtěly uhladit. Kolem ní vál protivný vítr, škubal jejím pláštěm a zvedal ho do výšky jako křídla.

Obklopovala ji hluboká tma a jedinou úlevu přinášel rotující paprsek z bílé věže majáku. Přejel po ní, po útesech a hladině a pak ji zase nechal osamělou v temnotě.

Leť, šeptal proradný hlas. Skoč a leť a pak bude všemu konec. Proč bys bojovala s nevyhnutelným? Proč bys dál měla snášet to osamění?

Kolikrát už vlastně ten hlas slyšela? uvažovala. Kolikrát sem takhle přišla, aby zkusila, jestli mu odolá? I tehdy, když měla srdce na kusy. A vydržela. Nikdy se nevzdá.

„Mě nedostaneš.“ Ucítila chlad, když se špinavá mlha začala plížit po zemi a skalách. Jako by se jí ledovými prsty zachytávala za kotníky a pak tahala a pokoušela ji. „Nikdy se nevzdám.“ Zvedla doširoka roztažené paže.

A divoký větrný vír, který vyvolala, rozmetal mlhu na cáry.

„To, co mi patří, chráním a střežím,“ pozvedla tvář v dešti a nechala se jím omývat jako slzami, „ať bdím či ve spánku ležím. Tomu, čím jsem, věrnost zachovám, slovy i skutky si víru uchovám.“

Kouzlo ji prostoupilo a začalo pulzovat jako mocné srdce.

„Tak přísahám a mé slovo je zbraň. Setkám se s osudem, jak říkám, tak se staň."

Se zavřenýma očima zaťala pěsti, jako by chtěla bojovat s nocí. Jako by jimi chtěla rozrazit clonu, která jí bránila spatřit to, co si pro ni přijde.

„Proč to nevím? Proč to necítím? Proč nemůžu nic dělat?"

Ve vzduchu se něco zachvělo, jako by se něčí teplé dlaně chtěly dotknout její tváře. Jenže ona nestála o útěchu nebo o výzvy k trpělivosti. A tak se od toho odvrátila, otočila se zády k moři i útesům a plášť za ní divoce vál, když prchala za světlem domova.

Zatímco se Mia uchýlila do izolace a pohodlí domu, Lulu si hověla v posteli u třetí sklenice vína, nejnovějšího vydání skutečných kriminálních příběhů Deník amerického kanibala a pytlíku čipsů se sýrem a česnekem. Na druhé straně pokoje rámusila televize, kde Mel Gibson s Dannym Gloverem řádili ve Smrtonosné zbrani.

Pro Lulu to byl obvyklý sobotní rituál.

Její noční úbor sestával z odrbaných šortek, trička s nápisem, že je lepší být bohatý než hloupý a lucerničkou na baseballové čepici.

Chroupala čipsy, popíjela a pozornost dělila mezi knihu a video. Připadala si přitom jako v soukromém nebi.

Déšť bubnoval za okny jejího barevného domku a vítr chrastil korálky, které si všude rozvěsila místo záclon. Spokojená a mírně přiopilá se choulila pod dekou ze čtverců bavlny, kašmíru a obarvených zbytků.

Můžete holku vytrhnout ze šedesátých let, myslívala si často, ale šedesátá léta nikdy nedostanete z ní.

Slova na stránkách se jí začala rozpíjet, a tak si upravila brýle na nose a trochu se v posteli nadzvedla. Chtěla dočíst

kapitolu a zjistit, jestli ta mladá prostitutka bude dost neopatrná a nechá se podříznout a vykuchat.

Lulu si na to sázela.

Ale pak jí hlava poklesla. Prudce ji zvedla a zamrkala. Přísahala by, že slyšela, jak někdo šeptá její jméno.

Dopila sklenici vína a zadívala se na televizi.

A tam se na ni zubil Mel, jeho hezká tvář vyplňovala obrazovku a jasně modré oči se mu leskly. „Nazdar, Lu. Jak se vede?“

Promnula si oči a hbitě zamrkala. Ale ten výjev nezmizel. „No do háje!“

„To taky říkám. Do háje s tím!“ Obraz se vzdálil, ale jen tak daleko, aby viděla zbraň. Její hlaveň velikostí připomínala kanón. „Nikdo přece nechce žít věčně, no ne?“

Z televizoru vyšlehla rána a rudě se prohnala pokojem. Lulu vykřikla, když pocítila bolest na prsou a vyděšeně tam přitiskla obě dlaně. Čipsy se rozlétly, jak se s námahou zvedla a hledala krev.

Nenašla nic, slyšela jen svoje zdivočelé srdce.

Na obrazovce se Mel s Dannym zase hádali o správném policejním postupu.

Otřesená Lulu si připadala jako starý blázen a klopýtala k oknu pro trochu čerstvého vzduchu. Vyčistí si hlavu. Musela na chvilku usnout, říkala si, když odhodila korálky a otevřela okno dokořán.

Zachvěla se. Bylo chladno jako v zimě – snad i víc, uvědomila si, než by mělo být. A mlha, stoupající ze země, byla podivně zabarvená. Jako hojící se modřiny, ošklivě nažloutlá a purpurová.

Měsíc vycházel nad květinovými záhonky a drzá soška raracha vyplazovala jazyk na případné kolemjdoucí. Déšť ze zdál náhle ledový, a když natáhla ruku ven, ostře ji řezal do dlaně.

Brýle jí sklouzly z nosu, když ucukla. Pak si je postrčila zpátky na místo a přísahala by, že kamenný rarach stojí blíž k domu a je svou uličnickou tváří natočený ze tří čtvrtin k ní, přestože byl z profilu.

V prsou pocítila bolest, jak se jí srdce plašilo.

Potřebuje nové brýle, napadlo ji, oči se zase zhoršují.

Jak tak zírala ven, rarach se otočil docela a vycenil dlouhé, nebezpečné zuby.

„Ježíšikriste!“ ztuhla v šoku.

Teď už slyšela i jejich zlovolné cvakání, jak se pomalu začal mlhou plížit k domu. K otevřenému oknu. A za ním uviděla hopkat žabku s flétnou, kterou si koupila právě minulý týden. Jenže už nedržela flétnu, ale dlouhý nůž se zubatým ostřím.

„Každýmu to bude jedno.“

Prudce se otočila. Z televize se na ni šklebil kreslený had s tváří Mela Gibsona.

„Nikdo si ani nevšimne, když umřeš. Vždyť nikoho nemáš, Lu. Muže, děti, rodinu. Všem jsi prostě ukradená.“

„To jsou kecy!“ Projela jí hrůza, když si všimla, že rarach a jeho společnice se za tu chvilku dostali na půl metru od domku. Zuby hladově cvakaly a nůž švihal hustou mlhou jako smrtící metronom.

„To je kravina!“ Rozechvělýma rukama šátrala po okně a přerývaně dýchala, jak se ho pokoušela zavřít.

Prudce ho zabouchla a celou svou vahou se svalila na podlahu.

Chvíli tak zůstala, popadala dech a pokoušela se uklidnit. Pak se jí podařilo zvednout do kleku a se sténáním se dovléct ke košíku s pletením, kde si na obranu vzala jehlice.

Ale když sebrala odvahu a vrátila se k oknu, venku padal vlahý, jemný déšť a mlha zmizela. Neškodný rarášek dřepěl opět na svém místě, připravený urazit někoho vyplazeným jazykem.

Lulu stála v ložnici a za jejími zády se znovu rozdivočela televizní přestřelka. Promnula si zpocenou tvář. „To ale muselo bejt pořádný chardonnay,“ řekla nahlas.

Ale poprvé od chvíle, co se nastěhovala, prošla s jehlicemi v ruce celý dům a pečlivě pozamykala.

I cílevědomý chlap má právo na trochu volna, říkal si Sam, když vyjížděl z městečka. Strávil dlouhé hodiny za psacím stolem, na poradách, inspekci a čtením zpráv. Jestli si trochu nepročistí mozek, asi ho usmaží.

A navíc byla neděle. Déšť konečně odvanul na moře a zanechal ostrov zářící jako drahokam. A vyjet do terénu, zjistit, co se kde změnilo a co zůstalo stejné, bylo pro jeho byznys důležité stejně jako nové plány.

Takový citlivý přístup v jejich rodině přeskočil generaci. Vždycky věděl, že jeho rodiče považovali těch dvacet let strávených na ostrově Tří sester za jistý druh exilu. Proto během té doby tak často někam odjížděli, a potom co zemřel dědeček, se natrvalo usadili jinde.

Tohle pro ně nikdy nebyl domov.

Jeho návrat to potvrdil, stejně jako to, že Sam tady doma je. Alespoň na jednu otázku měl jasnou odpověď. Tři sestry bylo jeho místo.

Po hladině se prohánějí sportovní plachetnice, ať už se zapnutým motorem nebo s nadutou plachtou. Pozoroval je s uklidňující radostí. Oranžové, červené a bílé bójky nadskakovaly na modré ploše. Země se na hraně moře dmula, příkře zvedala nebo ustupovala.

Spatřil rodinku na lovu krabů a malého chlapce, jak se honí za racky.

Všiml si domů, které v době jeho odjezdu ještě nestály. A uvědomil si uplynulý čas, když uviděl do stříbrna omšelé cedry a bujnou vegetaci. Růst pokračuje, v lidech i v přírodě.

Čas utíká. Dokonce i tady na Třech sestrách.

Blížil se k severnímu cípu ostrova a zabočil na úzkou silnici, kde kola zaskřípala na štěrku. Naposled tady projížděl v džípu se staženou střechou, aby mohl cítit vítr. A rádio si pouštěl na plné pecky.

Usmál se sám sobě, když si uvědomil, že teď sice řídí ferrari, ale střechu má zase dole a rádio hraje naplno.

„Můžete kluka vytrhnout z ostrova," zamumlal a zastavil na krajnici, naproti domu na vyvýšenině.

Dům zůstal stejný, napadlo ho a přemýšlel, jak dlouho asi místním potrvá, než mu přestanou říkat Loganův dům. Dvě podlaží, rozrostlá na vršku kopce jakoby podle vlastního uvážení. Někdo nedávno natřel okenice sytě modrou barvou, kontrastující s vybělením dřevem.

Zakrytá veranda i otevřené terasy nabízely úchvatné pohledy na zátočinu a moře. Široká okna, prosklené dveře. Vzpomněl si, jak trávil čas v pokoji s výhledem na hladinu a zíral ven.

Jak často se proměnlivé a nepředvídatelné nálady moře odrážely v jeho duši.

Moře k němu vždycky mluvilo.

Ale dům jako takový v něm neprobouzel žádnou nostalgii. Ostrované mu mohou říkat Loganův třeba dalších deset let, ale Samův dům to nikdy nebyl. Viděl v něm jen slušnou nemovitost na dobrém místě, o niž její nepřítomní majitelé dobře pečovali.

Doufal, že muž, kterému patřil venku zaparkovaný landrover, ho považuje za dobrou koupi.

Doktor MacAllister Booke, syn newyorských Booků, pomyslel si Sam. Inteligentní člověk s neobvyklou zálibou. Paranormální věda. Fascinující. Uvažoval, jestli se cítil jako černá ovce rodiny, podobně jako Sam.

Vystoupil z auta a vydal se k návrší. Nepřitahoval ho dům, ale zátoka. A jeskyně.

Potěšilo ho, víc než čekal, že u mola dole vidí jasně žlutou plachetnici. Kráska, napadlo ho a studoval její linie. Také si tam přivazoval loď. Snad jen kvůli tomu se mu zastesklo.

Plachtění byl jediný zájem, který sdílel se svým otcem.

Nejlepší chvíle a pocit vzájemnosti, který s Thaddeusem Loganem zažil, byl právě na vodě.

To spolu skutečně komunikovali a byli propojení, ne jako dva lidé, kteří nějakou zvláštní náhodou sdílejí prostor

v domě a v rodině. Přece jen měli něco společného a bylo dobré si to pamatovat.

„Hezká, viďte? Koupil jsem ji před měsícem.“

Sam se otočil a skrze sluneční brýle sledoval, jak k němu přichází muž, co na něho promluvil. Měl seprané džíny a šedé triko s odrbanými rukávy. Byl vysoký, měl výraznou štíhlou tvář pokrytou jednodenním strništěm. Blond vlasy rozvířené větrem a přátelské hnědé oči, které přivíral před sluncem. Sam musel připustit, že by u vědátora nečekal tak vypracovanou a disciplinovanou figuru.

Představoval si hubeného, bledého a trochu nevrlého knihomola. Namísto toho, bavil se v duchu, tu měli Indiána Jonese.

„A jak se drží za bouřky?“ zeptal se.

„Neuvěřitelně.“

Pár minut tam postávali s rukama v kapsách a s obdivem hovořili o lodi. „Já jsem Mac Booke,“ vztáhl pak muž ruku. „Sam Logan.“

„Myslel jsem si to. Děkuju za dům.“

„Nebyl můj, takže není zač.“

„Pojďte dál, dáme si pivo.“

Sam neměl v úmyslu se seznamovat, ale tohle byla tak milá, bezděčná nabídka, že se s Macem vydal k domu. „Ripley je tu?“

„Ne, má odpolední službu. Chtěl jsi s ní kvůli něčemu mluvit?“

„Absolutně ne.“

Mac se jen zasmál, a když vyšli po schodech na verandu, otevřel dveře. „Myslím, že to bude ještě nějaký čas vzájemné. Než se to trochu uklidní.“

Z verandy se vcházelo do obývacího pokoje. Sam si ho pamatoval dokonale uklizený, zařízený v jemných světlých barvách. I tady se čas nezastavil, napadlo ho. Barvy doplňků byly výrazné a jasné a nábytek hlavně pohodlný. Všude se kupily stohy knih, novin, časopisů a bot.

A jednu z nich právě okusovalo bujné štěně.

„Krucinál!“ Mac přiskočil, zakopl o nedotčený pantofel do páru a vrhl se po druhém. Štěně bylo rychlejší a s pantoflem v zubech se utíkalo schovat.

„Muldere! Dej to sem.“

Sam naklonil hlavu ke straně a sledoval soupeření muže a psa. Pejsek prohrál, ale nijak ho to nezdrtilo. „Mulder?“ zeptal se.

„Jo, no víš, ten chlápek ze seriálu Akta X. Ripley říkala, že ho pojmenovala po mně. Dělá si ze mě srandu.“ Vydechl si. „Ale až uvidí tu botu, asi se smát nebude.“

Sam si dřepl a pes, nadšený z nového kamaráda, ho běžel olíznout. „Hezký pes. Zlatý retriever?“

„Jo. Máme ho teprve tři týdny. Je chytrý a docela vychovaný, jenže rozkouše i skálu, když na něj nedohlídnu. Což jsem neudělal.“ Mac si s povzdechem zvedl štěně před obličej. „A ty víš, kdo to za tebe odnese, viď?“

Psík se šťastně zatetelil a olízl Macovi bradu. Ten to vzdal a strčil si ho do podpaží. „Pivo je v kuchyni.“ Vedl je dozadu a vytáhl z lednice dvě láhve. Na stole leželo několik elektronických přístrojů a jeden se zdál rozebraný.

Sam se po jednom z nich natáhl, ale přístroj se rozezněl a začal červeně blikat.

„Promiň.“

„To nic.“ Mac přimhouřil oči a pátravě si Sama prohlížel. „Co kdybychom si to vzali na terasu? Teda jestli se tady nechceš projít. Vzpomínka na domov a tak.“

„Ne, ale díky.“ Přesto se cestou na terasu ohlédl ke schodům do patra a představil si svůj pokoj, kde vyhlížel z okna Miu.

Ze druhého patra se v tom okamžiku ozvalo další zvonění.

„Přístroje,“ prohodil Mac a musel potlačit chuť běžet nahoru a přečíst si naměřené hodnoty. „Ve volné ložnici jsem si zřídil laboratoř.“

„Hmmm.“

Venku Mac postavil Muldera na zem a ten se okamžitě vydal očichávat dvorek. „Takže…“ Mac se napil piva a opřel o zábradlí. „Ripley se nezmínila, že jsi čaroděj.“

Sam otevřel ústa, zase je zavřel a jen zavrtěl hlavou. „Copak to mám napsané na čele?“

„To ty energetické výkyvy,“ ukázal Mac směrem k domu. „A vlastně už mě to napadlo dřív, když jsem studoval historii ostrova, rodokmeny a tak dále. Praktikoval jsi i v New Yorku?“

„Jak se to vezme.“ Nestávalo se často, že by se Sam nechal pozorovat jako nějaký experiment, nebo to vůbec někomu dovolil. Ale na Macovi ho něco oslovilo. „Nikdy jsem Umění nezanedbával, ale taky ho neinzeroval.“

„To dává smysl. A co si tedy myslíš o legendě?“

„Nikdy jsem ji nebral jako legendu, ale jako historii, jako fakt.“

„Přesně.“ Mac potěšeně zvedl láhev jako k přípitku. „Nakreslil jsem si časovou linii a zapsal do ní, jak bys asi řekl, opakující se cyklus. A vychází mi, že…“

„Že je čas do září,“ přerušil ho Sam. „Nanejvýš do rovnodennosti.“

Mac pomalu přikývl. „Bingo. Tak vítej doma, Same.“

„Díky.“ Sam se napil. „Je fajn pocit být zpátky.“

„Nevadilo by ti se mnou spolupracovat?“

„Bylo by hloupé odmítat názor experta. Četl jsem tvoje knihy.“

„Ano?“

„Máš otevřenou a přizpůsobivou mysl.“

„To už mi jednou někdo řekl.“ Mac pomyslel na Miu, ale taktně ji nechtěl připomínat. „Můžu ti položit osobní otázku?“

„Jo, jestli můžu odpovědět, aby sis hleděl svého.“

„Ujednáno. Když víš, že září je takový konečný termín, proč se vracíš až teď?“

Sam natočil hlavu a zadíval se na zátoku. „Dřív nebyl můj čas. A ten přišel. Teď já. Je podle tvého názoru,

výzkumu a propočtů moje přítomnost na Sestrách důležitá?“

„V tom ještě nemám jasno. Vím jen, že jsi důležitý kvůli tomu, co čeká Miu – pro její poslední úkol.“

„Aby mě přijala.“ Když se Mac zamračil, Sam pocítil nejistotu a začal prsty bubnovat do zábradlí. „Nebo ne?“

„Její volba bude mít co dělat s city. Musí se s nimi vyrovnat a najít, co je pro ni nejlepší. To může znamenat, že tě přijme, nebo taky že tě bez zloby odmítne.“ Mac si odkašlal. „Poslední úkol má co do činění s láskou.“

„Toho jsem si vědomý.“

„To neznamená, že… aspoň podle mého názoru, že by tě měla milovat i dnes, ale spíš se smířit s tím, co bylo kdysi, a pochopit, co jí to dalo. Měla by tě hlavně propustit bez výčitek a uchovat si s láskou to, co bylo. To je moje teorie.“

Cíp Samova pláště se vzdul náhlým poryvem větru. „Tvoje teorie se mi nelíbí.“

„Mně by se na tvém místě taky nelíbila. Třetí sestra se zabila, než by překonala zoufalství po odchodu milence. Její kruh byl prolomen a zůstala docela sama.“

„Kruci, já ten příběh znám.“

„Jen mě vyslechni. I přesto ale chránila ostrov, svoje potomky a potomky svých sester. Aspoň tím, co v ní zbylo. Ale nemohla nebo nechtěla zachránit sebe. Žít bez milovaného muže. To byla její slabina a chyba.“

Už začínal chápat. Bylo to logické. A děsivé. „Kdežto Mia beze mě přežila docela dobře.“

„Jistým způsobem,“ souhlasil Mac. „Ale na druhou stranu myslím, že se nikdy nevyrovnala se svými city, neodpustila ti, ani tě nepřijala. Něco z toho bude muset udělat a z celého srdce. Když ne, zůstane zranitelná, a až ochranné kouzlo skončí, prohrála by.“

„A kdybych se nevrátil?“

„Logicky se nabízí odpověď, že ses vrátit měl. A přítomnost dalšího kouzla na ostrově… No, ta přece nemůže škodit.“

Tomu také věřil. Ale po rozhovoru s Macem začal pochybovat. Přijel na ostrov s jasnou představou o tom, co je třeba udělat.

Získá Miu zpět, a až to mezi nimi bude jako dřív, kletba skončí. Konec příběhu.

Konec příběhu, protože nechtěl vidět nic jiného, pomyslel si, když se procházel po pláži v zátoce. Toužil po Mie, byl připravený se vrátit a nic víc ho nezajímalo.

Nikdy ho nenapadlo, že by klíčem mohlo být to, že ho Mia odmítne a nebude milovat.

Zadíval se na ústí jeskyně. Možná už přišel čas, aby se postavil svým démonům. Když se k ní blížil, srdce se mu prudce rozbušilo. Zastavil se a počkal, až se zklidní. Pak se sehnul a vešel do jejího stínu.

Na chvíli se docela zaplnila zvuky. Jejich hlasy, jejím smíchem. Vzdechy milenců. A pláčem.

Ona tady pro něj plakala. To vědomí v něm vyvolalo bodavý pocit viny.

Zahnal ho a pak tam stál v tichu, jen se šumícím příbojem v pozadí.

Jako kluk považoval tuhle jeskyni za Aladinovu, za skrýši banditů nebo co právě se Zackem a jinými kamarády vymysleli.

Pak už nebyl kluk nebo ne tak docela a měl ji spojenou jen s Miou.

Pocítil slabost v kolenou, když se blížil k zadní stěně a klekl si u nápisu, který pro ni vytvořil. Nesmazala ho. Až do té chvíle, co mu spadl ledový kámen ze srdce, netušil, jak moc se bál, že to Mia udělá. Mohla by. A kdyby to udělala, její srdce by pro něj bylo navždy ztraceno.

Teď i navěky.

Vztáhl ruku a slova se naplnila světlem, které z nich kanulo jako zlaté slzy. V jeho záři cítil totéž, co ten mladý kluk, který slova vyrýval. Kouzlo a naprostou oddanost.

Pohnulo to s ním. Otřáslo jím vědomí, že ještě dokáže tolik cítit. A zoufat si.

Moc tu stále zůstávala. Proč, kdyby to nic neznamenalo? Nebo je to jen jeho vůle a zbožné přání, co probouzí k životu minulost?

Milovali se tady tak, že svět mohl přestat existovat, aniž by si toho všimli nebo jim na tom záleželo. Sdíleli těla, srdce i kouzlo.

I teď ji jasně viděl, jak se nad ním naklání, se zlatou pletí a vlasy jako oheň. Pak zvedá paže do výše a táhne je oba tam, kde nevládne rozum.

Nebo jak se mu ve spánku choulí v náruči a na tváři má spokojený úsměv.

Nebo jak sedí vedle něho, zatímco si povídají, a její tvář plane vzrušením. Má tolik plánů, je tak mladičká.

Je to snad jeho osud – nechat ji jít a už ji znovu nezískat? Přijmout odpuštění a být zapomenut?

Ta představa bodala jako nůž a otřásla jím, když zase vstal. Už nedokázal snášet tlak vzpomínek, a tak se od nich odvrátil a vyšel z jeskyně.

Do slunečního světla a záblesku ohně, protože tam stála ona, zády obrácená k moři.

5

Na moment nedokázal nic, než na ni zírat, jak se dávné vzpomínky a tužby mísily s novými. Čas se nezastavil ani pro ne. Už to nebyla ta nohatá dívka, která se po hlavě vrhala do vody. Žena, která ho sledovala chladnýma, pátravýma očima, získala eleganci a zkušenost, které dívka postrádala.

Vítr si pohrával s ohnivými spirálami jejích vlasů. Aspoň to zůstalo stejné.

Trpělivě čekala, až k ní dojde, ale necítil z ní nic přívětivého.

„Uvažovala jsem, za jak dlouho sem přijdeš.“ Hlas měla odměřený stejně jako pohled. „Jestli na to budeš vůbec mít dost drzosti.“

Bylo obtížné mluvit rozumně, když se v něm ještě svářely vidiny a pocity z jeskyně. „A ty sem někdy chodíš?“

„Proč? Když se chci podívat na moře, stačí zajít na vlastní útesy. A když chci na pláž, mám to pár kroků od kavárny. Není tu nic, co by stálo za takový výlet.“

„Ale teď jsi přišla.“

„Ze zvědavosti.“ Naklonila hlavu ke straně. Tmavomodré kameny na jejích uších se ve slunci zaleskly. „A ty jsi tu svoji uspokojil?“

„Cítil jsem tě tam. Oba jsem nás cítil.“

Překvapilo ho, jak se skoro láskyplně usmála. „Sex je silný zdroj energie, když se dělá pořádně. V tomhle jsme nikdy problém neměli. A pokud jde o mě – snad každá

žena sentimentálně vzpomíná na to svoje poprvé. I já si ty chvilky hýčkám v paměti, i když lituju výběru partnera.“

„Nikdy jsem ti nechtěl…“ Zmlkl a zaklel.

„Ublížit?“ dokončila větu. „Lháři.“

„Máš pravdu. Naprostou.“ Ať mělo přijít cokoli, pokud o ni vážně přijde, mohl by být aspoň v tomhle upřímný. „Chtěl jsem ti ublížit. A podařilo se to víc než dobře.“

„No, tak to jsi mě překvapil.“ Odvrátila se, protože ji bolel pohled na něj, jak tam stojí před jejich starou jeskyní.

A protože cítila odezvu té stravující lásky bez hranic.

„Po tolika letech aspoň čistá pravda.“

„To, že jsem něco schválně udělal ve dvaceti, neznamená, že toho teď nelituju.“

„Nestojím o tvoji lítost.“

„Tak co Kruci chceš, Mio?“

Sledovala, jak voda škádlí břeh ve svém věčném flirtování. V jeho hlase zaslechla podrážděnost, což byla známka rozrušení. To ji potěšilo. Čím míň se ovládal, tím víc se ona dokáže kontrolovat.

„Pravda za pravdu,“ řekla. „Chci, abys trpěl, zaplatil a vrátil se do New Yorku nebo třeba do pekla, hlavně když to nebude tady.“

Ohlédla se na něho přes rameno a její úsměv byl jako led. „Zas tak moc toho vlastně nechci.“

„Hodlám na Třech sestrách zůstat.“

Obrátila se. Působil smyslně, pomyslela si. Romanticky. Tmavý a zamyšlený. Plný hněvu a vnitřního boje. Už proto se do něho ještě trochu obula.

„Pročpak? Abys řídil hotel? Tvůj otec to dlouhé roky zvládal i v nepřítomnosti.“

„Já nejsem můj otec.“

Vyrazil to ze sebe tak, že přivolal další vzpomínku. On vždycky musel něco dokazovat sám sobě. Soukromá válka Samuela Logana. Trhla rameny.

„No, tebe to určitě rychle otráví a zase utečeš. Jako předtím. Jsi tu ‚v pasti‘. Takový výraz jsi myslím použil. Že jsi tu jako v pasti. Takže stačí jen počkat.“

„To se tedy načekáš," varoval ji. Zahákl si prsty za kapsy. „Něco si radši vyjasníme hned, abychom na to věčně nenaráželi. Mám tady kořeny stejně jako ty. Fakt, žes tady prožila posledních deset let a já ne, nic nemění na tom, že pocházíme ze stejného místa. Oba tu máme podnik a kromě toho i úkol, který má počátek několik století zpátky. Na tom, co se stane s ostrovem, mi záleží stejně jako tobě."

„Zajímavý proslov na člověka, který odešel tak lehce."

„Na tom nebylo nic lehkého," začal, ale to už se k němu otočila zády a mířila k návrší.

Nech ji být, slyšel vnitřní hlas. Jen ji nech. Jestli je to tvůj osud, stejně ho nepřemůžeš. Ani bys s ním pro dobro věci neměl bojovat.

„Do háje s tím," procedil mezi zuby a vyběhl za Miou. Popadl ji za paži a otočil k sobě tak prudce, až o sebe narazili tělem. „To vůbec nebylo lehké," opakoval. „Ani impulzivní, ani nedbalé."

„A tím to chceš omluvit?" odsekla. „Nebo napravit? Odešel jsi, protože se ti to hodilo, a vrátil ses ze stejného důvodu. A když už jsi tady, proč nezkusit rozdmýchat nějaké ty staré vášně, co?"

„V tomhle směru jsem se dost krotil." Strhl si z očí brýle a pohodil je na zem. Pohled jeho zelených očí spaloval. „Až do teď."

Rozdrtil své rty o její, bez skrupulí bral a nechal je oba zahltit emocemi, které si přinesl z jeskyně. Když už má být zatracen, tak protože si bere, po čem touží, a ne proto, že to nechá uniknout.

Její výjimečná chuť jím projela a spalovala jeho nervy i smysly. Tiskl ji v náruči, aby její dlouhé štíhlé tělo muselo prolnout s jeho. Její srdce blízko u jeho se rozbušilo a rychle v rytmu dohnalo to druhé.

Její vůně, temnější a děsivější, než si pamatoval, mu pronikala do těla a uzlovala se v něm. Vzpomínka na dívku a tahle skutečná žena mu postupně splývaly v jedno a stávaly se Miou.

Vyslovil její jméno se rty přitisknutými k jejím. Pak se vyprostila.

Stejně jako on přerývaně dýchala. Měla velké, temné a nečitelné oči. Čekal, že ho prokleje, ale věděl, že to stálo za ten krátký nebeský prožitek.

Ale ona k němu jedním rychlým krokem přistoupila zpět. Obtočila mu pažemi krk, přitiskla se k němu tělem a vzala si od něho to, co on před chvílí od ní.

Měla horečnaté rty, které bolestně pulzovaly. Byl to jediný muž, který jí kdy způsobil bolest, a jediný, který jí dal poznat skutečnou slast. I když cítila útok téhle dvousečné zbraně, brala dál.

Pokoušela ho a tahala za nitky jeho zlosti jen z jednoho jediného důvodu. Pro tohle. Ať je riziko sebevětší, ona to musí vědět.

Pamatovala si jeho doteky, vůni a chuť, i jak přejel pažemi z jejího pasu vzhůru do vlasů. Teď to známé prožívala znova a poznávala nové.

Kousl ji do spodního rtu, jen lehce, a pak to místo přejel jazykem, aby ho zklidnil i podrážděl zároveň. Změnila úhel polibku, aby ho popohnala dál na kluzký okraj touhy.

Někdo ze zachvěl. Nevěděla jistě kdo, ale připomnělo jí to, že chybný krok může vést k bezhlavému pádu. A ten by byl nekonečný.

Odtáhla se a dozvuky toho spojení rtů v ní rozdmýchávaly emoce.

Takže už to ví. On je stále jediný muž, který dokáže naplnit její touhu a vyrovnat se její vášni.

Měl zhrublý a nejistý hlas, když promluvil. „Tohle něco dokazuje.“

Trochu jí pomohlo, že na tom byl stejně jako ona. „A co, Same? Že nás to pořád vzrušuje?“ Mávla rukou a na dlani se jí rozhořely dva modré plamínky. „Oheň se snadno zapálí.“ Zavřela dlaň, a když ji zase otevřela, byla prázdná. „A snadněji uhasí.“

„Tak snadno zas ne.“ Vzal ji za ruku a pocítil vibrování energie. Věděl, že ona to cítí stejně. „Tak snadno ne, Mio.“

„Tělesná žádost znamená tak málo.“ Vyprostila se mu a pohlédla k jeskyni. „Je mi tady smutno, když si vzpomenu, kolik jsme toho kdysi jeden od druhého očekávali.“

„Ty nevěříš na nové začátky?“ Natáhl ruku a dotkl se jejích vlasů. „Oba jsme se změnili. Proč trochu nepočkat, abychom se znova poznali?“

„Chceš mě jen dostat do postele.“

„No jistě, to je samo sebou.“

Zasmála se, což oba překvapilo. „Další upřímnost. Ty mě ohromuješ.“

„Nakonec bych tě svedl, ale…“

„Svádění se přeceňuje,“ přerušila ho. „Už nejsem rozechvělá panna. Pokud se rozhodnu s tebou spát, bude to moje rozhodnutí.“

Vydechl si. „Hm, pak mám k dispozici rovnou celý hotel.“

„‚Pokud‘ bylo to klíčové slovo,“ řekla mírně. „Jestli se z něho stane „až“ dám ti vědět.“

„Budu k dispozici.“ Aby se uklidnil, sehnul se na zem pro brýle. „Ale chtěl jsem říct, že i kdybych tě nakonec svedl, spokojil bych se zatím s přátelskou večeří.“

„Nemám zájem chodit s tebou na rande.“ Obrátila se a vyrazila na návrší, kde měla zaparkované auto.

„Civilizovaná večeře, inteligentní rozhovor a šance poznat, jací jsme. Jestli tomu nechceš říkat rande, bude to schůzka dvou významných podnikatelů ostrova.“

„Název nemění podstatu věci.“ Zastavila se u vozu. „Ale budu o tom uvažovat.“

„Fajn.“ Otevřel jí dveře auta, ale bránil jí tělem nastoupit. „Mio…“

Zůstaň se mnou, chtěl říct. Chybělas mi. „Ano?“

Jen zavrtěl hlavou a ustoupil. „Jeď opatrně.“

Jela přímo domů a snažila se na nic nemyslet. Rychle se převlékla do zahradnických šatů. Její černá kočka Isis se jí cestou ven proplétala mezi nohama. Ve skleníku pak Mia přesadila nějaké semenáčky a vybrala plata s těmi, které nechá venku otužovat, aby je koncem měsíce mohla vysadit na záhon.

Vzala si nářadí a začala připravovat zeminu.

Její narcisy už kvetly a vůně hyacintů plnila vzduch. Teplé počasí nutilo do květu tulipány, které se brzy měly rozzářit duhovými barvami.

Vmanipulovala ho do polibku, připustila Mia, když obracela půdu. Když žena ví, který knoflík stisknout, je to snadné.

Chtěla, aby ji objal, a chtěla cítit jeho rty na svých.

Nebyl to hřích ani zločin, nebo snad chyba, uvažovala teď. Potřebovala to vědět, a to se podařilo.

Stále mezi nimi něco zůstávalo a nemohla říct, že by ji to překvapovalo. Mezi posledním a tím dnešním polibkem s ní žádný muž skutečně nepohnul. Občas si dokonce myslela, že v ní něco navždy odumřelo. Ale rána se léty zacelila a ona si znova začala uvědomovat a užívat vlastní sexualitu.

Byli i jiní. Zajímaví, zábavní, přitažliví muži. Ale žádný se v ní nedotkl toho místa, které by spustilo stavidla tolika citů.

Naučila se žít spokojeně i bez toho.

Až doteď.

Jenže co dál? říkala si, když pozorovala, jak se zelená výhonek vistárie na jedné z jejích pergol. Teď zjistila, vyzkoušela a uvěřila – nebo chtěla věřit – že si dokáže brát rozkoš podle vlastních pravidel. A uchránit si přitom srdce.

Byla taky jen člověk, no ne? A měla právo na základní potřeby.

Tentokrát bude opatrná, vypočítavá a nad věcí. Vždycky je přece lepší čelit problému rovnou, než se obracet zády a ignorovat ho.

Její zvonkohra se rozezněla, ale jako by měla posměšný tón. Ohlédla se na kočku, která ležela opodál a vyhřívala se na slunci.

„A co by se stalo, kdybych to celé nechala řídit jeho?“ zeptala se. „Pak bych netušila, kde to skončí. Když si cestu vyberu sama, budu vědět, kde má konečnou stanici.“

Kočka vydala zvuk podobný předení i zavrčení.

„Říkej si, co chceš,“ zamumlala Mia. „Já vím, co dělám. A nejspíš si s ním tu večeři dám. Ale tady, na mém území.“ Zaryla špičkou rýče do země. „Až na to budu dobře připravená.“

Isis se zvedla, významně vystrčila ocas do vzduchu a pak šla pozorovat záblesky zlatých rybek pod hladinou jezírka.

Příštích pár dní měla Mia příliš práce, aby přemýšlela o kritických kočkách, večeři se Samem nebo dokonce o sexu s ním. Lulu byla nesoustředěná a náladová. Tedy náladovější než obvykle, opravila se v duchu Mia. Dvakrát se chytly kvůli drobnému problému v knihkupectví.

A přiznávala, že to zhoršilo i její náladu. Ale Nellin návrh na rozšíření podniku jí dal možnost někde vybít energii, kterou načerpala na návrší se Samem.

Setkala se s architektem a majitelem stavební firmy. Potom s bankéřem a několik hodin strávila nad čísly.

Nepotěšilo ji, že se stavitel už zavázal renovovat Samovi několik pokojů v Magickém hostinci. Ale brala to stoicky. Sam prostě přišel první.

A renovace hotelu i rozšíření obchodu přinesou ostrovu jen to dobré, připomněla si.

Protože pokračovalo teplé období, trávila volný čas na zahradě u svého domu nebo u květinových záhonků vzadu za kavárnou.

„Ahoj.“ Ripley se zatoulala z Hlavní ulice na pozemek za obchodem. „Vypadá to hezky,“ poznamenala a rozhlédla se.

„To ano.“ Mia pokračovala v sázení. „Měsíc je celý týden žlutý a teplý, takže už mrznout nebude.“

Ripley našpulila rty. „Nevymýšlíš si?“

„Sázím přece svoje krásenky, no ne?“

„Jak myslíš. Maca tuhle napadlo, že to kolem domu taky osází. Začal se zajímat o složení půdy, místní flóru a kdovíco ještě. Řekla jsem mu, že by se měl zeptat tebe.“

„Bude vítaný.“

„Chce se tady brzo stavit, aby udělal rozhovor s Lulu do své knihy. Mohl by za tebou zajít taky.“

„Tak dobře.“

„Předevčírem se mi zdál o Lulu hodně divnej sen. Mělo to co dělat s Meem Gibsonem a žábami.“

Mia se zarazila a vzhlédla. „Se žábami?“

„Ne s roztomilou rosničkou, ale s velkou strašidelnou žábou.“ Ripley svraštila obočí, ale ze snu si vybavila jen neurčité útržky. „Taky tam byl ten legrační rarach, co má před domem. Prostě divné,“ řekla znova.

„To by Lulu mohlo zajímat – pokud tam byl Mel nahý.“

„Hm. Tak jo.“ Ripley si strčila ruce do kapes a šoupla nohama. „Asi už víš, že se Logan před pár dny zajel podívat k našemu domu.“

„Ano.“ Mia před vysazením další rostlinky pronesla v duchu zaříkávadlo. „Je přirozené, že to tam chtěl vidět.“

„Možná, ale Mac ho nemusel zvát dovnitř a nabízet mu pivo. Věř mi, že to pěkně slíznul.“

„Ripley. Není důvod, aby se Mac choval nezdvořile, a jeho povaha by mu to stejně nedovolila.“

„No jo.“ Právě na tom skončila i její hádka s manželem. „Ale líbit se mi to nemusí. Začal fantazírovat o tom, že Sam hraje roli v té legendě i ve tvém úkolu udržet kruh neporušený.“

Mia pocítila stah v žaludku, ale další rostlinku uchopila klidnou rukou. „Macovy teorie jsem nikdy nepovažovala za fantazírování.“

„Protože s ním nežiješ.“ Ripley si přesto vzdychla a dřepla si vedle Mii.

Ještě docela nedávno by pro ni takové gesto bylo obtížné. I tak jí chvíli trvalo, než se rozhodla, co a jak řekne.

„O. K. Mac je neskutečně chytrý, důkladný a v devíti případech z deseti má pravdu, což mě dost rozčiluje.“

„Jsi do něj blázen,“ zašeptala Mia.

„Jasně. Je to jediný sexy vědátor na téhle planetě a celý můj. Jenže i skvělý doktor Booke se někdy utne. Chci říct, že nevěřím, že má Sam Logan s něčím něco společné.“

„Stručné a jasné.“

„Kruci, proč by taky měl mít?“ Ripley frustrovaně rozhodila rukama. „Vy dva jste si spolu začali prakticky jako děti a zdrtilo tě, když to ukončil. Ale zvládlas to, že se vrátil, staráš se o svůj život a držíš si odstup. Mávla jsi nad ním rukou a svět se nezbořil.“

„Hodlám se s ním vyspat.“

„Takže to vypadá, že on v tom žádnou roli nehra… Co? Cože?“ Ripley otevřela pusu a jen zírala. „Prokristovy rány.“

Jakmile se Mia pousmála, Ripley vyskočila a začala třeštit.

„Co tě to napadlo? Přišlas o rozum? Spát s ním? To ho chceš odměnit sexem za to, že tě odkopnul?“

Přestala se tvářit pobaveně. Pomalu si stáhla rukavice a vstala. „Myslím, že jsem dospělá a dokážu se samostatně rozhodovat. Jsem svobodná, zdravá třicetiletá ženská, která má právo na intimní styk s jiným svobodným, zdravým člověkem.“

„To není člověk, to je Logan!“

„Možná bys mohla mluvit ještě hlasitěji. Mám dojem, že paní Bigelowová na druhé straně ulice špatně slyšela.“

Ripley stiskla zuby a zhloupla se na patách. „Už vidím, že jsem ti až moc věřila. Myslela jsem, že ho pošleš do háje. Pak si oprášíš ruce a vykašleš se na něj. Jak mě mohlo napadnout, že toho jsi schopná, když nejsi.“

„Co tím chceš říct?“

„To je snad jasný. Jestli to s ním zase dáš dohromady, prosím. Ale pak za mnou nechoď, až tě zase odkopne.“

Mia odložila rýč. I civilizovaná ženská má být opatrná, pokud drží v ruce zbraň. „Nedělej si starosti. V tomhle směru s tebou mám svoje zkušenosti. Odřízla jsi mě stejně chladně jako on. A sebe taky. Na celých deset let od daru, který máš, od radosti a odpovědnosti, co z něho plynou. I tak se s tebou dokážu spojit, když je potřeba.“

„Já jsem neměla na vybranou.“

„To sedí. Když jeden ničí druhého, tak vždycky proto, že neměl na vybranou.“

„Nemohla jsem ti pomoct.“

„Mohla jsi se mnou jen být. Potřebovala jsem tě,“ dodala Mia tiše a pak se otočila k odchodu.

„Nemohla jsem.“ Ripley ji pevně uchopila za ruku. „Krucinál, je to jeho vina. Když zmizel, úplně ses rozpadala a já…“

„Co?“

Ripley ji pustila. „Nechci se o tom bavit.“

„Nakousla jsi to, zástupkyně, tak to dořekni.“

„Fajn. Super.“ Poodešla pár kroků a vrátila se. Stále měla tváře zlostí zarudlé, ale oči už roztály. „Celé týdny jsi chodila jako mátoha neschopná života. Jako někdo, kdo se neuzdravil z nějaké strašné nemoci.“

„To asi proto, že jsem měla srdce na kusy.“

„Já vím, protože jsem to cítila stejně.“ Ripley se pěstí klepla do hrudníku. „Cítila jsem to, co ty. Nemohla jsem spát ani jíst. Většinou ani vstát z postele. Bylo to jako pomalé umírání.“

„Jestli mluvíš o naprosté empatii, tak já nikdy…“ přerušila ji Mia.

„Říkej si tomu, jak chceš,“ štěkla Ripley. „Prožila jsem na vlastní kůži to, co jsi prožívala ty, a nemohla jsem to vydržet. Chtěla jsem něco udělat a doufala jsem, že něco uděláš ty. Že mu to oplatíš, že mu ublížíš. A čím dýl to

trvalo, tím jsem měla větší vztek. To jsem aspoň necítila tu tvou bolest. Nemohla jsem vzteky vůbec uvažovat.“

Zhluboka se nadechla. „Stála jsem venku za domem. Zack se právě vrátil z lodi. Jen před pár minutami. A ve mně zrovna narostl ten vztek. Myslela jsem na to, co bych mohla provést, co bych všechno dokázala, a stáhla jsem z nebe blesk. Černý blesk, který roztříštil Zackovu loď. Kdyby se to stalo jen o chvíli dřív, zabila bych ho. Nedokázala jsem to ovládat.“

„Ripley.“ Otřesená Mia se dotkla její ruky. „To tě muselo vyděsit.“

„To je hodně slabý výraz.“

„Škoda žes mi to neřekla. Mohla bych pomoct.“

„Tys nedokázala pomoct ani sama sobě.“ Ripley si vzdychla, jak z ní spadla velká tíha, a pak zavrtěla hlavou. „Nemohla jsem riskovat, že někomu ublížím. Nedokázala jsem zvládnout to, já nevím, silné intimní pouto mezi námi. Kdybych ti to řekla, rozmluvila bys mi rozhodnutí vzdát se Umění. Viděla jsem jen jedinou cestu ven – dát si od tebe odstup. Od tebe a od všeho, než bych provedla něco, co nejde vzít zpátky.“

„Měla jsem na tebe takový vztek,“ řekla Mia.

„Jo.“ Ripley popotáhla, ale nijak ji to neurazilo. „Já pak taky. A možná mi to přišlo snazší a pohodlnější nemluvit s tebou než tě mít za kamarádku.“

„Mně možná nakonec taky.“ Bylo těžké to přiznat po tolika letech vzájemného obviňování. „Sam odešel, ale tys byla pořád tady. Rýpat do tebe při každé příležitosti byla aspoň malá útěcha.“

„Taky ti to šlo moc dobře.“

„Hm,“ Mia si s povzdechem odhrnula vlasy z tváře, „jeden z mých talentů.“

„Vždycky jsem tě měla ráda, i když jsem ti nemohla přijít na jméno.“

Ucítila v očích slzy. Kámen, tak dlouho tížící její srdce, se v okamžiku roztavil. Přistoupila o ty dva kroky, které je dělily, objala Ripley kolem pasu a pevně ji stiskla v náruči.

„O. K.“ Zadrhl se jí hlas a Ripley ji pohladila po zádech. „O. K.“

„Tak moc jsi mi chyběla. Tak moc.“

„Já vím. Ty mně taky.“ Třaslavě vydechla a pak zamrkala, protože u dveří zahlédla tiše plačící Nell.

„Promiňte, vpadla jsem do toho, a než jsem se dokázala rozhodnout, jestli budu dělat rozhodčího, nebo zase zmizím, nechala jsem se unést.“ Začala všem rozdávat papírové kapesníčky. „Omluvila bych se za špehování, ale mám takovou radost.“

„My jsme ale trojka.“ Ripley popotáhla. „Teď musím na pochůzku s rudýma očima. To bude trapas.“

„Prosím tě, stačí kouzlo a zbavíš je jich.“ Mia si otřela oči, pak je zavřela a zašeptala zaklínadlo. Když je zase otevřela, opět se jasně leskly.

„Zase se předvádíš,“ zašeptala Ripley.

„Tohle ještě tak rychle neumím,“ ozvala se Nell. „Myslíte, že kdybych…“

„Nezačínejte se seancemi tady.“ Ripley mávla rukou. „Když už tě tu mám, potřebuju podpořit. Představ si, že Mia chce sklátit Sama.“

„Jak ty se umíš vyjadřovat,“ řekla Mia. „To mě vždycky dojímalo.“

„Ať tomu říkáš, jak chceš, je to velká chyba.“ Ripley lehce šťouchla do Nell. „Jen jí to pověz.“

„Do toho mi nic není.“

„Výmluvy,“ ušklíbla se Ripley.

„Abych tě ušetřila urážek a překousnutí jazyka, požádám tě o tvůj názor.“ Mia povytáhla obočí. „Teda jestli nějaký máš.“

„Můj názor je, že je to tvoje rozhodnutí. A pokud,“ pokračovala rychle, když si Ripley odfrkla, „uvažuješ o sexu s ním, musí tě pořád hodně přitahovat. Ty neděláš nic bez rozmyslu. Mám pocit, že dokud ho ze sebe buďto nedostaneš, nebo se nevypořádáš se svými city, nenajdeš vnitřní klid.“

„Děkuju. A teď…“

„Ještě jsem neskončila,“ dodala Nell a odkašlala si. „Tělesná blízkost vyřeší jen část tvého problému, asi tu jednodušší. Ale všechno ostatní bude záležet na tom, jestli se otevřeš nebo ne. Což je taky na tobě.“

„Považuju to za uzavření staré záležitosti. Do té doby nedokážu přijít na to, jaké další kroky mám udělat.“

„Tak se prostě podívej do budoucnosti,“ řekla Ripley netrpělivě. „Vidění jsi vždycky ovládala skvěle.“

„Myslíš, že jsem to nezkoušela?“ Něco z potlačované úzkosti přece jen proniklo na povrch. „Sama sebe nevidím. Jen ji, jak stojí na útesech, v bouři a v mlze u nohou. Cítím její sílu a zoufalství. A těsně před tím, než se vrhne dolů, se jakoby natahuje ke mně. Nevím, jestli proto, aby mi předala sílu, nebo proto, aby mě stáhla s sebou.“

Oči se jí zamlžily a vzduch kolem zhoustl. „Pak jsem zase sama a cítím tlak temnoty. Blíží se a zvětšuje. A je tak ledová, jako by noc měla chladem popraskat. Tuším, že kdybych se dostala do lesa na mýtinu, do srdce ostrova, a kdybychom utvořily kruh, temnota by se prolomila jednou provždy. Ale najednou nevím, jak se tam dostat.“

„Budeš to vědět.“ Nell ji vzala za ruku. „Ona byla opuštěná, ale ty nejsi a nikdy nebudeš.“

„Nedošly jsem tak daleko, abychom teď prohrály.“ Ripley ji uchopila za druhou ruku.

„Ne.“ Mia z jejich kruhu načerpala sílu. Tolik ji potřebovala. Protože i v tu chvíli, na slunci, obklopená sestrami, cítila samotu uprostřed tmy.

6

Mlha zahalila ostrov tenkým, perlově třpytivým závojem. Stromy a skály vyrůstaly přímo z ní jako věže z bílého moře.

Mia vyšla časně z domu a zastavila se na kraji svažitého trávníku, aby se pokochala nadpozemským klidem krásného jarního rána.

Její forzýtie působily v mlze jako zlatý vějíř a narcisy jako žluté trumpetky. Cítila sladkou, vlhkou vůni hyacintů a měla dojem, že se země chystá probudit, odhodit vzpomínky na zimu a divoce ožít.

Dokázala ocenit ospalou krásu zimního období i život, který přijde.

Otevřela dveře vozu, tašku s dokumenty odložila na vedlejší sedadlo a pak se pustila dlouhou, točitou silnicí k městečku.

Před otevřením obchodu ji vždy čekalo mnoho povinností, což měla ráda. V relativním klidu opakovala známé úkony a doplňovala zboží. Ale pak si stejně užívala i rušné hodiny se zákazníky, kteří proudili dovnitř a ven, prohlíželi a samozřejmě nakupovali knihy.

Mia ráda pracovala s knihami. Vybalovala je, rozmisťovala na police, vymýšlela nové výlohy. Milovala jejich vůni, ráda se jich dotýkala a prohlížela je. A pak prožívala milá překvapení, když některou namátkou prolistovala a začetla se do hry slov na jejích stránkách.

Knihkupectví pro ni bylo víc než byznys. Byla to dávná a věčná láska. Ale nezapomínala, že jde také o obchod a vedla ho efektivně a s vědomím zisku.

Vzešla ze zámožné rodiny a díky tomu nikdy nemusela pracovat pro výdělek. Důvodem bylo uspokojení a vlastní morálka. Finanční zázemí jí umožnilo vybrat si kariéru a zařídit firmu, která by odpovídala jejím zájmům. Morálka, šikovnost, píle a inteligence jí pomohly podnik zvelebit.

Byla vděčná za Devlinovic peníze. Ale zábavnější a uspokojivější bylo vydělávat vlastní.

A riskovat vlastní.

Přesně to také musela udělat, pokud chtěla uskutečnit Nellinu myšlenku. Rozšíření kavárny přinese změnu. Třebaže Mia věřila v tradici a posloupnost, byla i zastáncem pokroku. Pokud byl promyšlený. A tenhle, pomyslela si, když kroužila v mlze po silnici, mohl být.

Kavárna by získala lákavější prostory. Její knižní klub už byl na ostrově populární a nový kurs vaření také vypadal nadějně. Trik byl v tom využít místo co nejúčelněji, a přitom zachovat intimitu, kterou byl její obchod proslulý.

Nell už do její mysli zasela semínko, které začalo klíčit. Mia přesně věděla, co chce, a uměla si to dobře představit. Pokud šlo o Knižní kavárnu, vždy přesně věděla, co má dělat.

Škoda že si takhle jistá nebyla i ve zbytku svého života.

Jako by jí nějaká clona zakrývala výhled. Periferně cosi zahlédla, ale střed obrazu byl zamlžený. Dělalo jí to větší starost, než si připouštěla.

Za tou clonou čekaly možnosti, tím si byla jistá. Ale jak vybrat tu správnou, když netušila, co je pro ni připravené?

Jednou z možností byl Sam Logan. Ale do jaké míry mohla věřit svým instinktům, když vzala v úvahu logiku a taky minulost? A pak ještě sexuální přitažlivost, která s logikou neměla co dělat.

Chybný krok by ji podruhé dostal na kolena. Možná by z toho nevyšla v pořádku. A co víc, špatná volba by mohla zničit i ostrov, který milovala a který měla povinnost chránit.

Jiná žena kdysi raději volila smrt, než by snášela osamění a bolest zlomeného srdce. Vrhla se do moře za

milencem, který tam odešel. A posledními nitkami pavučiny opředla ostrov Tří sester.

Copak ona nezlomila kletbu už tím, že si zvolila život a k tomu spokojený a bohatý?

Nell si vybrala odvahu a Ripley skutečnou spravedlnost, a tak kruh zůstal neporušený Ona si zase zvolila život.

Možná už proto zlé kouzlo pominulo a mlha, stahující se kolem ostrova, dávno zmizela.

Jakmile jí ta myšlenka a naděje prolétly hlavou, vyvalila se mlha na silnici a vedle auta sjel do země rudý blesk. Po jeho ráně zůstalo ve vzduchu špinavé červené světlo a štiplavý pach ozónu.

Uprostřed silnice na ni cenil zuby obrovský černý vlk.

Instinktivně dupla na brzdu a strhla volant ke straně. Auto poskočilo a dostalo smyk. Mia v závrati zahlédla skály, mlhu a matný lesk svodidel nad svahem, padajícím do moře.

Bojovala s panikou, co jí stahovala hrdlo, a trhla volantem na druhou stranu. Vlk cenil dlouhé zuby a oči mu žhnuly jako uhlíky. Na jeho tlamě zahlédla bílý pentagram, který prosvítal tmavou srstí jako jizva.

Její znamení. Srdce se jí v hrudi při pohledu na něj sevřelo.

I přes hukot krve v hlavě a kvílení pneumatik si uvědomila chlad jeho dechu na zátylku. Zaslechla šepot úsilného hlasu.

Povol. Pusť se a už nebudeš osamělá. Samota tak tíží.

Slzy jí zakryly výhled. Ruce jí na moment ochably, jak touha vše ukončit začala nahlodávat její vůli. V tu chvíli se docela jasně uviděla, jak letí přes okraj srázu dolů.

Zapřela se, vytáhla zbytky sil odněkud z hloubi nitra a snažila se ovládnout auto. „Vrať se do pekla, ty zmetku.“

Vlk zvrátil hlavu a zavyl, když srovnala vůz na silnici, sešlápla plyn a najela na něj.

Ucítila šok, ne z nárazu, ale z výbuchu chtivosti, který zaplnil vzduch, když projela tou vidinou.

Mlha se zvedla a ostrov zase pokrýval jen třpytivý opar.

Mia zastavila na krajnici, položila hlavu na volant a roztřásla se. Vlastní dech ji v prostoru auta ohlušoval, a tak nahmátla tlačítko okénka. Chladný, vlhký vzduch a stálé volání moře ji povzbudily.

I tak nechala oči zavřené a opřela se do sedadla, dokud se neuklidnila.

„No, to je odpověď na otázku, jestli už to není za mnou.“ Pomalu se nadechovala, dokud nezmizelo bolestivé pnutí v prsou. Pak otevřela oči a v zrcátku zkontrolovala silnici za sebou.

Její pneumatiky zanechaly na dláždění divoké sinusové smyčky, které se nebezpečně přiblížily srázu, uvědomila si se zachvěním.

Vlk zmizel a mlha se opět zdála jemná jako gáza. „Taková hloupá halucinace,“ řekla nahlas sobě a komukoli, kdo poslouchal. „Černý vlk s rudýma očima. Pitomé klišé.“ Ale účinné, pomyslela si.

Jenže měl její znamení. Znamení, které mu vypálila, když na sebe vzal jinou podobu. Nedokázal ho zakrýt, a to byla jistá útěcha. Důležitá útěcha, uvažovala, protože jeho útok se málem vydařil.

Opatrně vjela zpět na silnici, a než dorazila ke Knižní kavárně, ruce se jí téměř přestaly chvět.

Čekal tam na ni. Bylo snadné načasovat svůj příjezd do hotelu tak, aby se setkali. Nejezdila do práce přesně na čas, usmál se Sam cestou přes ulici, ale někdy mezi tři čtvrtě na devět a čtvrt na deset zaparkovala své hezké auto před obchodem a šla otevřít.

Měla na sobě jedny z těch dlouhých tenkých šatů, které muže nutí vzdávat díky bohyni jara. Byly bleděmodré jako klidná zátoka a přiléhaly jí k tělu jako voda.

Obula si sexy páskové boty na vysokém podpatku a Sam dosud netušil, že i při pohledu na boty mu mohou zvlhnout ústa.

Vlasy si ten den stáhla dozadu, což byla jediná námitka proti jejímu vzhledu. Měl je u ní nejraději volně rozpuštěné. Ale culík jí uprostřed zad vytvářel zajímavý rudý pruh.

Rád by tam přitiskl rty – pod ty vlasy, pod tenkou látku, na hladkou kůži mezi lopatkami.

„Dobré ráno, krasavice."

Trhla sebou a obrátila se ode dveří obchodu. Jeho uvítací úsměv se ihned vytratil, když si všiml jejích očí, potemnělých šokem.

„Co je? Co se ti stalo?"

„Nevím, o čem mluvíš." Kruci, zase se jí roztřásly ruce. „Zaskočil jsi mě." Natočila se tak, aby si rukou při odemykání nevšiml. „Promiň, Same, ale nemám čas na sousedskou konverzaci. Jdu pracovat."

„Nezkoušej to na mě." Prošel dveřmi spolu s ní, než je stihla zabouchnout a zamknout. „Já tě znám."

„Ne, neznáš." Málem zvýšila hlas, ale ovládla se. Co nejklidněji odložila tašku s papíry na pult. „Neznáš."

„Poznám, když jsi vyděšená. Proboha, Mio, vždyť se třeseš. A ruce máš jako kus ledu," dodal, když je sevřel ve svých. „Pověz, co se stalo."

„To nic není." Myslela, že už je klidná. Ale nohy se jí podlamovaly. Jen silou vůle se donutila stát zpříma. „Krucinál, nech mě."

Málem poslechl. „Ne," rozhodl se pak a přistoupil blíž. „To už jsem jednou udělal. Zkusíme něco nového." Pak ji zvedl do náruče.

„Co to sakra děláš?"

„Je ti zima a chvěješ se. Potřebuješ si sednout. Trochu jsi přibrala, co?" Zpražila ho pohledem. „Vážně?"

„Ale sluší ti to tak." Donesl ji k pohovce, posadil ji na ni a přikryl modrým přehozem. „Tak a teď povídej."

„Nesedej si na ten…“ Potlačila povzdech, když se usadil na konferenčním stolku vedle ní. „Vidím, že pořád nepoznáš rozdíl mezi stolem a židlí.“

„Obojí je to nábytek. No, už se ti trochu vrací barva. Ještě že jsem se tu objevil a naštval tě.“

„Prostě můj šťastný den.“

Vzal ji znova za ruku a zahříval ji. „Co tě vystrašilo, zlato?“

„Neříkej mi tak.“ Tohle slovo používal, jen když se snažil být zvlášť milý. Nechala hlavu položenou na polštářích. „Jen jsem… se při cestě dolů málem vybourala. Na silnici skočil pes. Klouzalo to, byla mlha, a tak jsem dostala smyk.“

Stiskl ji pevněji. „To sotva.“

„Proč bych lhala?“

„To nevím.“ Držel ji pevně, dokud se přestala pokoušet ruku uvolnit. „Ale něco se stalo. Myslím, že bych to zjistil sám, kdybych zajel zpátky nahoru.“

„Ne.“ Strach jí sevřel hrdlo a to slůvko zaznělo přiškrceně a naléhavě. „Nedělej to,“ opakovala už klidněji. „Nejde mu o tebe, ale v tuhle chvíli nevím jistě, jestli nevezme zavděk kýmkoli. Pusť mi tu ruku a povím ti to.“

„Pověz,“ nedal se, protože chápal význam jejich doteku, „a pak tě pustím.“

„Dobře,“ bojovala sama se sebou, „tak podle tebe. Jen pro tentokrát.“

Vyprávěla mu to se všemi detaily, jen tón hlasu se snažila udržet lehký. Přesto se výraz jeho tváře změnil.

„Proč nenosíš něco na ochranu?“ zeptal se.

„Nosím.“ Zvedla trojici křišťálů, které se houpaly na přívěsku tvaru hvězdy. „Nestačilo to. Je moc silný. Měl tři století na to, aby sbíral sílu a pěstoval svoji moc. Ani tak mi nemohl skutečně ublížit. Jsou to jen hloupé triky.“

„Ten trik tě mohl dohnat k autonehodě. Nejspíš jsi taky jela moc rychle.“

„Prosím tě, nevymýšlej si.“

„Já jsem málem nespadl z útesů.“ Vstal a snažil se rozchodit děsivou představu Mii řítící se ze skal.

Takový frontální útok na ni nečekal. A nejspíš ani ona ne. Uvědomil si, že se oba nechali zaslepit svojí mocí.

„Měla bys vytvořit novou ochranu svého domu.“

„Umím chránit, co mi patří.“

„Auto jsi zanedbala,“ řekl, ohlédl se přes rameno a uspokojilo ho, že se začervenala.

„To určitě ne. Používám standardní kouzla…“

„Běžná kouzla nestačí, jak jsi právě zjistila.“

Stiskla zuby, že jí někdo vysvětluje, jak se má chovat, ale přikývla. „To bude pravda.“

„Mezitím bych mu ale rád něco vrátil, než jen budoval obranu.“

Nato vyskočila na nohy. „To není tvoje věc, netýká se tě to.“

„O to se hádat nebudeme, týká se to nás obou.“

„Nejsi součástí trojice.“

„Ne, to nejsem.“ Vrátil se k ní. „Ale jsem v podstatě stejný. Moje i tvoje krev, Mio, vzešly ze stejného pramene. Moje i tvoje síla mají stejný zdroj. To nás spojuje, i když si to nepřeješ. A potřebuješ mě, abys to mohla dokončit.“

„Co potřebuju, ještě není docela jasné.“

Zvedl ruku a pohladil ji hřbetem po tváři. Staré známé gesto. „A co chceš?“

„Tělesné chtění není životně důležitá věc, Same. Spíš jen nevýrazné svrbění.“

„Nevýrazné?“ zatvářil se pobaveně a jeho ruka jí vklouzla pod vlasy na zátylek.

„Nevýrazné,“ opakovala, ale nechala ho přiblížit rty, aby jimi škádlivě třel o její. „Jemné.“

„Napadlo mě spíš slovo…“ Prsty volné ruky jí zatančil nahoru a dolů po páteři. „Neustálé. Věčné.“ Pak ji jemně tiskl blíž k sobě.

Dívala se mu do očí a ruce nechala spuštěné podél těla. „Touha je jen takový hlad.“

„Pravda. Pojďme se najíst.“

Zmocnil se jejích rtů. Tak rychle přešel z jemného hřejivého škádlení k dravé horkosti, že se nemohla než poddat.

Popadla ho za boky, stiskla je a pak zvedla paže a zaryla mu ruce do ramen. Jestli ji hodlá pokoušet, pomyslela si, vrátí mu to mnohem silněji.

Zaklonila hlavu, což bylo gesto žádosti, ne podřízenosti. Vezmi si víc, jestli máš odvahu. A protože ji měl, slastně zavrněla.

Její vůně se přes něho přelévala a plnila ho, až cítil bolest v břiše a hlava se mu točila. Zoufale ji přitiskl k sobě, připravený spadnout s ní zpátky na pohovku.

Vstupní dveře se otevřely a jasný zvonek nad nimi zacinkal jako poplašná siréna.

„Najměte si pokoj," vyštěkla Lulu a zabouchla za sebou. Pocítila temné uspokojení, když od sebe ti dva odskočili. „Nebo si aspoň zalezte do auta, když se chcete chovat jako nadržený puberťáci." Plácla svou obří kabelou na přepážku. „Já tady mám ale práci."

„Dobrý nápad." Sam vzal Miu majetnicky kolem pasu. „Tak to si zajdeme jen přes ulici."

Další staré gesto, vzpomněla si Mia. Kdysi by ho na oplátku taky tak objala a položila si mu hlavu na rameno. Teď se jen klidně odtáhla.

„Taková lákavá nabídka. Ale bude se muset odložit. Protože práce, o které Lulu mluvila, je náhodou v mojí firmě. A otvíráme už… za necelou hodinu," dodala s pohledem na hodinky.

„To zvládneme rychle."

„Další skvělý návrh. Není to sladké, Lu? Ne každý den dostane ženská pozvání na rychlovku ještě před prací."

„Úchvatný," ucedila Lulu kysele. Měla špatnou náladu a raději ji přičítala Samovi, než tomu, že se od sobotní halucinace pořádně nevyspala.

„Ale tak nebo tak…" Mia ho nepřítomně plácla po tváři a chtěla se odvrátit.

Vzal ji pevně za bradu. „Ty si se mnou hraješ," řekl měkce. „Ale jestli je to hra, varuju tě. Já vždycky nehraju podle pravidel."

„Ani já ne." Zaslechla klapnutí zadních dveří. „Á, to je Nell. Musíš mě omluvit, Same, mám práci. A ty určitě taky."

Odstrčila jeho ruku a vydala se Nell naproti. „Já to vezmu," řekla jí, když vešla a chopila se prvních krabic s pečivem, co Nell vynesla z auta. „Voní to báječně." Pak zmizela po schodech nahoru a nechala za sebou vůni skořice.

„Hm." Nell si odkašlala. Cítila napětí, jako by narazila do zdi. „Ahoj, Same."

„Nell."

„Já ještě… musím pro další," vypravila ze sebe a vytratila se zadem.

„Pokud sis nevšiml," ozvala se Lulu „Ještě nemáme otevřeno. Takže zmiz."

Ještě pořád cítil Miu. Rozčileně přistoupil k pultu a opřel se o něj, až Lulu pohlédl zpříma do očí. „Je mi naprosto fuk, jestli to schvaluješ nebo ne. Nezabráníš mi, abych se s ní vídal."

„O to ses myslím postaral sám a na dobrých pár let."

„Ale teď jsem zpátky a vy všichni se s tím budete muset srovnat." Zašel ke dveřím a prudce je otevřel. „Jestli si chceš hrát na hlídacího psa, je tady něco mnohem nebezpečnějšího než já, co ji ohrožuje."

Lulu se dívala, jak přechází ulici. Nebyla si jistá, jestli pro Miu existuje něco nebezpečnějšího než Sam Logan.

Žádná rodina. Ta halucinace z vína a nezdravého jídla jí lhala. Ona měla rodinu. Měla dítě. Pohlédla ke schodům, po kterých odešla Mia.

Ona má dceru, pomyslela si znovu.

Raději zrušil první ranní schůzku. Chlap musí mít srovnané priority, říkal si cestou vzhůru po pobřežní silnici. Jen silou vůle udržoval vztek a rychlost auta na uzdě.

Ale stejně nedokázal potlačit hrůzu, která se ho zmocnila, když na silnici zahlédl stopy smyku. Jen centimetry, říkal si, když na nejistých nohou vystupoval z vozu, jen centimetry ji dělily od svodidel. Při určité rychlosti a při nárazu v jistém úhlu by se její auto přes ně překulilo dolů na neúprosná skaliska.

Prošel celou dráhu, prohlédl si silnici a snažil se ve vzduchu vycítit, co tu zbylo. Věděl, že ráda jezdí rychle, ale že není zbrklá. Aby se dostala do smyku, který naznačovaly stopy na dláždění, musela by jet nejmíň sto čtyřicet.

Leda by jí něco vstoupilo do cesty.

Chladné prsty mu přejely po páteři, protože už věděl jistě, že to přesně se stalo. Něco ji opravdu postrčilo směrem ke smrtelnému pádu.

Kdyby nebyla dost silná, chytrá a pohotová, nemusela tak snadno vyváznout.

Zadíval se na krajnici, kde spatřil jakousi černou jizvu, podobnou staré spálenině. Mokvala jako olejnatá krev a pocítil z ní závan temné energie.

Vrátil se k vozu, otevřel kufr a našel, co potřeboval. S nástroji v ruce se zadíval nahoru a dolů po silnici. Byla opuštěná. Ale to, co musel udělat, mu stejně zabere jen chviličku.

Třikrát jizvu obkroužil mořskou solí a v místě, kde se solný kruh dotkl skvrny, se tmavá barva vypařila. Za pomoci klidné a chladné síly a březové hůlky pak místo očistil. Nasypal na něj ještě trochu vavřínu a hřebíčku pro ochranu. Skvrna zabublala, zasyčela a začala se vytrácet.

„Každý tu teď smí jet bez obavy, toto tě ihned škodlivosti zbaví. Tma mizí do tmy, světlo umocní svit, za dne i v noci tu bezpečno musí být.“ Dřepl si, když se jizva na cestě zavírala sama do sebe. „Budu strážit, co je mi drahé,“ zašeptal. „Jak říkám, tak se i stane.“

Vrátil se do auta a přes mizící stín na silnici vyrazil vzhůru k Miinu domu.

Už dlouho ho toužil viděl, ale odolával. Teď už ale na její pozvání čekat nemohl.

Je stejný jako dřív, napadlo ho, když si prohlížel úchvatnou kamennou stavbu s věžičkami. Ale hodně toho přibylo. Víc z Mii, uvědomil si a vystoupil.

Květiny, keře a vzrostlé stromy. Sošky rarášků a víl. Vítr rozhoupával zvonkohry a křišťály na větvích do neustále znějící hudby. Bílá věž majáku se tyčila nade vším jako prastarý pilíř a strážila dům i celý ostrov. U její paty Mia vysadila fialové macešky.

Po cestě z plochých kamenů, vinoucí se kolem domu, prošel na útesy. Moře útočící na skály sem táhlo jeho mysl i srdce a nutilo ho vzpomínat, kolikrát tady takhle stál s Miou nebo tady na ni o samotě narazil.

Ale pak se chtěl rozhlédnout a strnul úžasem.

Její zahrada byla malý svět sám pro sebe. Oblouky a treláže, návrší a rovné plochy. Kamenné stezky, zjemnělé mechem, se vinuly záplavou květin. Některé pučely, jiné už zářivě kvetly.

Ale nešlo jen o květy, uvědomil si, i ta zeleň byla nádherná. Tolik různých odstínů a tvarů zelené, že na nich bílé, žluté, růžové a modré květy o to víc vynikaly.

Uviděl jezírka, měděné sluneční hodiny, kouzelnou tančící vílu v podrostu. Tu a tam zahlédl lavičky, na slunci i ve stínu, které vábily návštěvníky k radostnému posezení.

Nedokázal si ani představit, jaké to bude, až všechno v létě rozkvete. Těch barev, tvarů a vůní…

Neodolal, prošel se po některých pěšinách a představoval si, jak Mia tohle všechno dokázala. Jak proměnila hezkou zahrádku, zarovnaný trávník a poněkud formální terasu v takovou nádheru.

A bláhově zatoužil sedět tady a sledovat ji, jak se o některý z těch záhonů stará.

Dům byl vždycky krásný, uvědomil si, a ona ho milovala. Ale dřív mu připadal důstojně strašidelný. Ona z něj vytvořila rozkošné, krásné a přívětivé obydlí.

A když tak stál uprostřed Miina soukromého ráje a jemných vůní, za zvuku příboje a zpěvu ptáků, pochopil, co vytvořila a co on zatím nenašel.

Domov.

On měl vždy luxusní, dostačující, vkusné nebo praktické bydlení. Ale stále hledal a nenacházel to svoje místo. Až doteď.

„To je ale zjištění, co?“ zamumlal si pro sebe. „Že má celou dobu svoje i to moje.“

Protože nevěděl, jak se k tomu postavit, vrátil se k autu, aby dokončil, proč přijel. Přidá své ochranné kouzlo k Miinu a poskytne jí tak dvojitou ochranu.

Právě skončil, když si všiml, jak po silnici vzhůru šplhá hlídkový vůz. Schoval tedy hedvábný váček s křišťály zpět do kapsy kabátu. Počáteční radost ze setkání se Zackem zmizela, když z auta vystoupila Ripley.

„Tak, tak. Copak to tu máme?“ Nakvašeně se blížila a vsunula si ruce do zadních kapes kalhot. Kšilt policejní čepice jí sahal až ke slunečním brýlím.

Sam nemusel vidět celou její tvář, aby pochopil, že ji má jak z kamene.

„To si tak jedu na běžnou obhlídku ostrova a koukejme, nekalý živel. A ještě se prochází po soukromém pozemku.“ S jízlivým úsměvem si z opasku odepnula pouta.

Sam se na ně a pak na ni zadíval. „Ne že bych si občas nedopřál nějaké to svazování, Rip, ale přece jen jsi vdaná žena.“ Když na něj vycenila zuby, jen trhl rameny. „Tak jo, špatný vtip. Ale to jsou ty želízka taky.“

„Zákon není žádný vtip, frajere. Je to vstup na cizí pozemek a mám dojem, že můžu přidat i pokus o vloupání.“ Cinkla pouty v rukou. „Tak nebo tak to stačí.“

„Já jsem přece nešel do domu.“ Jen o tom uvažoval. „A jestli myslíš, že mě zatkneš a spoutáš…“

„Prima, můžu přidat ještě bránění výkonu.“

„Dej mi pokoj.“

„Proč bych měla?“

„Nepřišel jsem slídit.“ I když i na to vlastně došlo. „Mám o Miu stejný strach jako ty.“

„Škoda že odporný lhaní taky není porušení zákona.“

„A co takováhle pravda?“ Naklonil se, až se nosem téměř dotýkali. „Je mi docela fuk, co si o mně myslíš. Hodlám se postarat, aby byl tenhle zatracenej barák a ženská, co v něm bydlí, v bezpečí, zvlášť po tom co se jí dneska ráno stalo. A jestli myslíš, že mi nasadíš ty pitomý náramky, zlatíčko, tak si to radši rychle rozmysli.“

„Ochrana tohohle domu není tvoje starost. A když ti budu chtít nasadit pouta, měšťáku, klidně tě přitom srazím na zem, až budeš polykat písek. Co sakra myslíš tím, co se jí ráno stalo?“

Chtěl jí nějakou tu urážku oplatit, ale pak zvědavě přivřel oči. „Mia ti to neřekla? Ta ti přece vždycky říkala všechno.“

Ripley mírně zčervenala. „Dneska jsem ji ještě neviděla. Co se stalo?“ Pak ale náhle zbledla a popadla ho za zápěstí. „Je zraněná?“

„Ne. Není.“ Jeho zlost polevila a zůstala jen frustrace. Prohrábl si vlasy. „Ale mohla být.“

Vyprávěl jí příhodu ze silnice a ocenil, jak přitom Ripley kleje a přechází kolem, jako by něco chtěla nakopnout.

Připomnělo mu to, co se mu na ní vždycky líbilo.

„Neviděla jsem žádné stopy pneumatik.“

„Vyčistil jsem to tam,“ vysvětloval. „Napadlo mě, že by ji to rozrušilo znova, až by se vracela. Stačí, že to rozhodilo mě.“

„Hm, tak jo.“ Ztišila hlas. „Máš pravdu.“

„Prosím? Nevěřím, že jsem dobře slyšel.“

„Řekla jsem, že máš pravdu. A nech si to. Tady ses o to taky postaral?“

„Jo. Přidal jsem jedno ochranné kouzlo k jejímu. Mia je silnější než kdysi," řekl napůl sám pro sebe. „A je důkladná."

„Očividně ne dost. Promluvím si o tom s Macem. On má spoustu všelijakých návrhů."

„Jo, až moc," řekl Sam hořce a trhl rameny, když se Ripley zaškaredila. „Líbil se mi. Takže gratuluju k svatbě, přeju všechno dobré a tak."

„Teda díky, to jednoho potěší."

Usmál se. „Možná jen těžce nesu, že Divoška Rip nadobro zakotvila v manželském hnízdečku."

„Mlč, to bejvalo na střední škole."

„Na střední ses mi líbila." Protože to byla pravda, zkusil to znovu. „Vážně jsem rád, že jste dům koupili vy dva s Macem. Je to skvělý místo."

„Jo, taky si to myslíme. A nemrzí tě, že ti ho otec prodal pod nosem?"

„To nikdy nebyl můj dům."

Otevřela a pak zase zavřela pusu. Na chvilku v něm zase zahlédla ztraceného, neklidného kluka, kterého znávala a měla ráda. „Ublížil jsi jí, Same. Hodně moc."

Zíral na útesy, které čněly nad mořem a zařezávaly se do něho. „Já vím."

„Pak jsem jí ublížila i já."

Zmateně na Ripley pohlédl. „Nechápu."

„Neřekla mi o té ranní příhodě, protože se teprve znova smiřujeme po hodně dlouhý době. Odkopla jsem ji stejně tvrdě jako ty, takže si myslím…" Nabrala dech. „Myslím, že nemám právo se do tebe obouvat, když si tím stejně jen ulevuju od vlastního svědomí. Tys pod ní vykopal jámu, ale já jsem ji nepodržela, aby do ní nespadla."

„A chceš mi říct, proč jsi ji nepodržela?"

Upřeně se na něho zadívala. „A ty mi řekneš, proč jsi odešel?"

Zavrtěl hlavou. „Ne. Co kdybychom začali tady a teď? Jsem toho všeho součástí a tentokrát nikam nezmizím."

„To je docela fér,“ přikývla. „Mám dojem, že každá pomoc se nám teď bude hodit.“

„Udělám všechno, co půjde, aby mě Mia pustila zpátky do svého života.“

„Tak to ti přeju.“ Když se zatvářil překvapeně, ušklíbla se. „Jen ještě nevím co, jestli štěstí nebo smůlu.“

„To beru.“ Vztáhl k ní ruku a ona ji po chvilce váhání přijala.

Pocítili horkost a jiskření. „To jsem si myslela,“ ucedila mezi zuby.

„Spojení.“ Přátelsky ji stiskl a pak pustil. „Co teď uděláš?“

„Dám ti vědět, až na to přijdu. Teď dokončím hlídku.“ Moment počkala a pak naklonila hlavu ke straně. „Jdi napřed.“ Ukázala palcem k jeho autu. „A dodržuj v tom svém falickém symbolu na kolech přikázanou rychlost.“

„Jistě, zástupkyně Roztomilá.“ Loudal se zpět k vozu. „Ještě něco. Neříkej o téhle mé návštěvě Mie. Naštvalo by ji, že jsem zpochybňoval sílu jejího kouzla.“

Ripley si odfrkla a nastoupila do svého auta. Aspoň něco mohla Samovi přičíst k dobru. Svoji ženskou znal pořád dobře.

7

Neřekne to Mie, ale usoudila, že důvěrnost se vztahuje i na Maca. Byla přesvědčená, že pokud jde o manžela, zachování tajemství má jistou hranici.

Viděla to tak, že když někomu slibujete věrnost na celý život, musíte mu svěřovat všechno a taky si od něj všechno vyslechnout. Byla to vedlejší výhoda, která poněkud vyvažovala, že se s tím člověkem dělíte i o záchod.

Třebaže spolu s Macem žili, spali a probouzeli se, měli ve zvyku se párkrát do týdne sejít v Knižní kavárně na oběd. Občas totiž Mac nebyl tak zabraný do práce a uvědomil si, kolik je vlastně hodin. Stačilo tedy vydržet do oběda, než mu mohla vysypat své tajemství.

Už už chtěla všechno vyklopit i Nell, ale po složité vnitřní debatě usoudila, že si je s Miou příliš blízká, ale nevztahuje se na ni důvěrné pravidlo.

Mac bude muset stačit.

„Takže," pokračovala, zatímco se prokousávala smaženým tuňákem s avokádovým salátem, „on tam stál, celej hezkej a zamyšlenej, v té mlze a chladném větru a ten plášť mu tak jako povlával. Dokonalej obrázek smutnýho hrdiny. Prostě by zůstal na jejím trávníku se starým domem v pozadí a tou řídnoucí mlhou kolem, dokud jsem ho nedonutila odejít."

„On vyčistil zbytky energie ze silnice?" Nebylo snadné dostat se ke slovu, jakmile Ripley jednou spustila, ale Mac měl přece jen štěstí.

„Jo – abra dabra. Muselo to být docela silné kouzlo, když uvážíš, jak složité a mocné může být zlo." Trhla

ramenem a popadla hrnek s kávou. „Nenašla jsem tam vůbec nic, a to jsem cestou zpátky zastavila a pořádně si to tam prohlídla, kdyby náhodou na něco zapomněl.“

„A ne?“

„Ne. Ani osamocené zavlnění. Takže to musel vzít z gruntu.“

„Škoda že mi o tom předtím neřekl,“ postěžoval si Mac. „Mohl jsem si to tam přeměřit a odnést nějaké vzorky do laboratoře.“

Zaklonila se a zavrtěla hlavou. „No jasně, určitě bych chtěla, aby můj chlap strkal prsty do nějaké zlé černé kaluže.“

„Je to moje práce.“ Mac nad tím ještě chvíli dumal a pak usoudil, že by tam stejně mohl zajet a zkusit, jestli by něco nezachytily ty nejcitlivější přístroje.

„Tak ještě jednou,“ vrátil se k tématu. „On ti řekl, že mu Mia řekla, že tam viděla velkého černého vlka s pentagramem na čumáku.“

„Předvádí sílu. Černý vlk, rudé oči a dlouhé tesáky. K tomu to znamení. Muselo to bejt pořádný zjevení, že otřáslo i s královnou magie.“

„Jde tedy o zjevení,“ řekl Mac. „Žádné skutečné zvíře. Tentokrát žádná opravdová živá bytost posedlá duchem. Možná to má něco společného s tím, jak mu loni v zimě vypálila to znamení. Ale i tak to mělo dost síly, aby ji to donutilo ke smyku. Zajímavé.“

„Podle toho, jak byl Sam otřesený, to bylo dost zlé. Ale povím ti ještě něco zajímavého.“ Naklonila se blíž nad zbytky svého oběda a ztišila hlas. „Chlápek, co pro Miu čistí cestu a pak zírá na její dům a tváří se přitom jako současná verze Heathcliffa, co na Větrné hůrce hledá svoji Catherine…“

„To je dobré.“

„Taky jsem něco přečetla. To že tam tak stál, poraženej citama, a přitom se snažil vypadat klidně, to mi přijde zajímavé.“

„Z toho cos vyprávěla, se zdá, že měli dost intenzivní vztah.“

„Měli,“ potvrdila Ripley. „Pamatuju se, jak se bál, aby ho Mia neodkopla. Jenže pak vzal do zaječích on.“

„To nemusí znamenat, že se přes to dostal.“

„Ale, chlapi přece po nikom neprahnou celý desetiletí.“ Mac ji s úsměvem pohladil po hřbetu ruky. „Já po tobě ano.“

„Nech toho.“ Ale otočila ruku dlaní vzhůru a propletla si s ním prsty. „Ať je to, jak chce, on si nepřeje, aby Mia věděla, že u domu posiloval její obranné kouzlo. Prý by se naštvala, což je pravda. Ale jestli chceš znát můj názor, on hlavně nechce, aby se dověděla, že je do ní blázen. Bylo by to zábavné, kdyby to nebylo tak komplikované a nešlo o tolik věcí.“

„Co mezi nimi bylo nebo je, má co dělat s tím, co přijde. Napadlo mě několik teorií.“

„Jako vždycky.“

Usmál se a naklonil kupředu. „Musíme se sejít. Všechny strany.“

„Chápu.“ Taky ztišila hlas. Pro běžného pozorovatele mohli působit jako flirtující pár i nebezpeční spiklenci. „Tak radši u Zacka. Nell vaří a my doma vyškrabujeme poslední zbytky.“

„Dobrý nápad. A jak zaonačíme, kolik toho víme a kdo nám jako řekl, co někdo nechce, aby někdo jiný věděl?“

„Ježíši, já ti rozumím,“ zazubila se. „To je snad vážně láska.“

„Jen jestli nejste Bill a Coo.“ Mia přistoupila ke stolu a přátelsky se dotkla Macova ramene. „Nejste vy dva jako holubičky?“

„Jo, chceme s tím jít do nějaké soutěže.“ Ripley se odtáhla a zadívala se Mie do tváře. Musela uznat, že na ní neviděla nic než hluboce zakořeněnou krásu. „Tak co je s tebou?“

„No, je toho víc.“ Mia nechala ruku na Macově rameni, protože něco na něm ji vždycky uklidňovalo. „Vlastně bych s vámi a s Nell chtěla něco probrat.“

Při pohledu zpět k pultu se zatvářila starostlivě. „Ale asi počkám,“ rozhodla se. „Teď má hodně práce.“

Ripley přemýšlela, jak na to jít, ale pak jednala instinktivně. „Jestli myslíš svůj tanec s vlky, tak o tom už vím.“

V tu chvíli netušila, kdo se tváří překvapeněji, jestli Mia nebo Mac. Mia ji aspoň nenakopla pod stolem. Natočila se, aby měla možnost kopanec vrátit, a pak od vedlejšího stolu přitáhla třetí židli.

„Posaď se na chvíli.“

„To asi musím.“ Mia se pokoušela uklidnit, a tak si sedla a založila ruce na prsou. „Netušila jsem, že se se Samem takhle svěřujete.“

„Jo, kdyby.“ Ripley odstrčila stranou talíř se zbytkem jídla. „Narazila jsem na něho na pobřežní silnici.“ Což byla vlastně pravda. Miin dům stál na pobřežní silnici. „Vyháněl tam zbytky negativní energie, co jsi za sebou nechala.“

„Zbytky…“ Mia zbledla. Bože, jak mohla být tak nedbalá! Vůbec nepomyslela na zlou sílu, která mohla pošpinit část ostrova.

„Nevyčítej si to,“ řekl Mac jemně. „Musela jsi být dost otřesená.“

„To je jedno. Je to moje odpovědnost.“

„Moc to nechápeš, profesore.“ Ripley si mezi řečí uloupla kousek dortíku, který si Mac objednal jako dezert. „Paní Dokonalá si myslí, že nemá právo dělat chyby jako my nižší bytosti.“

„Měla jsem to tam očistit sama,“ opakovala Mia a přivodila Ripley další starost, protože jí také něco neodsekla.

„No, tak jsi to neudělala. Udělal to on a všechno je v pořádku. No a když jsem mu tam vyhrožovala zatčením kvůli nějakým vymyšleným přestupkům, abych si spravila

náladu, vyklopil mi to. Takže jsem to řekla Macovi, abys měla čas povědět to Nell, až jí skončí směna.“

„Jo, tak fajn.“ Mia si promnula nejasný tlak ve spánku. Nemohla si vzpomenout, kdy ji naposledy bolela hlava. I žaludek měla jako na vodě. Bude si muset najít čas, aby si vyladila čakry a zase jí to jasně myslelo.

„Ráda bych to s tebou detailně probrala, Macu. Mám dojem, že to byl jen takový náhodný pokus. Ale nechtěla bych něco zanedbat a přehlídnout vážnou věc.“

„Máš pravdu. Náhodou jsme s Ripley zrovna mluvili o tom, že by to chtělo schůzku. Co kdybychom se zkusili zeptat, jestli by to nešlo dneska večer u Zacka s Nell?“

„Na večeři,“ zdůraznila Ripley a Miu tím rozesmála.

„Ano, proč ztrácet čas a příležitost dát si dobré jídlo, že? Zeptám se jí.“ Vstala, ale pak se ještě zadívala na Ripley. „Víš, chtěla jsem ti to říct, jen co si to trochu ujasním. Nechci, aby sis myslela, že před tebou mám tajemství. Tohle už je za námi.“

Ripley pocítila záchvěv viny kvůli Samovi, ale zahnala ho. Slib je přece slib. „Netrap se tím. Aspoň jsem měla příležitost rýpnout si do našeho hezouna.“

„Tak aspoň něco. Uvidíme se později.“

Vydala se směrem k Nell, a když byla z doslechu, Mac se naklonil přes stůl. „Jsi dobrá, zástupkyně. Vážně dobrá.“

„A tys o tom pochyboval? Jenže teď musím za Samem vysvětlit, co jsem řekla a co ne, nebo se sejdou s Miou a bude to v háji.“

„To vyřídím já.“ Strčil před ni svůj zákusek a vstal. „Stejně jsem s ním chtěl mluvit. Potřebuju to všechno zadokumentovat.“

„Tak ujednáno.“ Popadla zákusek. „Ale ty zaplatíš oběd.“

„Já věděla, že v tom bude háček,“ zamumlala s plnou pusou.

Mac dokázal Lulu přemluvit jen na hodinku, ale to se mu právě teď hodilo. Ještě se musel stavit doma, promluvit znovu s Ripley a pak stihnout nově domluvenou schůzku u Toddových.

Ale teď tu měl svůj diktafon, notes a Lulu, dobře naladěnou bonboniérou Godiva.

„Moc děkuju za váš čas, Lulu."

„Jo, jo." Čokoládu zapíjela černou kávou. Alkoholu se rozhodla jistou dobu vyhýbat. „Říkala jsem ti, že nemám ráda výslechy. Připomíná mi to, když nás policajti zatýkali na protestních akcích."

„Proti čemu jste protestovali?"

Vyslala k němu soucitný pohled. „Ale no tak. Byly šedesátý léta. Spíš proti čemu se neprotestovalo."

To byl dobrý začátek, pomyslel si Mac. „Žila jste taky v komuně, že?"

„Chvíli." Trhla rameny. Aspoň to bude mít za sebou. „Bydlela jsem, kde to zrovna šlo. Spala jsem v parku, na pláži a tak všelijak. Viděla jsem takovej kus světa, co bys sotva poznal na cestách od hotelu k hotelu."

„To věřím. A jak jste skončila tady na Třech sestrách?"

„Jela jsem prostě na východ."

„Lulu…" řekl prosebně.

„No jo, tak si nech ten psí pohled." Usadila se pohodlněji na pohovce. „Vydala jsem se na cesty v šestnácti letech. Moc jsem s našima nevycházela." Natáhla se pro další čokoládový bonbón.

„Mělo to nějaký zvláštní důvod?"

„Otec měl omezený myšlení a tvrdou ruku a matka skákala, jak pískal a chodila do ženských spolků. Nemohla jsem to vydržet. Vypadla jsem při první příležitosti, a protože jsem je stejně dost otravovala, ani moc po mně nepátrali."

Nezaujatý způsob jejího vyprávění o nezájmu rodičů mu připadal smutný a výmluvný. Ale tušil, že i za mírný projev lítosti by to od Lulu schytal. „A kam jste jela?"

„Kamkoli, jen aby to nebylo doma. Na chvíli jsem zakotvila v San Francisku a v marihuanovým rauši tam dala panenství jednomu sladkýmu Bobbymu.“

Usmála se přitom, protože i po těch letech šlo o hezkou vzpomínku. „Vyráběla jsem korálky a prodávala je nebo vyměňovala za jídlo. Poslouchala jsem muziku a řešila problémy celýho světa. Taky jsem vykouřila hodně jointů a občas přidala nějaký to LSD. A procestovala jsem Nevadu a Nový Mexiko s jedním chlapíkem na harleyi – no jen považ. Jmenoval se Spike.“

„V šestnácti?“

„Možná už mi bylo sedumnáct. Šestnáct je člověku stejně jen rok. Žila jsem cikánským životem a měla toulavý nohy.“ Zakývala palci v prastarých pantoflích. „Jen občas jsem to někde zapíchla. Třeba v tý komuně v Coloradu. Tam jsem se naučila starat o zahradu a vařit z toho, co jsme vypěstovali. A taky plést. Ale…“

Přivřela oči za brýlemi. „Ty chceš slyšet o kouzlech, co? Ne nějaký hipíkovský memoáry.“

„Poslechnu si všechno.“

„Zdály se mi sny. Ne o nějakých naplněných touhách,“ dodala. „Neměla jsem tenkrát žádný ambice. Zdálo se mi o tomhle ostrově. O domě na útesech a o ženě s dlouhými rudými vlasy.“

Mac si kreslil Lulinu tvář do notesu, ale teď přestal a zvedl hlavu. „O Mie.“

„Ne.“ Protože jí to připomnělo staré časy, zapálila vonnou vanilkovou tyčinku. „V těch snech plakala a říkala, že se musím postarat o její děti.“

Mac si to zapsal. Věděl o chůvě, které ta, jíž říkali Oheň, svěřila děti, než se vrhla z útesů. „Že by reinkarnace?“ psal si. „Další pojítko uprostřed kruhu?“

„Vždycky když se ten sen vrátil, musela jsem jet dál. Abych to zkrátila, dorazila jsem do Bostonu, docela švorc. Což mi tenkrát moc nevadilo. Někdo vždycky přinesl prachy, abychom se mohli zkouřit. Jednou se objevila holka, co si říkala Máslový květ – bože – a navrhla vejlet

na ostrov Tří sester. Chtěla věřit, že je čarodějka, ale pokud vím, byla to dcerunka bohatého právníka a jeho prachy utrácela na vysoký. Mohla nám všem ale zaplatit trajekt. A tak jsem jela taky – přece vejlet zadarmo. Oni se zase hned vraceli zpátky. Já zůstala.“

„Proč?“ zeptal se Mac.

Neodpověděla hned. I přes vztah k Mie, Ripley, Nell a k ostrovu nerada mluvila o svých setkáních s magií.

Vždycky se pak cítila trochu hloupě.

Ale Mac ji zase tak tiše pozoroval a ona ho měla ráda.

„Poznala jsem, že je to moje místo hned, jak začal vystupovat z moře. Byla jsem sjetá,“ pokračovala. „Všichni jsme byli. Máslový květ byla pěkná husa, ale vždycky měla nejlepší trávu. Viděla jsem ostrov, jako by byl z křišťálu, tak jasný a živý. Možná to bylo tím jointem, ale nic krásnějšího jsem do tý doby neviděla. Zvedla jsem hlavu k domu na útesech a řekla si, Kruci, to je tady. Tady mám bejt i já. Odešla jsem od Máslovýho květu a té její partičky hned v přístavu a už jsem na ně ani nepomyslela. Kampak ji to asi zaválo?“

„A pak jste sehnala práci u Miiny babičky.“

„Hned ne. Nehledala jsem žádnou stálou práci. To by bylo moc establišmentový.“ Stáhla si z nosu brýle a očistila skla. „Utábořila jsem se v lese, jedla nějaký ty bobulky nebo co jsem sehnala u lidí na zahradě. Možná jsem tenkrát procházela vegetariánským obdobím,“ usmála se.

Bylo zajímavé ohlédnout se zpět a vidět sama sebe tak mladou, bezstarostnou a nedbalou.

„Dlouho mi to nevydrželo. Masožravec zůstane masožravcem. A pak jsem jednoho dne šla na stopa a zastavila mi dáma v luxusním autě. Vyklonila se a prohlídla si mě odshora dolů. Mám dojem, že jí tehdy táhlo na šedesát, ale když ti třicet připadá jako konec světa, tak tohle už pro mě bylo skutečný stáří.“

Teď se musela dosyta zasmát a pak si opět nasadila brýle. „A co Kruci, dám si skleničku vína. Chceš taky?“

„Ne, díky, ještě musím řídit.“

„Ty jsi ale poctivej panáček, co, Macu?“ Zamířila do kuchyně a odtamtud křikla: „Nikdy jsem nebyla moc hezká a po několika tejdnech v lese si mě umíš představit. Mívala jsem tenkrát dlouhý vlasy a nosila je spletený do copů. Co jsem si vlastně myslela? Ta dáma mi připadala stará, ale jinak moc krásná. Rudý vlasy vyčesaný nahoru, na sobě kostýmek, jako by právě jela z čajovýho dýchánku. Měla děsně tmavý oči, a když se na mě zadívala, přísahám, že jsem slyšela vlny narážet na skály, bouřku a dokonce jsem cítila poryvy větru, i když byl jasnej a teplej den. A pak dětský pláč.“

Se skleničkou v ruce se vrátila a skulila se zpátky na barevnou, dobře pérující pohovku. „Řekla, abych si nastoupila. Prostě jen tak. A já to udělala. Nikdy jsem o tom víc nepřemejšlela. Paní Devlinová měla schopnosti jako její vnučka. Tehdy jsem to ještě neuměla pojmenovat, ale věděla jsem to. Zavezla mě do domu na útesech.

Měla jsem ji moc ráda.“ Lulu dovolila, aby jí víno a sentiment na chvíli stáhly hrdlo. „Obdivovala jsem ji a respektovala. Byla pro mě víc rodina, než moji vlastní lidi. Nikdy se o mě zvlášť nestarali a já si na to zvykla. Ale ona mě učila. Předala mi lásku ke knížkám a věřila mi. Naučila mě vydělávat si na živobytí, ale Kruci, čekala ode mě za to práci! Ten obrovskej barák jsem uklízela tolikrát, že bych to dokázala i ve spaní.“

„Vy jste nevěděla, že je čarodějka?“

Lulu se zamyslela. „To přišlo nějak postupně. Mám dojem, že se postarala, abych to přirozeně přijala. Možná to pro mě bylo jednodušší, že jsem tenkrát vyznávala filozofii hippies, že příroda je naše matka a tak dál.“

„Kdy jste se dověděla o legendě?“

„Taky postupně. Je to součást historie ostrova, občas to slyšíš tady, pak tam. A když jsem pracovala pro paní Devlinovu, stala jsem se součástí ostrova rychlejc, než jsem myslela.“

„Takže když se narodila Mia, bylo pro vás přirozenější přijmout i její schopnosti.“

„Kdybych to měla rozebírat, řekla bych, že i o to se paní Devlinová postarala. Věděla, že to tak bude dřív, než se to stalo. Když se Mia narodila, její syn a snacha se k ní přistěhovali. Brzo jsem pochopila, že chtěli mít dvě chůvy pod jednou střechou. Sobecký chytráci."

Odmlčela se a zhluboka se napila vína. „Ten den, co ji přinesli, jeli na večeři dolů do hotelu a paní Devlinová mě vzala do dětského pokoje. Mia byla krásné miminko – zrzavé vlásky a jasné oči, dlouhé ručky a nožky. Paní ji vzala z postýlky, chvíli chovala a pak ji podala mně. To mě vystrašilo. Předtím jsem nejspíš nikdy mimino nechovala a tohle ještě vypadalo jako z porcelánu. Jenže jsem to věděla. Pochopila jsem, že mi ho předává a nic pro mě už nikdy nebude stejné. Znáš ten pocit, když něco moc chceš, ale před tím, než to dostaneš, se ti zachvěje žaludek?"

„Jo." Odložil notes stranou a jen poslouchal. „Docela přesně."

„Bylo to takové. Stály jsme tam, ona držela Miu a já měla ruce zkřížené na prsou a srdce mi bušilo jako kladivo. Najednou se odnikud přihnala bouřka, přesně jako v těch mých snech. Vítr cloumal okny, blesky šlehaly… Tehdy jsem ji poprvé a naposled viděla plakat."

„Vezmi si ji," řekla mi. „Potřebuje lásku a péči a taky pevnou ruku. Oni jí to nedají, ani nemůžou. A až umřu, bude mít jenom tebe. Odpověděla jsem, že se neumím starat o dítě, ale ona se jen tak usmála a podávala mi ji. Mia sebou začala šít a pofňukávat, mávat pěstičkami, a než jsem se nadála, měla jsem ji v náruči. Paní Devlinová ustoupila. „Teď je tvoje." Na to nikdy nezapomenu. „Teď je tvoje a ty její." A pak mi ji nechala uspat v náruči." Lulu popotáhla. „Po vínu jsem vždycky naměkko."

Mac se natáhl a vzal ji za ruku. „To já taky."

Šerif Zachariah Todd vyprázdnil myčku – což byla jedna z mála prací, kterou měl v kuchyni dovolenou. „Fajn, takže abych to pochopil. Mia řekla Samovi, co se jí ráno

stalo na silnici. Ripley, která o ničem nevěděla, našla Sama u Miina domu, a ten to řekl jí. Jenže musela slíbit, že Mie nepoví, že tam byl, takže pak řekla Mie – bože, když se jí to Mia chystala říct – že už to ví, protože narazila na Sama, jak čistí silnici.“

„Vedeš si dobře,“ povzbudila ho Nell a zkontrolovala lasagne.

„Nevyrušuj. Pak Mac řekl Samovi, co řekla Ripley Mie, zatímco to Mia vyprávěla ještě tobě. Pak ti Ripley vysvětlila i ten zbytek a tys to řekla mně. Z důvodů, které nechápu.“

„Protože tě miluju, Zacku.“

„Jasně.“ Přitiskl si ukazováček doprostřed čela. „Tak to radši budu celou dobu mlčet. Vůbec se do toho nebudu pouštět.“

„Což je dobrá volba.“ Zaslechla Lucyino náhlé radostné štěknutí. „Někdo už přišel. Běž a vezmi ten tác na třetí polici. Experimentuju s jednohubkami na svatbu Rodgersových příští měsíc. Ale polož ho tam, kam Lucy nedosáhne,“ zavolala za ním ještě. Pak pohlédla na Diega. „Muži a psi,“ řekla a mlaskla si. „Člověk je musí pořád hlídat.“

Ještě rychle přerovnala všechno kuchyňské náčiní, které Zack nedal na správné místo. Potom popadla láhev vína a šla přivítat hosty.

Mac a Ripley s sebou vzali štěně, což Lucy dostalo do extáze a naštvaného Diega zahnalo do patra.

Mia přinesla pugét čerstvě nařezaných tulipánů a snažila se uvolnit tak, že se usadila na podlaze a hrála si s Mulderem.

„Občas mě napadne, že si pořídím psa.“ Zasmála se, když Mulder špatně skousl provaz a překulil se na záda. „Pak si vzpomenu na svoji zahradu.“ Popadla štěně a zvedla ho nad hlavu. „Ty bys mi s radostí rozhrabal celou zahradu, co?“

„A to nemluvím o rozkousaných botách,“ ucedila Ripley. „Ty jich máš ale spousty, nějaké bys mohla oželet.“

„Boty jsou vyjádřením osobnosti.“

„Boty jsou na chození.“

Mia štěně postavila na zem a otřela se o něj tváří. „Co ta o tom ví?“

Tak ji uviděl Sam, když vešel do dveří. Seděla na zemi a smála se, jak jí tlusté štěně olizovalo obličej. Stáhly se mu žaludek i hrdlo.

Vypadala tak bezstarostně s tou sukní rozhozenou po koberci, rozpuštěnými vlasy a veselým výrazem.

V téhle neskutečně krásné ženě spatřil odraz dívky, kterou nechala za sebou.

Pak Lucy štěkla, Mulder vyskočil a Mia se přestala smát, protože pohlédla ke dveřím.

„Lucy!“ Zack přivolal psa, chytil ho za obojek a otevřel Samovi síťové dveře. „Na nikoho neskákat,“ nařídil, protože Lucy napínala svaly k radostnému uvítání. „To platí pro oba,“ dodal šeptem, protože jen slepý by si nevšiml Samova hladového výrazu.

„To je v pohodě.“ Sam pohladil Lucy po hlavě a ta se ihned převalila na záda. Odevzdal přinesenou láhev vína Zackovi a sehnul se, aby psa podrbal na odhaleném břichu. Štěně se taky přibatolilo pro pohlazení.

„Co ty tady děláš?“ zeptala se Mia.

Sam na její tón reagoval povytaženým obočím, ale než mohl promluvit, ozval se Mac. „Já jsem ho požádal, aby přišel.“ Mac sebou málem škubl, jak ho Mia sjela obviňujícím pohledem. „Všichni tady v tom hrajeme roli a každý může něčím přispět. Musíme spolupracovat, Mio.“

„Jistě, máš pravdu.“ Bezstarostná žena byla pryč. Místo ní promluvila dáma s chladným hlasem a zdvořilým úsměvem. „Byla jsem hrubá, Same, omlouvám se. Tohle byl dlouho takový náš malý spolek a nového člena jsem nečekala.“

„To nic.“ Zvedl provaz, který Mulder s nadějí upustil k jeho nohám.

„Večeře bude za pár minut.“ Nell hladce vplula do stísněné atmosféry. „Dal bys sis skleničku vína, Same?“

„Rád, díky. Má váš spolek nějaký iniciační rituál, na který bych se měl připravit?“

„Jen takovou drobnost, že ti oholíme hlavu a celé tělo.“ Mia se napila vína. „Ale to počká až po večeři. Jdu si umýt ruce.“

Než mohla vstát, Sam byl u ní a podával jí ruku.

Ať už to považoval za zkoušku nebo za smířlivé gesto, Mia se rychle zablokovala, takže pak došlo jen na pouhý dotek dlaní a nic víc. „Díky.“

Dům znala stejně dobře jako svůj vlastní, ale místo na toaletu v přízemí zamířila raději nahoru.

Čím dál, tím větší soukromí, pomyslela si.

Vklouzla dovnitř, zavřela za sebou a opřela se o dveře. Směšné, že ji jeden muž takhle ovlivňuje. Dalo se to zvládnout, pokud na něj byla připravená, ale když ji zaskočil jako teď, jako by ji celou vyplnil.

Chtěla ho z toho obviňovat, ale bylo bláhové a hloupé vrtat se neustále ve staré ráně. Co je pryč, je pryč.

Přistoupila k umyvadlu a zadívala se na sebe v zrcadle. Vypadala unaveně, byla pobledlá a strhaná. No, měla za sebou těžký den. Ještě že se povrch dá tak snadno upravit.

Umyla si ruce, pak do dlaní nabrala studenou vodu a šplíchla si ji na obličej. Obyčejně si ráda hrála s kosmetickými přípravky. Všechny ty tužky, stíny a rtěnky ji bavily a v jejich používání spatřovala cosi bytostně ženského.

Ale teď musí stačit něco jednoduššího a rychlejšího.

Osušila si tvář a zašeptala zaříkávadlo. Pak na sebe znova kritickým okem pohlédla. To už je lepší, řekla si. Teď se zdála odpočatá, na tvářích se jí objevil jemný zdravý ruměnec. A rty měla barevně ještě výraznější.

Pak si s marnivým povzdechem pohladila prstem oční víčko, jako když jiná žena používá oční stíny, a jeho kontury se prohloubily.

Uspokojeně věnovala ještě pár minut zklidnění emocí a pak vyrazila dolů za ostatními.

Silně stmelená skupina, uvažoval Sam, když jedl Nelliny skutečně skvělé lasagne. Řeč těla, pohledy, myšlenky, které za někoho druhý dokončil, to všechno vypovídalo, že je těch pět lidí pevně propojeno.

Věděl, že Nell žije na ostrově teprve necelý rok a Mac dokonce od loňské zimy. Přesto drželi při sobě jako jedno tělo.

Jedním z důvodů byl společný nepřítel. Ale vycítil tu víc než válečné spojenectví.

Třeba v tom, jak Mia pookřála, když mluvila s Macem nebo mu naslouchala, a pobavená vstřícnost její tváře. Byl to cit, ne takový, co pramení z vášně, ale něco hlubokého a opravdového.

Takových bezděčných věcí viděl u stolu víc.

Nell třeba nabrala Macovi druhou porci dřív, než si o ni řekl. Zack si ulomil kus chleba a podal ho Mie, zatímco se sestrou vzrušeně debatoval o propadu týmu Red Sox v tabulce. Nell s Miou si vyměnily pohledy a pak se hihňaly nějakému nevyslovenému vtipu.

Z toho všeho Sam pochopil, že překlenout roky jeho nepřítomnosti bude vyžadovat víc než čas a vzájemnou blízkost.

„Mám dojem, že můj a tvůj otec spolu hráli na nějakém charitativním golfovém turnaji," ozval se Mac. „Zrovna minulý měsíc v Palm Springs nebo v Palm Beach, prostě někde, kde mají v názvu palmu."

„Vážně?" Sam se nikdy nezajímal o otcovy pseudocharitativní akce. A už dávno je s ním nemusel povinně navštěvovat. „Já jsem zas tvé rodiče zahlídnul na několika akcích v New Yorku."

„No jo, stejné kruhy."

„Víceméně," přikývl Sam. „Ale tebe jsem neviděl na žádné z nich."

Mac se jen zazubil. „To je fakt. A co ty? Hraješ golf?" Teď se usmál Sam. „Ne. A ty?"

„Mac je nešika,“ posmívala se Ripley. „Kdyby zkusil odpálit míček, nejspíš by si usekl palec u nohy.“

„Smutné, ale pravdivé,“ souhlasil Mac.

„Minulý týden zakopl cestou z horní terasy. Šest stehů.“

„Zakopl jsem o psa,“ bránil se Mac. „A byly to jen čtyři stehy.“

„Čemuž by ses vyhnul, kdybys místo na kliniku zajel za mnou.“

„Vynadá mi pokaždý, když se někde škrábnu nebo odřu.“

„Protože to je dennodenně. Třeba o líbánkách…“

„Ne, s tím nezačínej.“ Macovi začal rudnout krk. „Využívali jsme sprchování jako záminku pro žhavý sex v páře…“

„Nech toho.“ Mac přiložil Ripley na obličej rozevřenou dlaň a zatlačil. „Ten držák na ručníky nebyl dobře připevněný.“

„V tom nejlepším ho vyrval ze zdi.“ Zamrkala na něho. „Můj hrdina.“

„Takže,“ vydechl si dlouze Mac, „když jsi ten hoteliér, Same, měl bys dohlédnout na to, aby všechny držáky v koupelnách bezpečně držely.“

„Poznamenám si to, zvlášť až se vy dva rozhodnete strávit víkend v Magickém hostinci.“

„A kdyby se objednala Nell se Zackem,“ pokračovala Ripley, „měl bys zase nechat zkontrolovat umyvadla. To nahoře totiž shodili, když…“

„Ripley!“ sykla zděšená Nell.

„To jí musíš říkat všechno?“ napomenul ji Zack.

„Už ne.“ Nell ignorovala Ripleyin smích a vstala. „Jdu pro dezert.“

„Netušila jsem, že se z koupelen stala taková erotogenní zóna,“ řekla Mia a začala sklízet talíře.

„Rád ti ukážu tu svoji,“ prohodil Sam, ale cestou do kuchyně jen trhla ramenem.

„Nic nejedla, jen to předstírala,“ řekl pak Sam tiše.

„Je napjatá,“ dodal Mac.

„Nemá smysl, abych tady byl, pokud se neuvolní.“

„Svět se netočí jen kolem tebe.“ Ripley chňapla po sklenici a napila se.

„Rip.“ Zackův hlas zazněl varovně. „Zkusíme, jak to půjde dál, ano?“

Sam přikývl a vzal svůj talíř. „Tobě věří,“ řekl Macovi. „Ano.“

„Možná se tím něco vyváží.“

Sam také pociťoval nervozitu, když se pak usadili v obýváku. Nikdy o svém daru zvlášť nepřemýšlel. Prostě s ním žil. Nebyl ani zvyklý o něm debatovat a žádných spolků se neúčastnil. A třebaže jen čtyři ze šesti přítomných byli takto obdaření, dala se jejich skupina nazvat čarodějnickým spolkem.

„Legendu známe všichni,“ začal Mac.

Historik, pomyslel si Sam. Vědec, detailně uvažující muž s přizpůsobivou myslí.

„Během salemských honů na čarodějnice stvořily ženy jménem Oheň, Země a Vítr ostrov Tří sester jako svůj úkryt před pronásledováním.“

„Zatímco v Salemu naháněli a vraždili nevinné,“ dodala Ripley.

Bojovnice. Sam lehce hladil kočku, která si k němu přisedla na pohovku. Žena se silnou vůlí. Země.

„Ony to nemohly zastavit, a kdyby se pokusily,“ řekl Zack, „zemřeli by i další lidé.“

Tady máme rozum a autoritu, usoudil Sam.

„Změň jednu osudovou věc, změní se všechno.“ Mac přikývl a pokračoval. „Ta, které říkali Vítr, se zamilovala a provdala za obchodníka a ten ji odvezl zpět na pevninu. Rodila mu děti, vytvořila domov. Ale on nikdy nepřijal její dar. Ubližoval jí a nakonec ji zabil.“

„Myslím, že se obviňovala, že není taková, jak si přál, a že nezůstala věrná sama sobě a špatně si zvolila.“

Nell pečovatelka, pomyslel si Sam. Kočka se pod jeho rukou protáhla, jako by souhlasila. Ona byla Vítr.

„Zachránila svoje děti, poslala je zpátky za sestrami, ale kruh se tím oslabil. Z té hrůzy a vzteku," pokračoval Mac, „narůstala v ženě zvané Země touha po odplatě, které nakonec podlehla."

„Udělala chybu," promluvila Ripley. „Rozumím tomu, co a proč udělala, ale mýlila se. A zaplatila za to. Využila svou moc k vraždě toho, který zabil její sestru, a tím se zničila. Vrátilo se jí to zpět třikrát silnější. Přišla o manžela, už nikdy nesměla spatřit své děti a rozbila i to, co zbývalo z kruhu."

„Ale zbyla ještě jedna z nich." Miin hlas zněl jasně a oči měla klidné. „Jediná, která ho měla udržet."

Intelekt, hrdost a vášeň. Kdo by se divil, že ho tak zasáhla? napadlo Sama. Ona byla Oheň.

„Zoufalství může rozdrtit i ty nejsilnější." Nell se dotkla Miiny ruky. „Ale i v osamění a se zlomeným srdcem vytvořila ochrannou síť, která vydržela tři sta let."

„Postarala se, aby děti byly v bezpečí." Mac pomyslel na Lulu. „Čímž se dostáváme do dnešní doby." Zamračil se nad kávou. „Ke stále neporušenému kruhu."

„Máš strach, že selžu, až přijde moje chvíle. Nell se postavila svým démonům a Ripley taky." Mia se zdánlivě ležérním gestem dotkla nohou Muldera. „Ale z naší trojice je moje znalost a praxe v Umění největší."

„To souhlasím, ale…"

Mia povytáhla obočí. „Ale?"

„No, napadlo mě, že na druhou stranu může být tvůj boj daleko víc orientován dovnitř. Nell a Evan Remington – to byl člověk."

„To byl nechutnej hajzl," opravila ho Ripley.

„Jak myslíš, ale i tak člověk. Ona musela najít odvahu, aby se ubránila a využila svůj dar. Neříkám, že to byla procházka po pláži, ale dalo se to předvídat, jestli mi rozumíte."

„Chlap s nožem v ruce.“ Sam poprvé promluvil, ale okamžitě si získal pozornost. „Psychopat nebo sociopat, ať to nazvete, jak chcete, s nožem v noci v lese. Ne, to nebyla žádná procházka. Nell musela najít hodně odvahy, víry a síly, aby to dokázala. Ale bylo to zlo, které mělo tvář.“

„Přesně tak,“ Mac se rozzářil, jako by Sam byl vynikající student. „V Ripleyině případě…“

„V Ripleyině případě,“ opakovala Ripley „Jsem musela znova přijmout zavrženou moc a držet se za hranicí, kterou jedna moje část chtěla překročit.“

„Emocionální boj,“ souhlasil Sam. „Může ovlivnit moc stejně jako ovlivňuje tón hlasu nebo lidské činy. Náš dar nás neochrání před chybami a špatnými vlastnostmi. Tohle ti bylo ušité na míru, stejně jako v Nellině případě. Jenže…“

Sam zmlkl a pohlédl na Maca.

„Pokračuj,“ mávl Mac rukou. „Je dobré vidět to z jiného pohledu.“

„Dobře. Temná moc, vzniklá před třemi stoletími, využila ke svým účelům Remingtona a pak i reportéra, který Nell sledoval přes celé Státy.“

„Je vidět, že sis doplňoval informace,“ ozvala se Mia tiše.

„Ano, doplňoval. A bojovat s jinou mocí a nepřekročit hranici je také těžké. Vyžaduje to přesvědčení, soucit a sílu. I tak Ripley nakonec čelila člověku, stejně jako Nell. Ať v něm žilo cokoli, byl z masa a krve.“

„Vypadá to, že jsme se Samem došli ke stejné teorii.“

„Tak proč už Kruci neřeknete to podstatný?“ stěžovala si Ripley.

„Fajn.“ Protože Sam pokynul Macovi, vzal si slovo. „To, co na Miu dneska zaútočilo, nebylo z masa a krve, ale vidina. Z toho vyplývá několik věcí. Možná, ale jen možná, temná moc zeslábla, protože kruh zůstal nedotčený, a dva úkoly jsou splněny. Třeba už nedokáže nikoho posednout, ale jen klamat smysly.“

„Nebo teprve nabírá sílu. Čeká na svůj čas a místo.“

„Ano.“ Mac přikývl. „Čeká na vhodnou příležitost. A nezbývá nám moc času – když uvážíte uplynulá tři století. Bude se snažit oslabit kruh a především Miu. Podlomit základy tvé moci. Využije tvůj strach, pochybnosti a slabosti, které občas kruhem proniknou. Je ti to také ušité na míru,“ pokýval hlavou. „Bude tě nahlodávat stejně, jako před stoletími nahlodával ji. Přes její osamělost, ztrátu a zoufalství z toho, že žije bez milovaných lidí, které tolik potřebovala.“

„Jsem si toho vědomá,“ řekla Mia. „Ale já nejsem osamělá a o nic jsem nepřišla. Můj kruh je pevný.“

„Ano, ale… Nemyslím, že kruh je úplný a dokonalý, dokud neuděláš ten poslední krok.“ Protože šlo o ožehavé téma, Mac si dal na čas. „Do té doby je tu jistá zranitelnost a na tu bude vyvíjený největší tlak. Nell potřeboval jen zlomit, ale nedokázal to. Ripley svést a zlákat, taky neuspěl. Ale tebe…“

„Mě bude muset zabít,“ dokončila Mia větu klidným hlasem. „Ano, já vím. Vždycky jsem to věděla.“

Když chtěla odejít, Nell se jí držela.

„Neboj se, sestřičko,“ Mia jí vtiskla tvář do vlasů. „Já se umím ochránit.“

„Já vím. Ale chci, abys zůstala. Zní to hloupě, ale měla bys zůstat s někým z nás, než to všechno skončí.“

„Já potřebuju svoje útesy. Budu v pohodě, slibuju.“ Naposled Nell stiskla v náruči. „Žehnám ti.“

Zdržela se déle než ostatní, aby se vyhnula další konverzaci, ale když vyšla z domu, Sam se opíral o její auto.

„Přišel jsem pěšky. Hodíš mě domů?“

„Je hezká noc na krátkou procházku.“

„Svez mě, Mio.“ Vzal ji za zápěstí, když ho chtěla obejít. „Chci s tebou mluvit, aspoň na minutku. O samotě.“

„Nejspíš ti dlužím laskavost.“

„Vážně?“

Obešla auto a vklouzla za volant. Nastartovala. „Za to, že jsi za mě ráno odklidil to svinstvo ze silnice," řekla a lehce obrátila vůz. „Ripley mi řekla, že na tebe narazila. Tak děkuju."

„Nemáš zač."

„No, tak to ani moc nebolelo. A o čem jsi se mnou chtěl mluvit?"

„Uvažoval jsem o tobě a Macovi. Něco mezi vámi je."

„Vážně?" Schválně se přestala dívat na silnici a zamrkala na něho dlouhými řasami. „Myslíš, že se snažím svést manžela své sestry a začít s divokou aférkou?"

„Kdybys chtěla, už se to stalo."

Zasmála se. „Jaký kompliment, i když se pleteš. On je totiž bláznivě zamilovaný do své ženy. Ale máš pravdu v tom, že mezi námi něco je. Vždycky jsi uměl vycítit atmosféru a emoce."

„Tak co je to?"

„Je to bratránek."

„Bratránek?"

„Pravnučka mojí sestry si náhodou vzala jednoho MacAllistera – to je druhá větev Macovy rodiny."

„Aha." Sam se pokoušel natáhnout si v malém autě nohy. „Takže pokrevní pouto. To hodně vysvětluje. Cítil jsem to spojení už při prvním setkání s ním, jen jsem ho nedokázal zařadit. A stejné to bylo s Nell, i když mě tehdy chtěla strčit do jámy a nechat mě shnít. Tvoji přátelé se mi líbí."

„Ach, to je úleva."

„Nerýpej do mě, Mio. Myslím to vážně." Protože mu věřila, povzdechla si. „Jsem unavená, to jsem pak vždycky protivná."

„Mají o tebe strach, jak to všechno zvládneš."

„Já vím a je mi to líto."

„Já strach nemám." Odmlčel se, když zastavila před jeho domkem. „Nikdy jsem nepoznal nikoho, kdo by měl tolik životní síly jako ty. Ty se nevzdáš."

„Ne, ale po tak dlouhém a namáhavém dnu dokážu ocenit trochu podpory. Dobrou noc, Same.“

„Pojď dovnitř.“

„Ne.“

„Pojď se mnou, Mio.“ Vklouzl jí dlaní pod vlasy a pohladil ji na krku. „Zůstaň u mě.“

„Ráda bych se dneska v noci nechala utěšovat a konejšit,“ pokračovala. „Hladit a svádět. Takže ne.“

„Proč?“

„Protože by mě to neudělalo šťastnou. Dobrou noc.“

Mohl na ni naléhat, to oba věděli. Ale něco z jejího kouzla se začalo vytrácet a on si všiml unavených rysů její tváře. „Dobrou.“

Vystoupil a díval se, jak odjíždí. Pak na ni myslel až do chvíle, kdy byla v bezpečí svého domu na útesech.

8

Všechno bylo otázkou strategie, byznys i vztahy, pomyslel si Sam. Nebo jen potřeba přežít den. Zkontroloval postup prací na renovaci hotelu a potěšilo ho, že to jde podle plánu.

Ve stavařině a designu se trochu vyznal, protože kdysi uvažoval o tom, že se osamostatní a postaví si vlastní hotel. Na univerzitě absolvoval kurzy architektury a designu a jedno léto se dokonce živil jako zedník ve stavební firmě.

Tím získal mnohé praktické dovednosti a velký respekt k manuální práci.

Ale jeho plány na vlastní hotel se rozplynuly pokaždé, když se návrhy začaly nebezpečně podobat Magickému hostinci. Proč opakovat to, co už existuje?

Jakmile si uvědomil, že stojí hlavně o rodinný hotel, zbytek byl jen otázkou trpělivosti a promyšlené strategie. Nesměl dát najevo, že právě Magický hostinec je jedinou součástí rodinného majetku, o kterou má skutečný zájem.

Jednou by ho sice stejně zdědil, ale jakmile by Thaddeus Logan zjistil, že hotel je synův svatý grál, snažil by se ho dostat ze synova dosahu a místo toho by dědice nutil, aby se zajímal také o jiné oblasti rodinného podnikání.

Mrkvička by tak během otcova života visela na velmi dlouhém a trnitém prutu, protože jeho otec byl manipulátor. Nikdy neodměňoval a držel se pevně svého názoru. Tak dosahoval výsledků, ale nenechal se ovlivnit city.

Přesto Sam nebyl ochotný čekat jako sup na větvi, až otec zemře.

Celých šest let tedy držel na uzdě svou touhu vlastnit hotel. Pracoval, učil se, a kdykoli našel čas, uskutečnil některé ze svých nápadů nebo vybudoval nějaký ziskový přídavek firmy Logan Enterprises.

Nakonec se mu podařilo odlákat otcovu pozornost a ve vhodné chvíli navrhnout koupi a složit požadovanou sumu za hotel.

Loganové byli odjakživa zastánci názoru, že nic není zadarmo, snad kromě jejich vlastních fondů, pomyslel si Sam. A tak otci vyplatil poctivou tržní cenu za jeho podíl v hotelu.

Ale nemyslel na to, co to stojí, když šlo o věc, po níž toužil.

Zkusí to tak i s Miou.

Rozhodl se být trpělivý, v rozumné míře. I úskočný, když bude třeba. Především ale musí vymyslet opravdu dobrou strategii.

Jeho bezprostřední přístup – „Zlato, jsem doma!“ – zrovna nezabral. A proč byl tak hloupý, že ho to vůbec napadlo, ani netušil. S pokusy usmířit se polibkem taky neuspěl. Sice ho úplně neodblokovala, ale ani neroztála.

Přál si, aby byla v bezpečí. Aby celý ostrov zůstal v bezpečí. A hlavně ji chtěl zpátky.

Představa, že možná nemůže mít všechny tři věci najednou, mu nevyhovovala. Ale nedalo se zpochybnit, že právě na nich ležela odpovědnost za odvrácení katastrofy, připravované tři sta let. To se nedalo ignorovat.

Mac o té možnosti sice u Toddových nemluvil, ale Sam předpokládal, že to s Miou probral v soukromí. Tedy že řešením by mohlo být i její odmítnutí. Možná že právě to je ta správná odpověď.

Ale nechat se odkopnout bez boje neměl v povaze.

Takže… strategie, pomyslel si a prohlížel si salón prázdného apartmá, kde byly právě pokládány světle modré hedvábné tapety a dubové obložení broušeno do původního odstínu, na který přijde nazlátlý lak.

Zamyšleně prošel ložnicí ke dveřím do bývalé druhé ložnice, která byla obětována rozšiřující se koupelně a větší pánské šatně. Všechno vybavení ještě nebylo na místě, ale Sam osobně vybíral prostornou vanu s tryskami, matný skleněný kryt na polyfunkční sprchový panel a různě ohýbané police.

Na interiér koupelny použil teplé barvy, hlazenou žulu a měď. Luxusní novinky v retrostylu. Spojení tradice, pohodlí a účelnosti.

Přesně to, co vyhovuje i Mie. Obchod, stálý zisk a prvotřídní služby.

Usmál se a vytáhl z kapsy mobilní telefon. Pak ho ale vrátil zpět. Osobní telefonát nebyl ten nejlepší způsob jak řídit obchodní jednání.

Zašel tedy do kanceláře a požádal asistentku, aby ho spojila s paní Devlinovou.

Zmátl ji. Kluk, kterého znávala, se změnil v muže mnoha nečekaných zvratů a záhad. Obchodní večeře? Mia se musela usmát, když zavěsila. Podle jejích časových možností. Zamračila se na sluchátko. Znělo to, jako by to myslel vážně. Tak chladně a profesionálně.

Obchodní schůzka u večeře v hotelu, kde by projednali návrh, který jak doufá, přinese prospěch oběma podnikům.

Co má ten chlap zase za lubem?

Čirá zvědavost ji přiměla kývnout, třeba dělala okolky, že nebude volná hned ten večer. Velkomyslně se uvolila změnit svůj program a udělat si čas další den.

Neškodilo ale podívat se, na co by se vlastně měla připravit. Vzala z police křišťálovou kouli a postavila ji doprostřed stolu.

Pak na ni položila ruce, soustředila se a volala svou sílu. Koule se začala ohřívat. Nejdřív se zamlžila a pak rozzářila světlem, které jako by vycházelo z její hloubky.

Před jejíma očima se začaly střídat různé výjevy.

Uviděla sama sebe jako mladou dívku, jak leží nahá v jeskyni, zahalená jen Samovými pažemi.

„Ne včerejšek," zašeptala. „Zítřek. Odliš budoucí od minulého, ať vidím, co se může stát."

Její zahrada uprostřed letní noci ozářené měsícem. Když se na ni zadívala i vzduch v kanceláři se naplnil vanilkovou vůní otočníků a kořeněným odérem hvozdíků. Měla na sobě dlouhé bílé šaty jako z měsíčního světla.

On stál vedle ní v tom moři květin a natahoval ruku. V dlani držel hvězdu, barevné světélko pulzující jako srdce.

Se smíchem ho vyhodil do výšky a nad jejich hlavami vytryskl gejzír barev a světel. Když padaly dolů, pocítila radostné vzrušení jako ta žena v kouli.

Rozpínalo se jí v srdci jako píseň.

A další okamžik stála sama na útesech v zuřící bouři. Blesky se míhaly kolem jako šípy a její ostrov byl zahalený do špinavé mlhy. Lezavý chlad jí zalézal do kostí i v její útulné kanceláři.

Náhle ze tmy vyskočil černý vlk. Jeho čelisti ještě chňapaly po jejím hrdle, když se společně řítili do rozbouřeného moře.

„Stačí." Přejela dlaní přes kouli a ta se změnila v kousek hezkého skla.

Odložila ji na místo a posadila se. Ruce i dech měla klidné. Vždycky počítala s tím, že pohled do budoucnosti může znamenat i pohled na vlastní smrt. Nebo hůř, na smrt někoho blízkého.

Byla to cena za její dar. Umění si nežádalo krev, ale občas dokázalo drtit srdce.

Takže co je pro ni nachystané? Láska, nebo smrt? Anebo když si vezme první, zapříčiní to druhé?

Uvidíme. Za třicet let života čarodějky se mnohé naučila, pomyslela si, když se obracela zpět ke své práci na počítači. A jedno už věděla jistě. Člověk se snaží chránit, co má, a vážit si toho. Prožívá svoje radosti a smutky. Ale nakonec, nakonec stejně musí přijmout svůj osud.

„Mám dojem, že jsi říkala, že to nebude rande.“

Mia si zapnula jednu náušnici. „Taky není, je to obchodní schůzka.“

Lulu se ušklíbla. „Proč si teda bereš tyhle šaty?“

Mia si vzala druhou náušnici a chvíli ji nechala viset v prstech. „Protože je mám ráda.“

Věděla, že dělá chybu, když si věci na převlečení bere do práce, místo aby se stavila doma. Ale ušetřila tím čas a energii. A kromě toho na malých, hodně malých černých šatech neviděla nic špatného.

„Ženská si bere takový šaty, když chce, aby chlap uvažoval, co je pod nimi.“

Mia zatřepala řasami. „Neříkej.“

„Nedělej si ze mě legraci. Pořád ti ještě můžu jednu lísknout, když bude potřeba.“

„Lu, už mi není deset.“

„Jestli chceš znát můj názor, tenkrát jsi možná měla víc rozumu.“

Dlouhý povzdech by nestačil. Poznámka, že její názor znát nechce, by vyvolala hádku. A protože nebylo možné ignorovat zamračenou ženu v těsné koupelně, zkusila to Mia jinak.

Otočila se. „Udělala jsem si úkoly a uklidila pokoj. Můžu si teď jít hrát ven?“

Lulu se pousmála, ale hned nato rty zase stáhla do přísné čárky. „Kvůli úklidu jsem se s tebou nikdy zlobit nemusela. Spíš mi dělalo starosti, že jsi až moc pořádné dítě.“

„Kvůli tomuhle taky nemusíš, protože já vím jak zvládnout Sama Logana.“

„Tím, že se nacpeš do takových šatů, ze kterých ti lezou prsa, ho jako zvládneš?“

Mia pohlédla dolů. Prsa měla podle svého názoru jen elegantně poodhalená, stejně jako nohy do půl stehen. „Ano, přesně tak.“

„Máš na sobě vůbec prádlo?“

„Ach, proboha.“ Mia stáhla černé sako z připraveného ramínka. „Na něco jsem se ptala.“

Snažila se být trpělivá a v klidu si sako oblékla. Jeho okraj sahal jen několik centimetrů nad lem sukně a ze sexy šatů tak vznikl sexy kostým. „Ale od bývalého květinového dítěte je to divná otázka. Vsadím se, že v letech 1963 až 1972 jsi ani žádné prádlo nevlastnila.“

„Ale jo. Měla jsem jedny hezký batikovaný kalhotky pro zvláštní příležitost.“

To Miu odrovnalo a se smíchem se zaklonila na stoličce. „Teda, Lu, jaký představy jsi mi to teď nasadila do hlavy. Co bylo pro ty batikovaný kalhotky zvláštní příležitost?“

„Neodbočuj a odpověz.“

„Dobře. Nic tak úžasnýho bohužel nevlastním, ale mám na sobě prádlo – podle dnešní módy. Takže kdybych měla nehodu, je to v pohodě.“

„Z nehody strach nemám, spíš ze smyslu tý schůzky.“

Mia se naklonila a vzala Lulinu dobráckou tvář do dlaní. Nakonec nepotřebovala tolik trpělivosti, uvědomila si. Stačilo si vzpomenout na lásku.

„Vůbec si nemusíš dělat starosti, slibuju.“

„Je moje práce dělat si starosti,“ zamumlala Lulu.

„Tak si udělej přestávku. Dám si dobrou večeři, zjistím, jaký obchod mi Sam chce nabídnout, a jen tak bokem ho doženu k šílenství.“

„Ty k němu pořád něco cítíš.“

„Já jsem k němu necítila něco, já jsem ho milovala.“

Lulu svěsila ramena. „Ach, dítě moje.“ Zvedla ruku a pohladila Miu po vlasech. „Kéž by zůstal v tom zatraceným New Yorku.“

„Jenže nezůstal. Nevím, jestli cítím jen dozvuky toho, co bylo, nebo to má co dělat s dneškem a všemi lety mezi tím. Neměla bych to ale zjistit?“

„Jak tě znám, asi musíš. Ale přála bych si, abys ho spíš nakopala do zadku.“

Mia se otočila a navlékla si plochý zlatý náhrdelník, z něhož jí mezi ňadra zasahoval úzký proužek perel. „Jestli to za mě neudělaj tyhle šaty, tak pak už nic.“

Lulu naklonila hlavu ke straně a pousmála se. „Možná nejsi zas tak hloupá.“

„Učila jsem se od nejlepších.“ Mia si natřela rty zabijácky rudou rtěnkou, pohodila oblakem rozvířených vlasů a otočila se. „Tak jak vypadám?“

„Jako požíračka chlapů.“

„Super.“

Měla dojem, že si to i dobře načasovala. Přesně v sedm hodin vešla do haly Magického hostince. Mladý recepční zvedl hlavu, vytřeštil oči a pak upustil papíry, co držel v ruce. Potěšilo ji to, a tak mu věnovala sexy úsměv a vplula do Čarovné komnaty, hlavní jídelny hotelu.

Překvapeně si všimla změn. Sam tedy zapracoval, napadlo ji s nevítaným pocitem hrdosti.

Běžné bílé ubrusy nechal vyměnit za temně modré a porcelánové nádobí mělo pro kontrast barvu úplňku. Staré skleněné vázy nahradily měděné a mosazné kbelíčky, z nichž přetékaly voňavé bílé lilie. Křišťálové sklo mělo skoro středověký design.

Na každém stolku stál měděný kalíšek, v němž blikaly svíčky ve tvaru hvězd a půlměsíců.

Poprvé co se pamatovala, si ta místnost opravdu zasloužila svůj vznešený název. Se souhlasným přikývnutím vešla dovnitř a zažila jeden skutečný šok.

Na stěně spatřila obraz tří žen v životní velikosti. Byly to tři sestry na pozadí lesa a noční oblohy, které na ni shlížely ze starobylého zlatého rámu. Měly na sobě bílé róby a záhyby jejich šatů i lokny jako by se pohybovaly v neviditelném větru.

Uviděla Nelliny modré oči, Ripleyiny zelené a pak i svoji tvář.

„Líbí se ti?“ promluvil Sam za jejími zády.

Polkla, aby její hlas zněl jasně. „Je to zarážející.“

„Objednal jsem ho už před rokem, ale dorazil právě dnes.“

„Krásná práce. A ty modelky…“

„Nebyly žádné. Umělkyně pracovala jen podle mého popisu. A mých snů.“

„Aha.“ Obrátila se k němu. „Je velmi talentovaná.“

„To je, jedna malířka ze Soho. Myslím, že dokázala vystihnout…“ Zmlkl, protože se z obrazu zadíval na Miu a každá rozumná myšlenka se proměnila v obyčejnou základní touhu. „Jsi nádherná.“

„Děkuji. Moc se mi líbí, jak jsi restauraci vylepšil.“

„To je teprve začátek.“ Chtěl ji uchopit za ruku, ale uvědomil si, že má zpocené dlaně. „Nechal jsem vyrobit i nové osvětlení. Takové mosazné lucerny. A taky bych chtěl… No, radši se posadíme, než tě otrávím všemi svými plány.“

„Naopak.“ Ale nechala se zavést ke stolku v rohu místnosti, kde už se chladila láhev šampaňského.

Vklouzla za stolek a pak si schválně sundala sako. Všimla si, jak se mu zamžily oči, ale musela uznat, že se vydržel dívat jen na její obličej. „Je tu teplo,“ prohodila a pak kývla na číšníka, který naléval šampaňské. „Na co si připijeme?“

Sam se posadil a uchopil skleničku. „Jen jedna otázka, než se k tomu dostanu. Snažíš se mě zabít?“

„Ne, jen ti nakopat zadek.“

„Povedlo se. Myslím, že se mi kvůli žádné ženské nezpotily ruce od…, no, od doby, co jsem chodil s tebou. Takže jestli se mi vrátí nějaká ta krev zpátky do hlavy,“ když se zasmála, přiťukl si s ní, „tak na společný obchod.“

„A je nějaký?“

„Proto jsme tady. Ale nejdřív večeře. Něco jsem objednal. Myslím, že si pamatuju, co máš ráda. Ale kdyby ti to nevyhovovalo, nechám přinést jídelníček.“

Elegantní proslov, pomyslela si. Ten ale umí obrousit hrany, když je třeba. A když se mu to hodí.

„Občasné překvapení mi nevadí.“ Opřela se a rozhlédla po místnosti. „Hostu je dost.“

„Ano, ale chci to ještě zlepšit. Renovace v prvním patře skončí do čtrnácti dnů. Nové prezidentské apartmá bude trhák.“

„Slyšela jsem. Tvůj stavitel je i můj stavitel.“

„Taky jsem slyšel. A kdy chceš začít s tím rozšiřováním?“

„Brzy.“ Prohlédla si množství předkrmů, které před ně stavěli tiší číšníci, a zkusila ochutnat humrovou paštiku.

„Pokusím se přitom omezit nepohodlí svých zákazníků na minimum. Ale i tak během hlavních prací bys snad mohl převzít část mých obědových hostů.“ Na chvilku se odmlčela. „Jen dočasně.“

„Vylepšení tvé firmy pomůže i mojí, a naopak.“

„S tím souhlasím.“

„Proč nezajít ještě dál? Do luxusních apartmá bych totiž chtěl dodávat publikace s místní tematikou, popřípadě i nejnovější bestsellery. Diskrétní kartička nebo záložka bude dělat reklamu tvému knihkupectví.“

„A?“ Čekala, jaký v tom bude háček.

„K tobě chodí hodně jednodenních výletníků. Zase to vezmeme přes místní záležitosti. Dejme tomu, že si koupí nějakou knížku o historii ostrova, kterou vybereš. A tím získají šanci na volný víkend v mém hotelu. Vyplní jen formulář se jménem a adresou a my pak jednou měsíčně jednoho šťastlivce vylosujeme.“

„A budeme mít celý seznam lidí pro reklamní poštu.“

Dolil oběma šampaňské. „Já věděl, že mi porozumíš. Ty prodáš knihy, já získám navíc pár hotelových hostů a oba potenciální zákaznickou základnu. Prázdniny,“ pokračoval a vybral si jemnou pochoutku s krabím masem, „hotely, plážové čtivo.

Pak tu máš obchodní jednání. Stejná dohoda. Chtěl bych tady pořádat víc formálních akcí. A noví hosté dostanou v uvítacím balíčku i slevový kupón do Knižní kavárny, což je přivede do obchodu přes ulici.“

„Což je dostane zpět k tobě, pokud vyplní formulář do soutěže.“

„Trefa.“

Uvažovala, zda si dá čerstvý zelený salát, který jim právě donesli. „Náklady jsou minimální. Jen nějaké papírování. Je to dost jednoduché. Vlastně tak jednoduché, že to na obchodní večeři ani nevydá.“

„Mám toho víc. Všiml jsem si, že nepořádáš, aspoň ne pravidelně, žádná autorská čtení.“

„Jedno, dvě ročně, ale spíš s místními autory.“ Trhla rameny. „Tři sestry jsou trochu mimo hlavní trasu autorských turné a podpisových akcí. Vydavatelé nepošlou spisovatele na vzdálený ostrov u pobřeží Nové Anglie a většina autorů by si takovou cestu nechtěla platit.“

„To můžeme změnit.“

Teď získal její pozornost. Vzala si od něho kousek chleba s máslem, aniž si uvědomila, že ji od začátku pobízí do jídla. „Můžeme?“

„Nadělal jsem si v New Yorku pár kontaktů. Ještě musím trochu zatlačit, ale snad se mi podaří přesvědčit klíčové lidi, že poslat autora na turné taky na Tři sestry se vyplatí. Zvlášť když i Magický hostinec nabídne rozumné smluvní ceny a prvotřídní ubytování. A k tomu náhodou stylové knihkupectví přímo přes ulici. Stačí, když vypracuješ detailní nabídku, jak by Knižní kavárna takového autora uvítala, jak by přilákala lidi a prodala knihy. Jestli to jednou dobře vyjde, další nám sami začnou skákat na trajekt.“

Ten nápad ji ihned příjemně vzrušil, ale začala ho rozebírat z různých úhlů. „Prodat několikrát ročně jeden pokoj za rozumnou cenu tě asi zvlášť nevytrhne.“

„Pak tomu klidně můžeš říkat sousedská výpomoc.“

„To bys měl asi vědět, že tvoje sousedka není ani hloupá, ani naivní.“

„Ne, je to jen nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy viděl.“

„Děkuji. A teď – jak by tyhle akce prospěly tvému hotelu?“

„Fajn, tak okouzlit se nenechala.“ Naklonil se blíž. „Existuje hodně nakladatelů, kteří potřebují propagovat knihy mnoha a mnoha autorů. To je jeden důvod. A pak, vydavatelé pořádají obchodní konference. Pokud se mi podaří zaujmout jednoho vydavatele vydařenou autorskou akcí, přidá to na váze mé snaze uspořádat takovou konferenci právě tady. A když to dokážu, budou se takové dobré obchody opakovat.“ Zvedl sklenici s vodou. „I u tebe. Pokud se ti vydaří podpisová akce.“

„Autory umím pohostit a propagovat dobře.“ Jedla bezděčně, protože už v hlavě probírala detaily. „Kdybys na ty svoje klíčové lidi dokázal přitlačit, řekněme o prázdninách nebo ještě v září, zajistila bych spoustu letních hostů. Dej mi román, sci-fi, thriller nebo romantickou novelu a ten den jich prodáme stovku a padesát ještě následující týden.“

„Tak sepiš tu nabídku.“

„Dostaneš ji zítra do konce pracovního dne.“

„Prima.“ Snědl trochu salátu. „Jak by se ti líbil John Grisham?“

Aby pobavila sebe i jeho, znovu se chopila skleničky. „Nehraj si se mnou, chytráku. Ten na turné nejezdí a knížky vydává vždycky v únoru, ne v létě. Ani ty nejsi takhle dobrý.“

„Fajn, jen jsem tě zkoušel. A co Caroline Trumpová?“

Mia našpulila rty. „Ta je moc dobrá. Přečetla jsem její první tři knihy. Solidní romantické thrillery. Její vydavatel ji dobře propaguje a teď dokonce přechází na pevnou vazbu. Vydává v červenci,“ uvažovala a zadívala se na Sama. „Ty bys mohl sehnat Caroline Trumpovou?“

„Dodej tu nabídku.“

Znova si pohodlně sedla. „Špatně jsem tě odhadla. Myslela jsem, že obchod je jen záminka, abys mě sem dostal, že navrhneš něco menšího, abys mohl odstartovat svádění. Ale něco takhle velkého…“

„I kdybych nic neměl, pokusil bych se tě sem vylákat.“ Pohladil ji po hřbetu ruky. „Kdyby jen proto, abych se na tebe mohl celou hodinu dívat.“

„A taky jsem si myslela,“ pokračovala, „že mi někdy během rozhovoru připomeneš, že nahoře jsou volné pokoje a nějaký bychom mohli využít.“

„Myslel jsem na to.“ Vzpomněl si, co mu řekla v autě před žlutým domkem. „Ale neudělalo by tě to šťastnou.“

Na chvíli se jí zadrhl dech. „Uf, kdybych tak věděla, jestli to bylo upřímné, nebo jen jízlivé.“

„Mio…“

„Ne. Já nevím, co mezi námi přesně je. Nevidím to, i když jsem se zkoušela dívat. Proč vlastně lidi věří, že na tom budou líp, pokud zjistí, co je čeká?“

„To nevím. Tady to nevidím.“ Když na něj pohlédla, vzdychl si. „Tohle jsem nikdy neuměl tak dobře jako ty, ale zkusil jsem to.“

Zadívala se na portrét tří sester. „Jediná věc vytesaná do kamene je včerejšek. Ale slibuju ti, že nemám v úmyslu pokazit to, co tyhle začaly. Tohle je můj domov. Všechno, na čem mi záleží, najdeš tady na ostrově. Vím toho víc, než když jsi mě opustil, ale míň, než budu vědět, až to skončí. Tohle jediné je jisté.“

„A myslíš že to moje přítomnost pokazí?“

„Kdybych tomu věřila, neseděla bych tady.“ Našpulila rty, když jim přinesli první chod. „Nejspíš se s tebou vyspím.“

„Kristepane,“ bouchl se pěstí do hrudníku, „doktora.“

Zasmála se hlubokým, intimním tónem. „Než to skončí, asi na to dojde. Ale když jsme k sobě tak otevření, povím ti upřímně, že si přeju, abys nejdřív trpěl.“

„Tak to se ti daří,“ řekl procítěně a natáhl se pro sklenici s vodou. „Radši se vrátíme k obchodu, než tady začnu fňukat a ztrapním se před svým personálem.“

„Tak fajn, povídej, jaké máš ještě plány s hotelem.“

„Chci, aby měl jméno. Aby si odsud lidi odnášeli dobrý dojem. Strávil jsem kdysi půl roku v Evropě, jezdil sem

tam a prohlížel si menší hotely. Jde hlavně o služby a celkově o detaily. O barevné ladění, kvalitní povlečení, to, jestli na telefon dosáhneš z postele, jestli ti udělají sendvič ve dvě ráno nebo vyčistí flek na kravatě těsně před obchodním jednáním.“

„Nebo jak huňaté jsou ručníky,“ poznamenala. „Jak pevná je matrace.“

„A tak dále. Pro obchodníky faxy a internet na pokoji. Pro hosty na svatební cestě růže a šampaňské jako pozornost. Personál, který hosty zdraví jménem. Čerstvé květiny, povlečení, ovoce. Chci najmout dekoratéra, aby vylepšil dražší apartmá.“

„Tak tak.“

„A každý host dostane na uvítanou něco dobrého. Od mísy s ovocem a vody po šampaňské s kaviárem, v závislosti na ceně pokoje. Všechny pokoje projdou rekonstrukcí, aby byly osobité a výjimečné. Pojmenuju je, takže host může bydlet třeba v Růžovém pokoji nebo v Apartmá čarodějné trojice.“

„Hezký detail,“ řekla na to. „Je to takové osobnější.“

„Přesně. Už zavádíme databázi hostů, ale víc ji uplatníme, až jestli se k nám vrátí. Pak se třeba pokusíme nabídnout jim jejich oblíbený pokoj. Nebo přidáme nějaké výhody, pokud se budou vracet, a zapíšeme si, co mají rádi. A ve fitness klubu…“ Zmlkl. „Copak?“

„Nic.“ Ale musela se usmát. „Jen pokračuj.“

„Ne.“ Zasmál se sám sobě. „Nechal jsem se unést.“

„Víš, co chceš a jak toho dosáhnout. To je přitažlivé.“

„Trvalo mi dost dlouho, než jsem na to přišel. Tys to věděla odjakživa.“

„Možná. Jenže touhy a potřeby se mění.“

„Některé se ale vrací na začátek.“

Položil ruku na její, ale jemně ji odtáhla. „A někdy se zkrátka jen mění.“

Když odešla z restaurace, vrátil se ke své práci. Ale nemohl se na nic soustředit. Šel tedy domů, a ani tam nenašel klid.

Její přítomnost pro něj byla zároveň příjemná i mučivá. Její výraz, když ji něčím zaujal, až se uvolnila a otevřela, ho fascinoval.

Touha po ní mu kolovala v žilách jako droga.

Nakonec se převlékl a vyrazil do temného lesa. Neomylně zamířil ke kruhu, kde mohl cítit její magickou energii, jak splývá s Nell a Ripley.

Připravil se a vstoupil do kruhu. Nechal se jejich i svou silou omývat jako vodou.

„Přidávám svoji sílu k vaší, ať tím sdílené posílí.“ Kolem kruhu se začalo šířit světlo oslnivé jako slunce. „Abych získal tvoje srdce, postavím se ohni, a tak toho docílím. Spolu s větrem, zemí, ohněm i vodou budu střežit dceru dávné sestry. Přesto počkám, až sama přijde, abychom mohli naplnit náš osud.“

Zhluboka dýchal a rozpřáhl ruce. „Dnes, zatímco měsíc svítí, ať najde klid ve svých snech. Sem ke mně volám z temnoty to, co se živí bolestí a záští. Věz, že jsem se přidal ke třem sestrám a najdi odvahu ukázat se mi.“

Země se zachvěla a pak se přihnal vítr. Oheň kolem kruhu přesto dál hořel jasně a vytrvale.

Po zemi se začala plížit mlha, z níž se náhle zformoval vlk s pěticípým znamením na čenichu.

„Tomu, kdo hledá její smrt, patří tahle přísaha. Při vší síle, co v sobě mám, ať je pro tebe nedotknutelná. Jinak tě rozdrtím na prach.“

Sam sledoval, jak vlk obchází kolem kruhu a cení zuby.

„Myslíš, že se tě bojím? Nejsi nic než trocha kouře a smradu.“

Mávl rukou a světlo kolem kruhu pokleslo. Pak vyzývavě vyšel z chráněného místa ven. „Moc proti moci,“ zamumlal, zatímco vzduch mimo kruh špinavě zavířil.

Sam se díval, jak vlk napíná svaly ke skoku. Pak se mu vrhl na hrdlo. Jeho tíha ho zaskočila, stejně jako ostrá, silná bolest, když se mu tesáky zahryzly do ramene.

Za pomoci svalů i magie odhodil vlka stranou a z opasku vytáhl rituální nůž. „Tak to skoncujeme," procedil mezi zuby.

Když se na něj tentokrát vlk vrhl, stočil se stranou a řízl ho do boku.

Ozval se spíš vřískot než zavytí a na zem stekla černá krev, která bublala jako horký olej. Vlk i mlha ihned zmizeli.

Sam se zadíval na čerstvou skvrnu na zemi a pak na ostří svého nože. Bezděčně si sáhl na rameno, kde měl roztrženou košili i kůži.

Takže oba krváceli. Ale jen jeden s vřískotem utekl. „První kolo jsem vyhrál," zamumlal a pak provedl známý očistný rituál.

9

V deset hodin dalšího dne už Mia dokončovala nabídku služeb pro podpisové akce. Tím, že se vrhla do nového projektu a pracovala na něm až do půlnoci, se dokázala zbavit sexuální frustrace z předešlého večera.

Pak kolem hrubého návrhu nabídkového listu rozsypala zázvor a měsíček pro úspěšné obchody a s rozmarýnou pro klidný spánek pod polštářem se zbavila nutkavé potřeby.

Vždycky dobře uměla soustředit přebytečnou energii na nějaký neodkladný úkol. Když nejhorší stesk po Samově odchodu pominul, síla vůle jí pomohla zvládnout vysokou školu, založit firmu a znovu žít.

A vůle jí dál poháněla k praktickým i příjemným věcem, i když si byla plně vědoma, že ochranná síť kolem jejího domova začíná řídnout.

Ale ani vůle jí nezabránila snít. O Samovi v minulosti i přítomnosti. Touha se měnila ve fyzickou bolest, až sebou házela na lůžku a zamotávala se do prostěradla.

Zdálo se jí o černém vlku, který bloudí po lese nebo vyje usazený na útesech. Najednou ho slyšela zuřivě a bolestivě zařičet. Hned nato ve spánku volala Sama jménem.

Ale spala dál a ráno se probudila do nádherného dne.

Nejdřív se postarala o květiny, zatímco plátno oblohy zářilo rudými a zlatými odstíny svítání. Vzdala úctu živlům, které jí poskytovaly krásu zahrady i její moc.

Uvařila si mátový čaj, pro zisky a štěstí, a šla ho vypít na útesy, do kterých se opíraly mořské vlny.

Tam se cítila být blíž svým předkům, jejich železné vůli i hořké osamělosti.

Kdysi jako hodně mladá tam stávala s nadějí, že ve vlnách zahlédne hladkou tulení hlavu. To ještě věřila ve šťastné konce a v hlavě si vysnila příběh o tom, jak se milenec té, které říkali Oheň, vrátil a jejich duše se opět propojily. A pak se milovali navěky.

Dnes už takovým příběhům nevěřila a bylo jí to líto. Ze zkušenosti naopak věděla, že některé ztráty člověka zlomí a jeho duši rozdrtí na prach. Přesto lze žít dál, postavit se na nohy a zalátat rány. A pokračuje se. Když ne přímo šťastně, aspoň spokojeně.

Právě na útesech odpřísahala, že bude ochraňovat to, co jí bylo svěřeno. Poprvé jako osmiletá dívenka hrdá na to, kým je. A od té doby každý rok, vždy o letním a zimním slunovratu, tam svou přísahu opakovala.

Ale dnes ráno se tu zastavila a jen vzdala díky za krásu nového dne. Pak se šla dovnitř převléknout do práce.

Neměla strach, když sjížděla točitou silnicí podle pobřeží. Jen se pozorně rozhlížela.

V kanceláři pak znovu pečlivě pročetla svůj návrh, hledala chyby a případná vylepšení. Klepání na dveře ji přimělo svraštit obočí. Ignorovala ho, ale Ripley bez vyzvání nakráčela dovnitř.

„Mám práci, přijď později.“

„Něco se děje.“ Ripley si nikdy nepotrpěla na etiketu a ani nevlídné přivítání ji nemohlo odradit a rovnou se svalila do židle.

Mia naštvaně zvedla hlavu a spatřila u dveří Nell. „Nell? Copak dnes nemáš volno?“

„Myslíš, že bych ji sem o volném dnu tahala,“ ozvala se Ripley první, „kdyby to nebylo důležité?“

„Tak dobře.“ Mia s upřímnou lítostí odložila práci. „Pojď dál a zavři dveře. Měly jste snad nějaké vidění?“

Ripley se ušklíbla. „Tomu se snažím vyhnout. A tohle vlastně nemá nic společného s bubu záležitostmi. Aspoň ne

přímo. Slyšela jsem Maca, jak dnes ráno telefonuje, a přitom se snaží, abych ho neslyšela.“

„Ripley, já si nemůžu dovolit řešit v pracovní době vaše domácí spory.“

„Mluvil se Samem. Jo, to tě probralo, co?“ poznamenala.

„Nepřekvapuje mě, že ti dva spolu občas mluví.“ Mia se chopila svého návrhu, zamračila se na jeho klíčové body, ale pak ho zase odložila. „Tak fajn. O čem spolu mluvili?“

„To přesně nevím, ale Maca to moc zajímalo. Dokonce vyšel s telefonem ven, abych ho nemohla zaslechnout.“

„Jak víš, že mluvil zrovna se Samem?“

„Protože řekl: „Dopoledne se stavím ve žlutém domku.“

„No a? Nemůžeš rychleji přejít k věci?“

„Snažím se. Pak mě vystrkal do práce tak, abych jako nepoznala, že se mě chce zbavit. Pusinku, poplácání, postrčení. Ale šla jsem, protože jsem se rozhodla stavit ve žlutém domku sama, až pojedu na hlídku. Ale nejdřív jsem musela skočit na stanici a Zack právě telefonoval. Uprostřed věty se zarazil a zdravil mě tak, že přitom nahlas zdůraznil moje jméno.“

Při té vzpomínce se zamračila ještě víc. „Takže bylo jasné, že mluví se Samem nebo s Macem. Pak mě zavalil papírováním a podobnými nesmyly, které by mě udržely na stanici další dvě tři hodinky. A sám že prej musí něco zařídit. Počkala jsem, až odejde, a pak jsem projela kolem žlutého domku. A co myslíš, že jsem viděla?“

„Doufám, že přestaneš kroužit kolem a konečně mi to řekneš.“

„Policejní auto a Macův rover,“ oznámila Ripley. „Sebrala jsem Nell a teď bereme tebe, protože je jasný, že tam nehrají poker nebo nekoukají na porno.“

„Ne, pečou něco za našimi zády,“ souhlasila Mia. „Něco pro tvrdé chlapy, ne pro hloupé ženušky.“

„Jestli ano,“ ozvala se Nell, „pak toho Zack bude hodně litovat.“

„Tak to radši nejdřív zjistíme, ne?“ Mia vzala ze stolu klíčky od auta. „Jen řeknu Lulu, že musím pryč, a jedu za vámi.“

Mac se krčil na zemi a přejížděl nad ní skenerem. „Všude samá pozitivní energie,“ mumlal. „Cokoli negativního bylo pečlivě odstraněno. Příště mi nejdřív zavolej. Hodily by se mi nějaké vzorky.“

„Na vědecké experimenty už bylo trochu pozdě,“ řekl Sam.

„Na vědu není nikdy pozdě. Můžeš tu vidinu nakreslit?“

„Já neumím nakreslit ani prasátko. Ale bylo to stejné, jak ho popsala Mia. Obrovský černý vlk s pentagramem.“

„Bylo chytré takhle ho označit, když ho loni v zimě dostali na pláži.“ Mac usedl na patách. „Lip ho rozeznáme – a taky ho to oslabilo.“

Sam zahýbal rameny. „Včera to určitě nebylo setkání s nějakou kočičkou.“

„Odněkud musel nabrat energii. Nejspíš z tebe. Určitě jsi měl vztek, co?“

„Ten hajzl se snažil shodit Miu z útesů, tak co bys řekl?“

„Že emocionální boj, o kterém jsme tuhle mluvili, je základní prvek rovnice. Pokud jsi byl…“

„Já myslím,“ přerušil ho Zack, „že by si Sam měl to rameno nechat ošetřit a místo vymýšlení teorií by sme se na toho parchanta měli vypravit. Když mohl zranit Sama, může ublížit komukoli. Nechci, aby mi něco takovýho volně běhalo po ostrově.“

„Tohle nepůjde vystopovat a odstřelit jako nějaký vzteklý pes,“ řekl mu Mac. „Ale můžu to Kruci aspoň zkusit.“

„Nezaútočí na nikoho, kdo s ním není spojený.“ Sam se mračil na neporušenou zem. Přemýšlel o tom skoro celou noc. „Nejspíš ani nemůže.“

„Tak úplně to nebude.“ Mac se narovnal. „Tahle entita se potřebuje živit energií a emocemi těch, kdo jsou nějak napojeni na původní kruh.“

„Spousta ostrovanů má vazby na původní kruh, i když už rozředěné,“ podotkl Zack.

„Ano, ale ty on nechce. Nebo nepotřebuje.“

„To je pravda,“ řekl Sam Zackovi. „Má jen jeden zájem a jeden cíl a nemůže ztrácet čas a síly jinde. Jeho moc je omezená, i když je vychytralý. Dřív se živil Ripleyinými emocemi, teď je bral ze mě. Už se to nestane.“

„Jasně, ty jsi přece hotový kliďas,“ zahučel Zack. „Chtěls, aby po tobě vyjel.“

„Ale fungovalo to,“ zdůraznil Sam. „Jenže zas tolik jsem ho nezranil. Kdyby po mně skočil ještě jednou, dostal bych ho do kruhu. A tam bych si ho podržel.“

„To není tvůj úkol,“ řekl Mac klidně.

„Do háje s tím. Nebudu stát stranou a čekat, až dostane šanci skočit po krku Mie. O to mu jde, to jsem z něho cítil. Nejdřív se ale musí dostat přese mě, a to mu nedovolím. Ať si Mia vyřeší svoji volbu, ale mezitím vyrvu tomu parchantovi srdce.“

„Jo jo,“ řekl Zack po chvíli, „hotovej kliďas.“

„Trhni si.“

„Dobře, dobře.“ Mac se postavil mezi ně a poklepal je po ramenou. „Radši dejme hlavy dohromady.“

„No není to hezké?“ ozvala se Mia medovým hlasem. „Chlapci si šli hrát do lesa.“

„A kruci,“ zašeptal Zack, když si všiml zlostného výrazu své ženy. „Načapaly nás.“

Ripley si zahákla palce za opasek a prsty bubnovala do kapes. Tak se postavila těsně před Maca. „Lucy, ty si asi na někom smlsneš.“

„Nemá cenu jim nadávat, to já jsem jim zavolal.“

„K tobě se taky dostaneme,“ slíbila Ripley Samovi, „tohle se musí vzít pěkně popořadě.“

Mia přistoupila blíž a ucítila závan energie. „Co se tady stalo?“

„Tak už to můžeš vyklopit," navrhl Zack Samovi. „Věř mi. S těmihle třemi jsem toho zažil víc než ty."

„Tak pojďme do domu a…"

Mia ho plácla dlaní do hrudi, aby ho zastavila. „Co se tady stalo?" opakovala. „Šel jsem se projít do lesa." Stočila pohled k zemi. „Tys použil kruh."

„Prostě tady byl."

Zalitovala, že Sam také dokáže využívat to, co patří jí a jejich trojici. Vznikalo tím další pouto a jeho spojitost s ní, s Ripley a Nell byla nezpochybnitelná. „Tak dobře," řekla klidně. „Co se stalo?"

„Narazil jsem na tvého pekelného vlka."

„Ty…" Zvedla ruku, aby umlčela sama sebe spíš než jeho, protože nejdřív ze všeho pocítila příšerný strach. Pokusila se ho zahnat a přemýšlet. Pak se na místo strachu začal tlačit vztek.

„Tys ho zavolal. Zašel jsi sem sám uprostřed noci a vyzval jsi ho jako nějaký pitomý pistolník."

Netušil, že se Mia ještě dokáže takhle vztekat. Nebo že tím tak snadno nastartuje jeho. „Lepší je říct jako Gary Cooper."

„Tak tobě to připadá jako vtip?" Vztek už ji docela ovládl. „Ty ses odvážil vyvolat, co patří mně? Postavit se mezi mě a moji hrozbu, zatímco já se budu někde – co? – krčit strachy a žmoulat si ruce?"

„To je snad jedno."

„Ty si nebudeš hrát na můj štít a mého zachránce. Mám v sobě stejnou moc jako ty." Strčila do něho. „Ty se do toho nebudeš míchat. Chceš si připadat jako hrdina, ale…"

„Klid, Mio." Jakmile Zack promluvil, Mia po něm šlehla očima. Uměl rozeznat, když se ženská chystá někoho roztrhat na kusy, a tak jen v obraně zvedl ruce a o krok ustoupil.

Sam si bude muset poradit sám, usoudil.

„Myslíš, že potřebuju tvoji pomoc?" obrátila se zpět k Samovi a zapíchla mu prst do hrudníku.

„Přestaň do mě šťouchat."

„Myslíš, že když nemám penis, neumím se bránit a bojovat? Takže sem přijdeš předvádět své idiotské chlapské ego a pak zavoláš své idiotské kamarády, abyste se poradili jak ochránit slabé ženské?“

„Takhle jsem ji nikdy neviděla,“ zašeptala Nell užasle, když Mia srazila Sama o další krok dozadu.

„Nestává se to často,“ řekla jí Ripley koutkem úst. „Ale pak to stojí zato.“ Zvedla hlavu k nebi, kde se začala převalovat mračna černá jako čerstvé modřiny. „Páni, ta je vážně hodně vytočená.“

„Řekl jsem, abys do mě nestrkala.“ Sam popadl Miu za zaťatou pěst, kterou mu právě bušila do hrudníku. „Až necháš toho peskování… Dávej pozor,“ varoval ji, když zaslechl hromovou ránu.

„Ty arogantní, nechutný pitomče… Já ti ukážu peskování.“ Napřáhla otevřenou dlaň, ale když ho plácla do ramene, bolestivě sebou škubl. „Co sis udělal?“

„Jen jsem to zakryl.“

„Sundej tu košili.“

Zmohl se na úšklebek. „Lásko, jestli to chceš zakončit takhle, nemám problém, jen že je tady obecenstvo.“ Vyřešila to tak, že se natáhla a škubla za košili. „Hej.“ Zapomněl, jak dokáže být rychlá. Jeho chyba.

Stopy po tesácích na jeho rameni byly krvavé a hluboké. Nell zaúpěla a chtěla přiskočit, ale Ripley ji zadržela. „Ona si s tím poradí.“

„Tys vystoupil z kruhu.“ Strach se vrátil a soupeřil v ní se vztekem. „Ty ses schválně vystavil jeho útoku.“

„Byla to zkouška.“ Se silně pošramocenou hrdostí si přitáhl košili k tělu. „Fungovalo to.“

Odvrátila se od něho, a protože Zack stál nejblíž, slízl to první. „To jsi už zapomněl, jak Nell přemohla jeho šílenství, i když jí držel nůž na krku?“

„Ne,“ odpověděl tiše. „Na to nemůžu nikdy zapomenout.“

„A ty,“ otočila se k Macovi „Jsi viděl Ripley bojovat s temnotou a zahnat ji.“

„Ano.“ Mac strčil do kapsy senzor, který svou zlostnou energií uškvařila. „Nikdo tady nepodceňuje, co vy tři dokážete.“

„Že ne?“ Postupně všechny muže zpražila pohledem a pak se šla postavit k Nell a Ripley. „My jsme Trojice.“ Vztyčila paže a z konečků prstů jí vytrysklo světlo jasnější než oheň. „A tahle moc vás přesahuje.“

Pak se otočila na patě a odcházela pryč.

„No,“ vydechl si Mac, „wow.“

„Opravdu vědecká poznámka.“ Ripley si dala ruce do kapes a kývla na Sama. „Tys ji rozzuřil, tak bys to měl taky urovnat. Když jsi měl odvahu prát se tady v noci s vlkem, tak se snad odvážíš jít za ní, když střílí ostrejma.“

„Máš pravdu.“

Byla už téměř na kraji lesa, když ji dohonil. „Počkej minutku.“ Chtěl ji chytit za paži, ale sykl, jak mu elektrický výboj popálil prsty. „Nech toho!“

„Nedotýkej se mě.“

„To si piš, že se tě budu dotýkat.“ Ale nechal ruce v klidu, dokud nedošla k autu. Když prudce otevřela dveře, zase je zabouchl. „Útěk nic nevyřeší.“

„Máš pravdu,“ pohodila hlavou. „Takhle jsi vždycky problémy řešil ty.“

Bolest mu stáhla žaludek, ale přikývl. „A ty jsi mi zrovna nedávno vysvětlila, o co jsi chytřejší a vyzrálejší. Pojďme to vyřešit někde v soukromí. Projedeme se.“

„Tak ty se chceš projet. Fajn. Nastup.“ Znovu otevřela a sedla si za volant. Když se usadil vedle, vyjela na silnici.

Cestou přes město dodržela rychlost, ale jakmile se dostali na pobřežní silnici, dupla na plyn.

Toužila po rychlosti, větru a závanu nebezpečí. To všechno jí mohlo pomoci zvládnout vztek a opět najít rovnováhu.

Pneumatiky kvílely v zákrutách, a protože cítila Samovu ztuhlost, ještě zrychlila. Trhala volantem a vůz se třásl, jak se sotva držel na silnici těsně nad srázem.

Sam vydal jakýsi zvuk, a tak na něj vrhla ledový pohled. „Problém?“

„Ne.“ Žádný, pomyslel si, pokud vám jízda sto čtyřicítkou v serpentinách nad propastí připadá jako zábava.

Sotva silnice začala stoupat, upíral oči k domu na útesech. To byla v tu chvíli jeho záchrana. Musel jen přežít, než se tam dostane.

Když před ním zabrzdila, několikrát se zhluboka nadechl, aby mu plíce znova začaly pracovat.

„Bod pro tebe,“ řekl a odolal pokušení otřít si zpocené dlaně o kalhoty. „Dokážeš se ovládnout, i když je tvoje sebekontrola našponovaná na doraz.“

„Děkuju mockrát.“ Její sarkasmus pálil jako ocet. „Pojď dovnitř,“ vyštěkla. „Ty rány se musí ošetřit.“

I když si nebyl jistý, zda je rozumné svěřovat se teď do jejích rukou, vydal se za ní. „Máš to tady moc hezké.“

„Teď nemám chuť konverzovat.“

„Tak mi neodpovídej,“ navrhl a vešel do domu. Uviděl syté barvy a naleštěné dřevo. Vítalo ho voňavé, přívětivé ovzduší.

Něco tu pozměnila, všiml si, ale mírně. Tolik se jí to podobalo. Směs elegance a kouzla. Prostý, ale výjimečný styl. Třebaže se hned vydala do kuchyně, on procházel domem pomalu.

Aspoň budou mít čas trochu vychladnout.

Ponechala si těžký, vyřezávaný nábytek, který se tu předával z generace na generaci, ale přidala mu na kráse měkkými, lesklými látkami. Koberce nepoznával, ale hádal, že je Mia objevila někde na půdě a znovu využila, když dům přešel do jejích rukou.

Vše bylo bohatě vyzdobené svíčkami a květinami. Všiml si misek s barevnými kameny, lesklými křišťály a sbírky roztodivných figurek. A pak knih. Viděl jich spousty v každém pokoji, kterým prošel.

Když dorazil do kuchyně, vytahovala z linky nějaké dózy. Jinak tam měla naleštěné měděné kotlíky, svazky

sušených bylin, které jemně voněly. Koště na zadních dveřích bylo prastaré a prvotřídní sporák zbrusu nový.

„Je tady vidět spousta práce.“ Ťukl do šedavé pracovní desky.

„Ano. Sedni si a sundej košili.“

Místo toho zabloudil k oknu a vyhlédl do zahrady. „Je to jako ilustrace z knížky o vílách.“

„Mám ráda květiny. Sedni si, prosím. Oba se musíme vrátit do práce, tak bych tohle chtěla vyřídit.“

„Už v noci jsem s tím udělal, co bylo možné. Teď se to zkrátka musí zahojit.“

Ale ona tam jen mlčky stála s červenou dózou v ruce a upírala na něho oči.

Nedbale trhl ramenem, vysoukal ze z potrhané košile a posadil se na stůl.

Pohled na čerstvé rány jí znovu stáhl žaludek. Nesnášela, když někdo jiný trpěl a cítil bolest. „Co jsi na to použil?“ Sehnula se a přičichla si. Pak pokrčila nos. „Česnek, jak vidím.“

„Zabralo to.“ Radši by si překousl jazyk, než by přiznal, že rána pořád tepe jako bolavý zub.

„To sotva. Seď klidně a otevři se,“ nařídila. „Nemám v úmyslu ti nijak ubližovat, dokud to nebude zahojené. Otevři se.“

Udělal, o co ho žádala, a ihned pocítil, jak do něj proniká její kouzlo. Prsty zároveň ránu jemně potíraly hojivou mastí.

Pronikala do něho jako teplá načervenalá energie. Cítil její ostře sladkou chuť, jako by si poprvé kousl do zralé blumy. Její těžká vůně a vůně rudých máků mu zatemnily smysly.

Z dálky slyšel její zpěvavé zaříkávání. Bez rozmyslu natočil hlavu a pohladil tváří její předloktí.

„Potkávám tě ve svých snech. Slyším v hlavě tvůj hlas.“ Jak tak klouzal podél její hedvábné moci, promluvil v keltštině, jazyku své krve. „Všechno mě pro tebe bolí, i když jsi u mě. Vždycky jen pro tebe.“

Když cítil, jak z něho odchází, snažil se ji zachytit. Ale vyklouzla mu a on se probral a zmateně mrkal na kuchyňské židli.

„Šš.“ Jemně ho pohladila ve vlasech. „Odpočívej chvilku.“ Když se mu hlava vyjasnila, stiskl na stole pěsti. „Tys mě omámila. Nemáš právo…“

„Jinak by to bylo bolestivé.“

Nikdy neuměla zvládat bolest někoho jiného. Odvrátila se, pevně uzavřela dózu víčkem a snažila se uklidnit. Tím, že odebrala trochu jeho bolesti, ji způsobila sobě. Jeho keltské vyznání ji zasáhlo do srdce.

„Právě ty mi nemáš co kázat o právech. Úplně ty šrámy zahladit nedokážu. To už není v mých silách. Ale teď se budou hojit rychleji.“

Natočil hlavu a pohlédl na rameno. Už jizvy skoro nerozeznával a necítil žádnou bolest. Překvapeně na ni pohlédl. „Ty ses hodně zlepšila.“

„Taky jsem zkoumáním a vylepšováním svých schopností strávila dost času.“ Vrátila dózu do skříňky a pak se jen opřela o přepážku. „Mám na tebe takový vztek. Musím… na vzduch.“

Přešla ke dveřím a vyrazila ven.

Zašla k jezírku, kde se pod listem leknínu zablýskl hřbet zlaté rybky. Když zaslechla jeho kroky, objala se kolem pasu.

„Tak se vztekej. Proklínej mě, nadávej, stejně to nic nezmění. Já v tomhle hraju svou roli, Mio, jsem toho součástí, ať se ti to líbí nebo ne.“

„Impulzivní a machistické chování s tím nemá co dělat. Ať se ti to líbí nebo ne.“

Jestli čekala, že se bude omlouvat za to, co udělal, čekala marně. „Viděl jsem příležitost a možnost a zkusil jsem promyšleně riskovat.“

Otočila se. „To já mám riskovat. Ne ty.“

„Kde bereš tu zatracenou jistotu? Vždycky víš všechno tak přesně. Napadlo tě někdy, že to může být i jinak?“

„Nezpochybňuju to, co cítím tady,“ přitiskla si pěst na břicho. „A tady,“ přesunula ji na srdce. „Nemůžeš dělat něco za mě, a i kdybys mohl…“

„Co kdybych mohl?“

„Nedovolila bych to. S tím právem jsem se už narodila.“

„Ale já taky,“ nedal se. „Kdybych to včera v noci mohl ukončit, Mio, udělal bych to.“

Teď už cítila větší únavu než zlost. „Vždyť víš, že je to jinak. Ty to víš.“ Odhodila si vlasy z tváře a vydala se po jiné pěšině k místu, kde se hroty kosatců chystaly rozpuknout do květu. „Změníš jednu danou věc a pozměníš i tisíc jiných. Pohneš jedním dílkem skládanky a zničíš výsledek. Existují pravidla, Same, a mají svůj důvod.“

„Ty jsi vždycky byla lepší v dodržování pravidel než já.“ Jasně pocítila, s jakou hořkostí to vyslovil. „Copak čekáš, že budu stát stranou? Myslíš, že si nevšimnu, že nejíš a špatně spíš? Cítím, jak bojuješ se strachem, a dotýká se mě to.“

Otočila se k němu. Tak dobře se pamatovala na tenhle jeho temný hněv a nepokojné srdce. Právě to ji k němu jako ke chlapci přitahovalo. A bůh jí pomoz, přitahovalo ji to i teď.

„Kdybych se nebála, byla bych blázen,“ podotkla. „A to nejsem. Nemůžeš něco dělat za mými zády. Už nikdy nevyvolávej to, co čeká na mě. Slib mi to.“

„To nemůžu.“

„Zkusme se chovat rozumně.“

„Ne.“ Vzal ji za paže a trhl s ní k sobě. „Zkusme něco jiného.“

Jeho horké rty se skoro brutálně přisály k jejím. Bylo to, jako by jí vypaloval znamení. Podrážděla jeho city, i když chtěla jen zhojit jeho ránu. Otevřela ho a prolnula se s ním, aby ho pak zase nechala prázdného. Teď si musel něco z toho vzít zpět.

Držel ji tak pevně, že se nemohla bránit, ani ho přijmout. Byla jako v pasti v tom polibku, kde se projevil spíš jeho hlad než city. To ji vzrušilo, až se zastyděla.

I tak by ho mohla zastavit. Stačila by k tomu jen její mysl. Jenže ta jím byla tolik zaměstnaná stejně jako její roztoužené tělo.

„Už to nemůžu vydržet.“ Odtrhl od ní rty a nechal je bloudit po její tváři. „Buď se mnou, nebo mě vyžeň, ale udělej to teď.“

Zvedla tvář a zadívala se mu do očí. „A když ti řeknu, abys šel? Abys mě pustil a šel?“

Přejel jí dlaní vzhůru po zádech a nabral plnou hrst jejích vlasů. „Nedělej to.“

Myslela, že chce, aby trpěl. Teď, když se to stalo, už to nemohla dál snášet.

„Tak pojď dovnitř. Budeme spolu.“

10

Dokázali dojít jen do kuchyně. Vrhli se na sebe, opření o zadní dveře, a Mia cítila, jak se její tělo bouří.

Znova cítila jeho doteky, hlazení jeho tvrdé ruky, tak známé i cizí. Divoký pocit svobody z ní vyháněl všechny otázky, strachy a pochybnosti. Jen být zase takhle chtěná a zoufale pohlcovaná. Nechat ho naplňovat její touhy jeho stejně neukojitelným hladem.

Stáhla mu potrhanou košili, aby se mohla dotknout horké hladké kůže. Kousala ho, jak toužila po jeho chuti. Ta ji poháněla dál, až šeptala bláznivá přání, zatímco klopýtali z kuchyně.

Něco upadlo a sklo zvonivě cinklo, když narazili do stolku v hale. Střepy z křídla křišťálové víly se pod jeho botou změnily na třpytivý prach.

Nemohla dýchat, ani myslet. Její rty přejížděly po ráně na jeho rameni. Ani jeden z nich si nevšiml, že jizvy okamžitě zmizely. „Dotýkej se mě. Nepřestávej se mě dotýkat.“

To by snad radši zemřel.

Naplnil si dlaně jejími křivkami a pocítil primitivní vzrušení, když se rozechvěla. Jeho krev se zpěnila, když jí zadrhl dech v hrdle a pak přes zasténání pronikl ven.

Rukama sjel na její stehna a obdivně zamručel, když pocítil jejich délku a horkost sálající z mateřského znaménka na jednom z nich. Netrpělivě tahal za jemnou hedvábnou bariéru.

„Musím…“ Ponořil do ní prsty. „Ach bože, dobrý bože.“ Zabořil tvář do jejích vlasů, když vyvrcholila. „Ještě, ještě, ještě.“

Divošství v něm převážilo. Zakousl se jí do hrdla a hnal ji nahoru, až sebou škubala a zmítala.

Neskutečně horká, nádherně vlhká, božsky měkká. Znovu našel její ústa a polykal její vzlyky.

Vlekli jeden druhého vzhůru po schodech. Hbitými, naléhavými prsty zápasil s drobnými knoflíčky na jejích zádech, trhal za látku a odhaloval kůži.

„Chci tě vidět. Vidět.“

Šaty se svezly na podlahu, a tak je překročili. Nad schody s ní chtěl odbočit doprava.

„Ne, ne.“ Nedočkavě vzlykala a šátrala po knoflících jeho džin. „Teď je to jinde.“

Otočila ho doleva a zachvěla se, když jí rozepnul podprsenku. Pak nabral do dlaní její ňadra a brzy ruce nahradily jeho horké, hladové rty.

„Nech mě, jen mě nech.“ Napůl šílený jí zvedl paže nad hlavu a pásl se na ní.

Mia zvrátila hlavu a užívala si pocitu, že je bezmocná a přemožená. Živá, náhle byla tak neskutečně živá. Třebaže její srdce zběsile tlouklo proti jeho hltavým rtům, tělo po něm toužilo stále víc.

Když ji popadl za boky, obemkla ho pevně a majetnicky pažemi. K posteli to měli jen několik kroků, ale jako by to byly kilometry. Jeho oči, tak jasně zelené, se vpalovaly do jejích. Na chvíli měli dojem, že se svět zastavil.

„Ano,“ řekla. „Ano.“

Pak do ní prudce pronikl.

Vzali si jeden druhého tam, kde stáli, tvrdě a rychle. Úprk přes požitek k blaženosti jim vzal dech i rozum, jak se tam schválně tak divoce zmítali. Nehty ho škrábala na zádech, jeho prsty způsobovaly otlaky na její kůži, a přece chtěli ještě víc. Zběsile hltali ústa toho druhého a těla neúnavně nořili do sebe.

Vrchol se do ní zaryl jako drápy dravce. Jako by dlouhá čepel prořízla a otevřela její tělo. Bezmocně se tomu poddala. A pak cítila, jak Sam padá za ní.

Zpocení, ochablí a rozechvělí drželi jeden druhého zpříma. Pak se zapotáceli, jedno kluzké, poraněné tělo se otřelo o druhé. Sam se o ni opřel čelem a pokoušel se nadechnout.

Měl pocit, jako by právě spadl ze skály a skončil v jezeře z roztaveného zlata.

„Točí se mi hlava," vypravila ze sebe.

„Mně taky. Schválně, jestli to zvládneme do postele."

Tápali jako v mlze a svalili se na Miinu starožitnou postel se sloupky. Tam leželi vedle sebe na zádech a omámeně zírali na strop.

Tohle nebylo přesně to sexuální sblížení, jaké si pro ně představoval. Jeho fantazie zahrnovala promyšlené svádění a mnohem víc vynalézavosti z jeho strany.

„Nějak jsem to uspěchal," řekl jí.

„To nic."

„Víš, jak jsem se zmínil, že jsi přibrala?"

„Hmmm." Znělo to poněkud varovně.

„Jen že to na mě vážně zabírá." Posunul ruku jen natolik, aby se po straně mohl dotknout jejího ňadra. „Myslím, hodně zabírá."

„Ty jsi taky dobře narostl."

Chvíli odpočíval a bezděčně pozoroval barevný štukový strop. Na noční obloze tam spolu s hvězdami pluly víly. „Přemístila jsi ložnici."

„Ano."

„Ještě že jsem tuhle odolal pokušení vylézt po treláži do tvého starého pokoje."

Protože jí ta představa připomněla, že přesně tohle kdysi dělával, vzdychla si.

Už tak dlouho, tak strašně dlouho se její tělo necítilo tolik uvolněné a použité. Zachtělo se jí stočit se jako kočka do klubíčka a přísť.

Kdysi by to v jeho přítomnosti udělala. To by se do sebe navzájem zapletli a spali by jako koťata po průzkumné výpravě.

Ty dny byly dávno pryč, pomyslela si. Ale pokud šlo o průzkum, vedli si velmi dobře. „Musím se vrátit zpátky do práce," řekla.

„Já taky."

Obrátili k sobě hlavy, zadívali se na sebe a zasmáli. „Víš, v čem je výhoda, když máš vlastní firmu?" zeptala se ho.

„Jo." Převalil se na ni a zarazil se se rty těsně nad jejími. „Že ti nikdo nemůže snížit plat."

* * *

Neznamenalo to ale, že z toho vyvázne bez úhony.

Když se vrátila do knihkupectví, Lulu ji sjela jedním pohledem a věděla všechno. „Tys to s ním dělala."

„Lulu!" Mia zasyčela a rozhlédla se kvůli zákazníkům.

„Jestli myslíš, že se to nepozná a lidi o tom nezačnou drbat, tak ti sex navíc zatemnil mozek."

„Ať je to, jak chce, nebudu to s tebou rozebírat tady u kasy." Vystrčila bradu a vydala se ke schodům, ale skoro okamžitě ji zastavila Gladys Maceyová.

„Nazdar, Mio. Že ti to ale dneska sluší."

„Dobrý den, paní Maceyová." Mia naklonila hlavu, aby si přečetla názvy knih, které si Gladys vybrala. „Musíte mi říct, co si myslíte o téhle," poklepala prstem na nejnovější bestseller. „Ještě jsem ji nečetla."

„To určitě udělám. Slyšela jsem, že jsi byla pozvaná na večeři do hotelu." Gladys se na Miu zazubila. „Sam Logan ho prý nějak vylepšuje. Pořád tam tak dobře vaří?"

„Ano, chutnalo mi."

Pak Mia přes rameno pohlédla na Lulu. Uvážila, jaký má Lulu hlas a Gladys uši, a už nepochybovala, že úvodní poznámka padla na úrodnou půdu.

„Chcete snad vědět, jestli jsem se se Samem vyspala?“ zeptala se s úsměvem.

„Ale zlatíčko,“ poplácala ji Gladys mateřsky. „Přestaň se čepýřit. A kromě toho je jasně vidět, že celá zdravě zříš. Je to moc hezký chlapec.“

„Potížista,“ zašeptala Lulu, ale tím jen potvrdila, jak má Gladys dobré uši.

„Ale Lu, ten hoch nenatropil víc neplechy než ostatní tady kolem, jestli ne míň.“

„Ostatní nekroužili kolem mojí holčičky.“

„Ale kroužili.“ Gladys zavrtěla hlavou a volala na Lulu, jako by Mia byla neviditelná nebo hluchá. „Na ostrově nebyl kluk, který by se kolem ní netočil. Jenže Sam byl jediný, kolem kterého se točila taky ona. Vždycky jsem si říkala, jaký je to pěkný párek.“

„Promiňte,“ Mia zvedla prst. „Ráda bych připomněla, že ten kluk a holka, co se kolem sebe točili, jsou už dávno dospělí.“

„Ale pořád jste hezký páreček,“ trvala Gladys na svém.

Mia to vzdala, naklonila se a líbla paní Maceyovou na tvář. „A vy jste zlatíčko.“

Ale drbna k tomu, pomyslela si cestou do kanceláře. Po ostrově se okamžitě rozšíří zpráva, že Sam Logan s Miou Devlinovou to zase dali dohromady.

Netušila, co to s ní udělá, ale nemohla tomu nijak zabránit, tak na to raději zkoušela zapomenout a věnovala se práci.

Kolem čtvrté, bez ohledu na upřené pohledy lidí, přeplula ulici do hotelu, položila obálku s návrhem spolupráce před recepčního a požádala ho, aby ji co nejdříve donesl panu Loganovi. Pak zase odkráčela.

Aby vynahradila svou nepřítomnost, zavřela se ve skladu a soustředila se na nové zboží. Prohlížela je a přerovnávala a pak sepsala, co je třeba doplnit. O slunovratu turisté vždycky zaplaví ostrov a vyplatilo se připravit se na to.

S hotovým seznamem v ruce vstala, ale hlava se jí zatočila tak, že se zase musela posadit. Jak hloupě a nedbale se chová, nadávala si. Za celý den snědla jen půlku muffinu. Pomalu se postavila, rozhodnutá zajít do kavárny na polévku. A v tu chvíli její mysl ovládla vidina.

Evan Remington stál za zamřížovaným oknem a usmíval se. Oči měl prázdné jako dětská panenka. Pak pomalu natočil hlavu a ty oči rudě zazářily něčím naprosto nelidským.

Musela potlačit chuť utéct. Obalila se klidem jako hřejivým pláštěm. Když se vidina rozplynula, nechala chvíli práci na pokoji.

„Musím si něco vyřídit," zavolala na Lulu a vyběhla z obchodu. „Vrátím se co nejdřív."

„Běháš sem a tam," zamumlala Lulu.

Mia šla přímo na policejní stanici a cestou ji jen jednou zastavila známá na pár slov. Ulice už byly plné turistů. Procházeli se, nakupovali, hledali vhodná místa pro piknik a krásné výhledy. Večer se nahrnou do restaurací nebo se vrátí zpět do pronajatých chat, aby si opekli čerstvou rybu koupenou v docích.

V obchodech pořádali jarní výprodeje a pizzerie začala ke druhé pizze nabízet dvě omáčky navíc. Mia zahlédla Peta Stubense, jak projíždí kolem se svým milovaným psem na sedadle spolujezdce.

Ripleyin malý synovec Dennis se na protějším chodníku přehnal na skateboardu a triko s logem Red Sox za ním vlálo jako prapor.

Všechno je tak normální, pomyslela si. Tak klidné, správné a skutečné.

Udělá všechno, co bude v jejích silách, aby to tak zůstalo. Zack seděl za stolem, když vešla, ale okamžitě vyskočil. „Ale Mio," začal.

„Nepřišla jsem tě vytahat za uši."

„To je úleva. Nell už se o to stejně postarala." Na důkaz si je začal třít. „Rád bych jen dodal, že jsme za vašimi zády

nic podnikat nechtěli. Jen jsme obhlíželi situaci. A řešit problémy na ostrově je moje práce.“

„O tom můžeme debatovat později. Mohl bys teď zkontrolovat Evana Remingtona?“

„Zkontrolovat?“

„Ujistit se, že je tam, kde má být. Jak jeho léčení pokročilo, jaká je prognóza a jeho chování v poslední době.“

Chtěl se zeptat proč, ale její výraz ho přiměl nejdřív odpovědět. „Vím jistě, že je pořád pod zámkem a že tam zůstane. Vzal jsem si na starost jednou týdně volat jistému známému, který mi to potvrdí.“ Natočil hlavu ke straně. „Doufám, že věříš, že něco takového zvládnu.“

„Nenafukuj se. Můžeš sehnat zprávy o jeho stavu?“

„K lékařské dokumentaci přístup nemám. Musel bych podat patřičně odůvodněnou žádost. Stalo se něco?“

„On v tom stále hraje roli, ať je v polstrované cele nebo ne.“

Zack byl dvěma skoky u ní a pevně ji chytil za paže. „Hrozí snad něco Nell?“

„Ne.“ Jaké to je, někoho tak bezvýhradně milovat? uvažovala. Kdysi to přece věděla. „Ne přímo. Jako tehdy. Ale něco ho využívá. Jestlipak o tom vůbec ví?“

To musela zjistit.

„Kde je Ripley?“

„Měla práci venku.“ Jeho stisk zesílil. „Má snad nějaký problém ona?“

„Zacku, Nell i Ripley už udělaly, co bylo třeba. Teď s nimi jen potřebuju mluvit. Vyřídil bys jim, aby se dneska večer stavily u mě? Třeba kolem sedmé.“

Zackův stisk povolil a místo toho ji pohladil po pažích vzhůru k ramenům. „Ty máš potíže, viď?“

„Ne.“ Její hlas zůstal jasný a klidný. „Já nad tím mám kontrolu.“

Absolutně tomu věřila. A chápala význam té sebedůvěry. Pochybnosti, otázky a obavy by jen oslabily její moc, až by ji nejvíc potřebovala.

To vidění se dostavilo nevyžádaně a ve chvílích fyzické únavy. Ale ani tak ho nemohla brát na lehkou váhu.

Pečlivě se připravila. Tohle nebyla vhodná doba na ukvapené šoumenství, třebaže se jindy docela ráda předváděla.

Cítila, že všechny události toho dne ji měly nějak připravit. Zvládání vzteku po ránu, půst a samozřejmě i sex. Prožít zoufalství a pak využít tělo k jednomu z těch příjemnějších účelů jí mohlo pomoct v tom, na co se chystala.

S rozmyslem vybírala bylinky pro rituální lázeň. Růžový květ pro psychickou sílu a prozření. Karafiát pro ochranu. Kosatec pro moudrost, aby pochopila, co jí bude zjeveno.

Za svitu svíček s nápisy vhodnými pro její misi se ponořila do vody, aby si očistila tělo, vlasy i mysl.

Než si oblékla dlouhé, volné bílé šaty, vetřela si do kůže vlastnoručně vyrobené krémy. Pečlivě vybírala pomůcky. Achát, aby ji ochránil na cestě, ametyst, aby pomohl prozřít třetímu oku. Na uši si zavěsila malachitové náušnice pro pomoc s vidinami.

Shromáždila nástroje a věšteckou hůlku s měsíčním kamenem na špičce. Vonné esence, svíce, misky a mořskou sůl. Pro případ, že by ho potřebovala, přidala i tonikum pro navrácení energie.

Pak se šla posadit na zahradu, kde v klidu čekala na své sestry.

Přijely spolu a našly ji na lavičce vedle záhonu vlnících se orlíčků.

„Potřebuju vaši pomoc," řekla. „Povím vám to cestou na mýtinu."

* * *

Sotva vešly do lesa ztemnělého soumrakem, Ripley se zastavila. „Neměla bys to dělat právě ty. Takový let tě zanechaná otevřenou a zranitelnou.“

„Proto taky potřebuju svůj kruh,“ řekla Mia.

„Já bych to měla udělat.“ Nell se dotkla její paže. „Evan je nejvíc napojený na mě.“

„A právě proto bys neměla,“ namítla Ripley. „Je to příliš těsné spojení. Já už jsem to jednou zvládla, tak bych to mohla zkusit znova.“

„Letěla jsi bez přípravy a ochrany a skončila jsi zraněná.“ Mia si připomněla, že má být trpělivá, a šla dál. „To vidění bylo nevyžádané. Takže to mám udělat já a jsem na to dobře připravená. Ty ještě nemáš dostatek sebekontroly,“ obrátila se k Ripley. „A ty, sestřičko, dost zkušeností. Ale i tak je to můj úkol. Všechny to víme a nemá smysl ztrácet čas.“

„Mně se to nelíbí,“ řekla Ripley. „Zvlášť po tom co se včera stalo Samovi.“

„Na rozdíl od některých mužů si nepotřebuju hrát na hrdinu. Moje tělo zůstane v kruhu.“

Na mýtině odložila tašku a začala tvořit kruh.

Nell zapálila svíčky a snažila se zůstat klidná, protože to bylo potřeba. „Řekni, co máme dělat, kdyby se něco pokazilo.“

„Nic se nepokazí,“ ujistila ji Mia.

„Ale kdyby.“

„Kdyby, tak mě stáhnete zpátky.“ Vzhlédla a mezi stromy spatřila záři vycházejícího měsíce. „Začneme.“

Svlékla se a stanula tam na začátku noci jen s křišťály na krku. Vztáhla ruce k sestrám a vyslovila zaklínání, které mělo uvolnit její vědomí z tělesné schránky a umožnit mu let.

„Otevři dveře, otevři okna, ať mohu prozřít a dát se v let. Přes moře, nebesa, můj duch se pustí hned. Je v mé moci zvládnout plutí, které nikomu neuškodí. Jak říkám, tak se staň.“

Dostavil se pomalý, příjemný pocit beztíže a vyklouznutí z těla, které duši drží u země. Nechala se unášet jako pták na křídlech. Ale jen na chviličku se vžila do slávy té chvíle.

Byl to vzácný dar, ale nezapomínala, že se její pojítko se zemí může snadno přetrhnout. Ani kvůli vzrušujícímu letu nemohla obětovat svou realitu.

Letěla nad mořem, kde se odrážely hvězdy jako sklíčka na černém sametu. Z hlubiny se ozvala píseň velryb a lidská hudba ji táhla k protějšímu břehu.

Šum dopravy, hovor v domech, vůně stromů a restaurací, to vše pod ní vířilo, jak se dostala nad území lidí.

Zaslechla rozčilený pláč novorozence, vytlačeného do života, a poslední vydechnutí umírajícího. Rychlé, jemné doteky míjejících duší. Jejich světlo si podržela při sobě, když začala pátrat po temnotě.

Měl v sobě tolik nenávisti. Její hloubka a vrstevnatost se nedaly změřit, uvědomila si, když se přiblížila. Ale všechny nepatřily jen jemu. V Evanu Remingtonovi ožila děsivá směsice, která zaútočila na její smysly. Všimla si, že nikdo z lékařů, sester a strážných v ústavu, kde ho drželi, ten pach necítil.

Nechala myšlenky a hlasy ostatních vyvanout a zaměřila se na Remingtona a na to, co ho využívalo.

Na noc ho zavírali do cely, která byla opakem luxusního prostředí, v němž kdysi vládl. Viděla, jak se změnil od té noci v lese, kde ho Nell dokázala přemoci.

Vlasy měl prořídlé a tváře s nehezkými vráskami nadité a povadlé. Dávno ne hezká a uhlazená tvář začínala odrážet to, co v sobě tolik let skrýval.

Měl na sobě pytlovitý oranžový overal a rázoval po cele jako voják na hlídce.

„Nemůžou mě tady držet. Nemůžou mě tady držet. Mám práci. Takhle zmeškám letadlo. Kde je ta děvka?“ Otočil se ode dveří a očima přelétl po místnosti. Jeho rty se

otráveně zkřivily. „Zase přijde pozdě. Budu ji muset potrestat. Nedává mi na vybranou.“

Někdo odvedle zakřičel, aby už zavřel hubu, ale on chodil a blábolil dál.

„Copak nechápe, že musím pracovat? Že mám nějakou odpovědnost? Tohle jí neprojde. Kdo si sakra myslí, že je? Děvky, všechno jsou to děvky.“

Náhle trhl hlavou nahoru jako loutka na provázku a jeho oči vyzařovaly směs nenávisti a šílenství. Šílenství v nich rudě zaplálo.

„Myslíš, že tě nevidím, ty mrcho? Zabiju tě, než to skončí.“

Závan jeho moci do ní pronikl jako pěst do žaludku. Cítila, že ztrácí rovnováhu, ale rychle se vzpamatovala. „Jsi ubohý. Využíváš šíleného člověka, abys zase nabral sílu. Já si vystačím sama.“

„Tvoje smrt bude strašná a pomalá. Udržím tě naživu tak dlouho, abys ještě viděla, jak všechno končí.“

„Už dvakrát jsme tě porazily.“ Ucítila další příval jeho energie a odrazila ho. Ale stálo ji to hodně sil a její pouto s kruhem začalo slábnout, když se Remingtonova hlava proměnila v hlavu vzteklého vlka. „Do třetice všeho dobrého,“ dodala a stáhla se zpátky.

Vklouzla zpět do svého těla, zavrávorala a mohla i upadnout, kdyby ji Nell s Ripley nepodepřely.

„Jsi zraněná?“ Naléhavost v Nellině hlase ji donutila vzpamatovat se. „Mio?“

„Ne, nic mi není.“

„Byla jsi pryč strašně dlouho,“ řekla Ripley. „Tak dlouho, jak bylo třeba.“

„Jak myslíš.“ Ripley ji stále podpírala, ale trhla hlavou ke straně. „Máme společnost.“

Když se jí pohled vyjasnil, uviděla stát vně kruhu Sama. Měl na sobě dlouhý černý plášť, který mu v nočním větru vlál.

„Ukonči to a zavři kruh,“ řekl ostře, až komisně. „Než zkolabuješ.“

„Vím, co mám dělat.“ Natáhla se pro tonikum, které už jí Nell nalévala do poháru. Protože ještě nenašla rovnováhu, přidržela si ho oběma rukama. Pila, dokud nezmizel dojem, že je její tělo jen mlha, kterou může odvát vítr.

„Uzavři kruh,“ nařídil Sam. „Nebo půjdu dovnitř.“

Ignorovala ho a vzdala díky za bezpečný let. Pak spolu se sestrami uzavřela kruh.

„Ještě pořád využívá Remingtona.“ Vklouzla do bílých šatů a zapnula si pásek, třebaže měla kůži ještě podrážděnou. „Spíš pro přesun než jako zdroj síly, nebo trochu z obojího. Plní ho nenávistí k ženám a k ženské síle a z toho si pak bere energii. Je mocný, ale ne nezranitelný.“

Sehnula se pro tašku, ale když se narovnala, ztratila rovnováhu.

„To stačí.“ Sam ji jedním prudkým pohybem zvedl do náruče. „Musí se z toho vyspat. Vím, jak jí pomoct.“

„To je pravda.“ Ripley se dotkla Nelliny paže, když Sam odnášel Miu z mýtiny. „On ví, co Mia potřebuje.“

Mie se točila hlava, ale měla zlost. „Potřebuju jen najít rovnováhu a to nejde, když nestojím na zemi.“

„Kdysi ti tolik nevadilo přijmout něčí pomoc.“

„Nevadilo by mi to, kdybych ji potřebovala. Nemusíš mě…“ Spolkla zbytek věty. „Promiň, máš pravdu.“

„Bože, to ti muselo dát zabrat.“

Položila si hlavu na jeho rameno. „Je mi divně od žaludku.“

„Já vím, zlato. To dáme do pořádku. Co hlava, bolí?“

„Není to tak hrozné. Vážně. Jen jsem se musela vrátit hodně rychle. Kruci, Same, ta hlava se mi pořád točí…“ Pohled jí začala zatemňovat šedá clona. „Nepřestává to. Asi omdlím.“

„To nic. Jen do toho.“

Pro jednou udělala přesně to, co navrhl, a nehádala se. Když v jeho náruči ochabla, nesl ji dál. Vynadat jí mohl později, říkal si, až se bude moci bránit. Teď ji odnesl do domu a do postele.

Vědomí, že bude spát dlouho a hluboce, mu neusnadnilo pohled na ni, jak tam leží nehybná a bledá v matném světle lampičky. Věděl, co je třeba, a praktické úkony ho udržely při smyslech.

Znal ochranné masti a oleje, které používala. Cítil je z její kůže. Když ji uložil, našel potřebné esence a svíce, aby podpořil to, co už použila.

Vždycky byla pečlivá, říkal si, když na policích ve věžovém pokoji hledal, co potřeboval.

I tady měla květiny – fialky v hliněných květináčích – a knihy. Přejel po nich pohledem a vybral jednu o léčivých kouzlech, kdyby si snad musel osvěžit paměť.

Dole v kuchyni vyhledal byliny, a třebaže už dlouhou dobu nepraktikoval kuchyňské kouzelnictví, uvařil čaj z routy pro duchovní očistu.

Hluboce spala, když se vrátil. Zapálil vonné směsi a svíčky, posadil se vedle ní a propojil se s ní myslí.

„Mio, musíš se napít. Pak zas budeš odpočívat."

Přejel jí prstem po tváři a pak ji lehce políbil na rty. Otevřela oči, ale byly šedě zakalené. Tělo měla vláčné jako vodu, když ji nadzvedl, aby jí přidržel hrnek u úst.

„Vypij to a spánek ať tě uzdraví. Sny zanesou tě do dáli, kde slunce svit noc vypálí."

Odhrnul jí vlasy z tváře a zase ji položil. „Chceš, abych tam šel s tebou?"

„Ne. Jsem tady sama."

„Nejsi sama." Donesl si její ruku ke rtům a ona znova zavřela oči. „Počkám na tebe." Vzdálila se od něj a vklouzla do snů.

Uviděla se jako dítě sedící v růžové zahradě, kterou rodiče zanedbávali. Motýli se jí třepotali v dlaních, jako by to byly okvětní plátky.

Ona a Ripley, tak mladičké a dychtivé, zapalovaly na mýtině rituální oheň.

Ležela natažená před krbem, zatímco Lulu v křesle pletla.

Procházela se se Samem po pláži za dusné a horké letní noci. Cítila bušení srdce, když ji stiskl v náruči. A svět se zastavil a zadržel dech v té magické chvíli před prvním polibkem.

Ucítila slzy jako horkou záplavu, které proudily z jejího pošlapaného srdce. Opustil ji tak nedbale a nechal ji zlomenou u hezkého záhonku jarních fialek.

Už se nevrátím.

Tou jedinou větou ji docela zničil.

Sny se měnily a ona s nimi. Viděla se v letní zahradě, jak učí Nell pohybovat vzduchem. Cítila radost ze stisku rukou, když konečně s oběma sestrami vytvořila silný kruh.

Nechala se unést jemnými barvami a sladkou náladou Nelliny svatby a jasným příslibem té Ripleyiny. Sledovala je, jak zahájily své nové životy bez ní, protože to tak mělo být.

A pak byla zase sama.

„Osud s námi pohne a pak přijde čas volby.“

Náhle stála na útesech vedle té, které říkali Oheň. Natočila hlavu a pohlédla do tváře tolik podobné své vlastní.

„Nelituju ničeho, co jsem udělala,“ řekla Mia.

„Já také ne. Ani toho, co teprve udělám.“

„Vzít si život kvůli lásce není dobrá volba.“

Oheň povytáhla obočí a to gesto bylo skoro arogantní. Její vlasy v nočním větru plápolaly jako plameny. „Ale je to moje volba, dcero. Kdybych udělala něco jiného, možná bys tu dnes nebyla. Nebo nebyla taková, jaká jsi. Takže nemám čeho litovat. Budeš to také moci říct na konci svého života?“

„Já pečuju o svůj dar a nikomu neškodím. Žiju svůj život a žiju ho dobře.“

„Taky jsem tak žila.“ Rozpřáhla paže. „Držíme tohle místo, ale čas se krátí. Vidíš?“ Ukázala na skaliska, kolem nichž jako kouř vířila temná mlha. „Baží po tom, co nemůže mít, a to ho nakonec porazí.“

„Je něco, co bych ještě měla udělat?“ chtěla vědět Mia. „Co ještě zbývá?“

„Všechno.“ S tímhle posledním slovem se rozplynula. A Mia zase osaměla.

Lulu byla sama. Tvrdě spala pod svou pokrývkou z barevných čtverců a nechala se unášet sny. Netušila, že se temná mlha stahuje kolem domu, zvedá se k oknům a proudí dovnitř skulinami.

Pohnula se a zachvěla ve spánku, když ji ten chladný kouř ovanul a olízl jí pod pokrývkou kůži. Nesouhlasně zasténala a zavrtala se hlouběji. Neohřála se.

Zaslechla dětský pláč, dlouhé zoufalé kvílení. Zautomatizovaným gestem matky odhodila pokrývku, potmě vstala a vyšla z ložnice.

„Jo, jo, už běžím.“

Ve snu rozespale procházela dlouhou chodbou v domě na útesech. Pod nohama cítila hladkou dřevěnou podlahu – a ne hrubou trávu na dvorku, když vyšla z domu do husté mlhy. Měla oči otevřené, ale viděla dveře dětského pokoje, nikoli ulici se ztichlými domy, po níž procházela.

Nevšimla si černého zvířete, které se jí plížilo v patách.

Vztáhla ruku, otevřela neviditelné dveře a pak zahnula za roh směrem k pláži.

Postýlka byla prázdná a dětské kvílení se změnilo v hrůzný jekot.

„Mio!“ Rozběhla se přes Hlavní ulici, která byla v její mysli bludištěm chodeb. „Kde jsi?“

Utíkala, sotva popadala dech, v panice bušila na zamčené dveře a dál se hnala za dětskými výkřiky.

Upadla a odřela si ruce o písek na pláži, ale v duchu ucítila jen hustý koberec. S pláčem volala své dítě. Když se znova zvedla na nohy, zavrávorala a běžela dál. Ve snu se vrhla z hlavního schodiště, vyrazila z domu do noci a skočila do moře.

Příboj ji srazil zpět, ale ve slepé touze najít a ochránit dítě se do něj znovu opřela a prala se s vlnami.

I když se nad ní zavřela voda, měla otevřené oči a v uších jí doznával dětský pláč.

Na prsou cítila velkou tíhu a v krku ostrou pachuť zvratků. Dávila se a lapala po dechu.

„Ona dýchá. To bude dobré, Lulu. Jen klid.“

Oči ji pálily, nedokázala zaostřit pohled. Jako v mlze rozeznala Zackův obličej. Voda mu kapala z vlasů na její tvář.

„Co se to Kruci děje?“ vypravila ze sebe a její hlas zněl jako krákání drásající hrdlo.

„Ach bože, Lu.“ Nell si klekla vedle ní, vzala ji za ruku a tiskla si ji ke tváři. „Díkybohu.“

„Ještě je v šoku.“ Ripley odstrčila bratra a přehodila přes Lulu pokrývku.

„V šoku, to jistě.“ Lulu se zvedla do sedu a zuřivě se rozkašlala, protože by jinak zase omdlela. Ale ovládla se a zírala na lidi kolem sebe. Nell plakala a byl tu i promočený Mac. Ripley se posadila do písku a spolu s bratrem upravovala deku na jejích ramenou.

„Kde je Mia?“ chtěla vědět.

„Doma. Sam je s ní,“ řekla Nell. „Je v bezpečí.“

„Fajn.“ Lulu se pokoušela pomalu a pravidelně dýchat. „Co taky sakra dělám mokrá uprostřed noci?“

„Dobrá otázka.“ Zack se zamyslel a usoudil, že na rovinu to bude nejlepší. „Nell se probudila a cítila, že máš problémy.“

„Já taky,“ přikývla Ripley. „Sotva jsem usnula, když jsem tě slyšela volat Miu. Pak mě ta vize porazila jako parní válec.“ Ohlédla se na Nell. „Jak vycházíš z domu a za tebou se plazí mlha.“

„A černý pes,“ zašeptala Nell a čekala na Ripleyino přikývnutí. „Stopoval tě. Měla jsem takový strach, že se k tobě nedostaneme včas.“

Lulu je utišila pohybem ruky a snažila se soustředit. „Já jsem snad vlezla do vody? Proboha živého.“

„Nalákal tě tam,“ řekl Mac. „Tušíš jak?“

„Zdál se mi sen, to je celý. Noční můra. Chodila jsem ve spaní.“

„Musíme ji dostat domů a zahřát,“ řekla Nell, ale Ripley zavrtěla hlavou.

„Ještě ne. Málem ses utopila ve spánku,“ řekla ostře. „Nehraj to na mě. Kdybysme se s Nell nepropojily, našli by sme tě ráno na pláži, až by tě moře vyplivlo.“

Ripley se zlomil hlas, a tak stiskla zuby a mluvila skrze ně. „Brácha s mým mužem tě vytáhli a Zack do tebe zpátky napumpoval život. Nesnaž se to jen tak přejít mávnutím ruky.“

„Přestaň. Tak už nekřič.“ Otřesená Lulu chytila Ripley za paži. „Měla jsem prostě noční můru, to je celé. Nic horšího v tom nehledej.“

„Vylákalo tě to sem.“

„To je blbost.“ Ale začala se znovu chvět chladem, který vyvěral odněkud z kostí. „Proč by to chtělo ublížit mně? Já nemám žádnou moc.“

„Když ublíží tobě,“ řekl Mac, „ublíží Mie. Patříš k ní, Lu, takže jsi součástí všeho. Co by se stalo s ostrovem – a s těmi, které tu sestry zanechaly – nebýt chůvy, která je opatrovala? Měli jsme si to uvědomit dřív. Bylo naivní a nedbalé si toho nevšímat.“

„Teď už si dáme pozor.“ Nell vzala Lulu kolem ramen. „Je jí zima. Musíme ji dostat domů.“

Nechala se odnést a opečovávat, dokonce i uložit do postele. Třebaže cítila i tíhu svého věku, ještě měla něco na srdci.

„Nechci, aby se o tom Mia dověděla.“

„Cože?“ Ripley si zapřela pěsti o boky. „Zážitek blízko smrti ti pošramotil mozek?“

„Vzpomeň si, co na pláži řekl tvůj chlap. Ublíží to mně, ublíží tím jí. Jestli se o mě začne bát, oslabí ji to.“ Přes

brýle se zadívala na Maca. „Aby to celé zvládla, bude potřebovat všechnu svoji sílu i rozum. Mám pravdu?“

„Musí být silná, ale…“

„Tak proč ji rozhodit?“ Nic na světě nebylo tak důležité jako Miino dobro. „Jak můžem vědět, že se to dneska nestalo jen proto, aby ji to rozrušilo a vystrašilo? Aby byla zranitelnější. Už je to odbyté a tím, že se to doví, nic nezměníme.“

„Mohla by pomoct tě ochránit,“ ozvala se Nell.

„Já se o sebe postarám sama.“ Jakmile to vypustila z pusy, všimla si, jak Zack povytáhl obočí. Prudce si odfrkla. „Dělám to tak delší dobu, než jste vy všichni na světě. Ale k tomu mám taky silnýho šerifa, chytrýho vědátora a párek čarodějek, co na mě dohlížej.“

„Možná že má pravdu.“ Ripley si vzpomněla, jak bledá a křehká se Mia zdála, když se vrátila ze svého letu. „Mohli by sme si to nechat pro sebe aspoň do tý doby, než by se našel důležitej důvod, proč to Mie říct. My s Nell se teď postaráme o ochranu domku.“

„Jen do toho,“ pobídla je Lulu.

„Můžu sem umístit senzor,“ přidal se Mac. „Takže kdyby došlo na nějakou energetickou změnu, zburcoval by vás.“

„To zní dobře.“ Lulu stiskla rty. „Útočí to na Miu. Takže nic a nikdo mě nebude zneužívat, aby ublížil jí. To slibuju.“

11

Když se probudila, svíčky dohořívaly a ložnice byla plná vůně a jemného světla. Ucítila ho ještě dřív, než si uvědomila sama sebe. Teplo jeho ruky na své a tíhu jeho starostí.

Na chviličku zmizely všechny ty ztracené roky a její srdce nadlehčila láska. Co cítila tehdy a teď se spojilo v jedno, než to dokázala zachytit.

„Na, vypij to.“ Jako předtím v noci jí nadzvedl hlavu a přidržel šálek u rtů.

Ale teď si podezřívavě přičichla, než usrkla. „Yzop. Dobrá volba.“

„Jak se cítíš?“

„Docela fajn. Asi líp než ty. Nebylo třeba vysedávat tady celou noc.“ Kočka, která ležela stočená vedle, se teď protáhla pod její rukou. „Kolik je hodin?“

„Svítá.“ Sam vstal a začal zhasínat svíčky. „Spalas jen devět hodin. Asi bys potřebovala víc.“

„Ne,“ posadila se a pohodila hlavou. „Jsem vzhůru. A mám hlad.“

Ohlédl se na ni. Seděla v té staré posteli, tváře uzardělé spánkem, černou kočku na klíně.

Zatoužil tam vklouznout k ní. Jen kvůli objetí a spočinutí. Jen tak chvíli zůstat. „Něco ti uvařím.“

„Ty vaříš snídaně?“

„Vejce a toust snad zvládnu,“ řekl, když vycházel z ložnice. „Jak se ježí,“ řekla Mia kočce. Isis mrskla ocasem, pak seskočila z postele a vydala se za Samem.

Nejdřív uvařil kávu v naději, že mu dávka kofeinu vyjasní hlavu a spraví náladu. Nezabýval se faktem, že se jeho něžné city a noční obavy změnily v podrážděnost, hned jak se probudila a pohlédla na něj. Chlap se přece musí umět bránit.

Zatímco kávovar hučel, pustil si ve dřezu studenou vodu a strčil hlavu do proudu. A pak se o kohoutek praštil do hlavy, když se mu o nohy otřela kočka.

Uviděl hvězdičky, zaklel, pak prudce zavřel vodu a zvedl se.

Když se objevila Mia, zuřivě zíral na kočku a po tváři mu tekla voda. Našla čistou utěrku a podala mu ji.

„Klidně můžeš použít sprchu, pokud chceš víc, než si jen namočit hlavu.“ Potom co si s Isis vyměnily bytostně ženské pohledy, pustila ji Mia ven.

Měl strach, co by řekl, kdyby promluvil, a tak raději mlčky vyndal vejce z lednice. Mia našla pánev a nastavila ruku. „Co kdybych to radši udělala já?“

„Řekl jsem, že udělám pitomý vejce, tak udělám vejce.“

„Dobře dobře.“ Smířlivě postavila pánev na sporák a pak vytáhla dva hrníčky. Nalila do nich kávu a snažila se neusmívat, když Sam rachtal v její kuchyni. Po prvním doušku jí vhrkly slzy do očí.

„Bože, je tak silná, že bych si to s někým mohla rozdat v boxu.“

Sam rozklepl vejce o hranu misky. „Ještě nějaké stížnosti?“

„Ne.“ Rozhodla se být velkorysá a nezmiňovat se o skořápkách, které napadaly do misky. Jemně upíjela a přitom přešla k zadním dveřím, aby dovnitř pustila ranní vzduch. „Bude pršet.“

Bosa, ve vlajících bílých šatech, vyšla do zahrady a nechala Sama trucovat. Procházela se po pěšinách a naslouchala cinkotu zvonkohry. Tady na ni vždy čekalo nějaké překvapení. Nově otevřený květ, barevné poupě v

rozpuku. Posloupnost i změna v jednom, to ji sem vždycky táhlo.

Ohlédla se zpět ke kuchyni. Kluk, kterého kdysi milovala, se stal mužem, co jí připravoval snídani. Pokračování i změna, povzdechla si. Měla dojem, že to ji přese všechno táhne i k Samovi.

A protože si pamatovala, jak ji ve spánku držel za ruku, utrhla nerozvité poupě pivoňky. Sevřela ho v dlani a povzbudila ho k rozvití do plného něžně růžového květu.

Přejela si jím po tváři a pak se vrátila do domu.

Stál u sporáku a vypadal nádherně mimo. Byl rozkročený a vařečku držel jako nějakou zbraň. A k tomu připaloval vejce.

Bláhově dojatá k němu přistoupila a stáhla plamen. Políbila ho na tvář a podala mu květ. „Dík, žes na mě dohlížel."

„Není zač." Odvrátil se, aby našel talíře, ale pak si opřel čelo o prosklenou skříňku. „Krucinál, Mio! Proč jsi mi neřekla, na co se chystáš? Proč jsi mě nezavolala?"

„Odvykla jsem si volat ti."

Narovnal se. Bojoval se zlostí i smutkem zároveň.

„To neříkám, abych ti ublížila." Rozhodila rukama. „Ne, tak to prostě je. Jsem zvyklá dělat věci po svém a sama."

„Fajn." Ale nebylo to fajn. Cinkal talíři, když je vytahoval ze skříňky. „Když jde o tebe, je to tvoje právo. Ale když jde o mě, dělám věci za tvými zády."

Otevřela pusu, pak se donutila ji zavřít. Odkašlala si. „Bod pro tebe." Prošla kolem a vyndala z lednice džem. „Ale ty jsi vědomě vstoupil na moje území a riskoval zranění, než jsi zavolal posily."

„Tvoje území není výsostné. A ty jsi taky riskovala."

„To je věc názoru. A nedělala jsem to za tvými zády, ne záměrně. Jen musím přiznat, že by tvoje přítomnost v kruhu asi měla význam." Postavila na stůl talíř s ledovými, jen na okrajích opečenými tousty. „Jsi lepší čaroděj než kuchař."

„A ty jsi mnohem nafoukanější než kdysi," vrátil jí to. „A tos byla nafoukaná odjakživa."

„Sebevědomá," opravila ho. „Tys byl nafoukaný."

„V tom není velký rozdíl." Posadil se k ní, vysypal půlku vajec na její a půlku na svůj talíř. Krásný růžový květ ležel mezi nimi. Nabral si první sousto. „To je hrozný jídlo."

Ochutnala připálená vajíčka s kousky skořápek. „Jo, to je."

Když se zazubil, rozesmála se a pustila se s chutí do snídaně.

Vzal ji za slovo a zašel do sprchy, aby si horkou vodou uvolnil svaly ztuhlé po nočním bdění. Měl dojem, že uzavřeli mír. Jakési moratorium nad studeným toustem a spálenou omeletou. Možná, napadlo ho, udělali opatrný krůček zpátky k přátelství.

To mu chybělo. Poklidné společné mlčení a smích. Kdysi poznal, že je smutná dřív, než to věděla sama. Vycítil třeba ublíženost, kterou jí způsobil nezájem rodičů.

Byli propojení ještě dřív, než se z nich stali milenci. Ale jak jí měl vysvětlit, že právě to jejich osudové, absolutní a nezpochybnitelné pouto bylo důvodem, proč odešel?

Neptala se na to, a tak o tom nemluvil. Doufal, že je to tak lepší, aspoň prozatím. Aspoň dokud z nich zase nebudou přátelé.

Svaly na břiše se mu stáhly, když za ním vešla do sprchy, objala ho a přitiskla se vlhkým tělem k jeho zádům.

„Napadlo mě, že se podělíš." Hravě ho líhla na rameno.

Tentokrát jim to osud připravil opačně. Nejdřív milenci.

Otočil se, sevřel její vlasy v pěsti a přitáhl ji k sobě do proudu vody.

„Máš to moc horké," řekla a natočila hlavu, aby jí mohl rty sjet na hrdlo. „Potřeboval jsem horkost."

Vzala jednu lahvičku a nalila jim oběma trochu zelené tekutiny na hlavu. „Počkat! Co to je? Holčičí věc?“

S úsměvem mu šampon vtírala do vlasů. Bože, vždycky tak milovala jeho vlasy. Tak černé, husté, nepoddajné. Namočené mu sahaly téměř po ramena a podobaly se hedvábnému vodopádu.

„Moje vlastní směs. Rozmarýna podporuje růst vlasů, což nepotřebuješ, ale taky hezky voní. I mužným zjevům.“

Také jí tekutinu vetřel do vlasů a přičichl si. „To není jen rozmarýna.“

„Ne, taky měsíček, lipový květ a řeřicha.“

„Holčičí vůně.“ Mydliny jim stékaly po těle, až byli oba kluzcí. „Na tobě funguje.“

„Ale ty taky,“ řekla, když ji znovu políbil.

Pára, vůně bylin a květů zesílily, jak se vzájemně omývali a laskali. Ruce klouzaly po vlhké kůži, vzrušované každým dotekem a polibkem.

Pomalé hlazení jim zrychlovalo tep a zvuk tekoucí vody se mísil s hlubokými vzdechy.

Měla vlhké, horké rty a pod jeho nepokojnými polibky rostla jejich chtivost. Vpila se do něho a třela se o něho tělem. Výzva, žádost, slast. A s každým nádechem si bral trochu její vůně.

Vzduch zhoustl a on ji otočil, aby mohl vtisknout pár polibků na její záda a hníst v dlaních její ňadra. Palci jí dráždil bradavky, mučivě přejížděl po jejich tvrdých hrotech, až slastně zakláněla hlavu.

Když jeho ruce zabloudily níž, natáhla se dozadu a zaklínila se mu pažemi kolem krku a nechala se vynést na vrchol.

„Teď.“ Otočila se k němu. „Pojď do mě.“

Pronikal do ní mučivě pomalu. Cítila, jak se mu otvírá s touhou dávat. Chytila se jeho ramen, zatímco voda omývala jejich těla, a sladila se s ním.

Dlouhé, vláčné pohyby, až se rozkoš měnila v hluboké, vytrvalé dunění. Celou svou bytostí se soustředila na prodloužení a uchopení té zářivé chvíle, podobné

drahokamu. Krev jako by jí pod kůží zpívala dojemnou píseň.

Náhle se vznesla na dlouhé teplé vlně a přitiskla své rty na jeho, jak se jí nechala unášet.

Zase skončili na posteli, natažení na zádech.

„Zdá se, že to sem na první pokus nikdy nestihneme," vypravil ze sebe Sam.

„Možná, ale druhý pokus musíme odložit kvůli práci, která nás živí."

„Jo. V jedenáct mám schůzku."

Natočila se, aby dohlédla na hodiny. „To ti zbývá dost času. Co kdyby ses trochu prospal?"

„Hm."

Vstala a prohrábla si vlhké vlasy. „Nařídím budík na desátou."

Znovu něco zamumlal, ale nepohnul jediným svalem.

Nehýbal se ani po půlhodině, kdy už byla oblečená a připravená odejít do práce. Starostlivě nastavila budík a přetáhla přes něj pokrývku.

Pak ho chvíli jen tiše pozorovala.

„Jak se to stalo, že zase spíš v mé posteli?" zeptala se potichu. „Jsem tak slabá, hloupá nebo prostě jen člověk?" Odpověď nečekala. Nechala ho spát.

* * *

„Jsi v pořádku? Měla jsem strach," vystartovala Nell, jakmile Mia vešla do dveří. „Jsem v pohodě."

„Nevypadá hůř než jindy," poznamenala Lulu potom, co si ji pátravě prohlédla, a stažený žaludek se jí uvolnil.

„Řekla jsem to Lu," vysvětlovala Nell a potlačovala špatné svědomí. S Miou nebyla tak sdílná jako bez ní. „Já… myslela jsem, že bych měla."

„Ale jistě. Najdu nahoře kávu? Nemůžu se jí dočkat. A abych vám ušetřila čas a námahu, půjdem si ji dát všechny, takže ze mě nemusíte dolovat, co se vlastně dělo.“

„Bylas tak bledá.“ Nell vyrazila do schodů jako první. „Právě jsme tě s Ripley chtěly stáhnout zpátky, když ses vrátila sama. Ale bylas bílá jako křída.“

Nell spěchala za pult, jako by si hájila své území, a nalévala kávu. „Bylas pryč skoro celou hodinu.“

„Hodinu?“ podivila se Mia. „To jsem nevěděla. Nezdálo se to jako… Je zákeřný,“ dodala tiše. „Zablokoval můj smysl pro čas. Nechtěla jsem tam zůstat tak dlouho, což vysvětluje, proč jsem pak byla zesláblá.“

Vzala si od Nell kávu, napila se a přemýšlela. „Neškodilo by mít to příště na paměti. Vypadáš nějak nesvá, Lu, jsi v pořádku?“

„Koukala jsem do noci na Charlese Bronsona,“ zalhala Lulu nenuceně, ale Nell provinile zrudla. „Ten Loganovic kluk se o tebe dobře staral?“

„Ano, Lulu. Staral se dobře. Podle hlasu jsi nějak nachlazená.“

Nejjistější způsob, jak odvést pozornost, byl trochu si do Mii rýpnout. „Dneska ráno před žlutým domkem nestálo jeho auto.“

„Protože pořád parkuje před mým domem. Proseděl u mě celou noc, ráno mi uvařil skoro nepoživatelnou snídani a pak jsem ho svedla ve sprše. Takže se cítím odpočatá, povznesená a trochu hladová. Nell, jaký je ten jablečný muffin?“

„Prodal svůj byt v New York City,“ oznámila Lulu a potěšilo ji, že Mia překvapeně zamrkala.

„Vážně?“

„Já se dovím všechno. Právě včera podepsal smlouvu. A plno věcí si nechal navozit do skladiště. Nevypadá to, že by se tam někdy v dohledný době chtěl vrátit.“

„Ne, to nevypadá.“ Nechtěla na to myslet. Teď ne. „Ale i když je to zajímavé, máme jiné starosti než řešit, kam Sam uloží svůj nábytek.“

„Slyšela jsem, že ho prodává taky.“

„Hmm. V každém případě,“ pokračovala, „si teď musíme promyslet, co uděláme s Evanem Remingtonem. Myslím, že úřady asi nepovolí, aby se hejno čarodějnic pokusilo vyhnat zlého ducha z izolovaného odsouzence.“

Zakousla se do muffinu a přemýšlela. „A taky nevěřím, že by to zabralo. Ne tak jako u Hardinga loni v zimě. Harding byl jen pěšák, nevědomý člověk zneužitý proti své vůli. Remington o tom myslím ví. A nejen že to přijímá, on si v tom, co do něj proniká, libuje. On to vítá.“

„Mě by za ním asi pustili.“ Nell počkala, až se na ni Mia zadívá. „A on by s tím taky souhlasil. Možná bych ho mohla ovlivnit.“

„Nemohla.“ Mia jí povzbudivě stiskla paži. „Právě tobě chce ublížit. A navíc, Zack by mi utrhl hlavu, že jsem něco takového dopustila. A právem. Další takové setkání tváří v tvář by v téhle situaci bylo nebezpečné a rozhodně škodlivé pro děťátko.“

„Nesnažila bych se…“ Nell vytřeštila oči. „Jak víš o dítěti? Test jsem si dělala teprve dneska ráno.“ Přitiskla si ruku na břicho. „Chtěla jsem nejdřív zajít k doktorovi, aby mi to potvrdil. Neřekla jsem to ani Zackovi, dokud si nebudu jistá.“

„Buď si jistá. Cítila jsem to, hned jak jsem tě vzala za ruku.“ Miino srdce i tvář zaplavila vlna radosti. „Nový život. Ach bože, Nell.“

„Věděla jsem to už tu noc… když jsme počali, věděla jsem to. Cítila jsem v sobě takové světlo.“ V očích měla náhle slzy. „Bála jsem se tomu uvěřit, dělat si naděje. My budeme mít dítě!“ Přitiskla si dlaně ke tvářím a zatočila se dokola. „Budeme mít dítě! Musím to říct Zackovi.“

„Jen běž. Klidně hned. My to tady zvládneme, než se vrátíš, že, Lulu? Lu?“ Mia se obrátila, právě když Lulu vytahovala z kapsy kapesník.

„Mám alergii,“ prohlásila přiškrceně. „Jen jdi.“ Mávla na Nell. „Běž říct svému chlapovi, že bude taťka.“

„Táta!“ Nell obtančila přepážku, objala Lulu a pak Miu kolem krku. „Bože, nemůžu se dočkat, až uvidím jeho výraz. A Ripleyin! Nebudu tam dlouho. Hned se vrátím.“ Běžela ke schodům, ale ještě se otočila a obličej jí zářil. „Já budu mít dítě.“

„Člověk by myslel, že se žádná před ní outěžku nedočkala.“ Lu naposled popotáhla a schovala kapesník. „Asi budu muset uplést nějaké botičky. A dečku.“ Trhla rameny. „Někdo by tady měl převzít roli babičky, ne?“

Mia ji vzala kolem pasu a položila si hlavu na její rameno. „Pojďme si sednout a trochu si pobrečet.“

„Jo.“ Lulu znova vytáhla kapesník. „To je dobrej nápad.“

Nic na světě nesmí pošpinit tohle okénko radosti, rozhodla se Mia. Ani tři sta let stará kletba, ani problémy a zmatky kolem zahajovacích prací na rekonstrukci kavárny. A už vůbec ne její občasné záchvěvy závisti.

I přes všechny starosti si Nell musí užít ty první zářivé dny štěstí.

Kvůli rámusu a zastíněnému výhledu z bývalých oken kavárny se polední hosté začali omezovat na náhodné výletníky a nejvytrvalejší štamgasty. Ale podle Miina názoru se to nedalo načasovat líp. Menší návštěvnost umožnila Nell pár hodin volna navíc a odpočinek.

Kolem slunovratu budou mít nejdůležitější stavební práce za sebou. A i když všechno ještě nebude dokonalé, zákazníci si budou moct užít posezení na její nové terase.

Z chodníku před obchodem pozorovala pokroky řemeslníků. Terasa na nosnících bude nakonec hezky ladit se zbytkem budovy. Z obou stran ji vyzdobí převislými květinami. Už měla objednaný štípaný kámen na dláždění a tepané kovové zábradlí.

Uměla si ji představit dokončenou, plnou kavárenských stolků, květináčů s letničkami a platících zákazníků.

„Jde to docela rychle.“ Zack se zastavil vedle ní.

„A líp, než jsem doufala. Vyzkoušíme ji už o slunovratu a do svátku 4. července už bude na sto procent hotová.“ Dlouze, spokojeně si vydechla. „A co ty, taťko šerife?“

„Nemůže to bejt lepší. Tohle je nejhezčí rok mýho života.“

„Z tebe bude prima táta.“

„Určitě se budu snažit.“

„Já vím,“ přikývla. „Ale ty to máš prostě v sobě. Pamatuješ, jak jsem k vám jako dítě chodila?“

„Jasně, když jsi nebyla u Rip, byla ona u tebe.“

„Vždycky jsem tam ráda zašla a sledovala vaši rodinu. A někdy jsem předstírala, že je i moje.“ Opřela se o něj, když ji pohladil po vlasech. „Představovala jsem si, jaké by bylo, kdyby se mi od rodičů taky dostávalo tolik pozornosti. Ten zájem, úsměv a hrdost. To všechno u vás bylo běžné.“

„Asi jo.“

„Ach Zacku, často jsem viděla, jak se na vás maminka zadívala a smála se. A slyšela jsem, jak si myslí, podívejte na ty děti, nejsou úžasné? A jsou moje. Vaši rodiče se nejen starali a milovali, oni si vás i užívali.“

„Měli jsme štěstí. My si je totiž užívali taky.“

„Já vím. Lulu mi něco takového taky poskytovala. A babička taky, dokud byla naživu. Takže vím, o co šlo. Ale už proto mě nezájem mých rodičů tak mátl, víš? A pořád tomu nerozumím.“

„Hm.“ Protože cítil, že to Mia potřebuje, vtiskl jí polibek do vlasů. „Já jsem si zas často říkal, že máš štěstí, že ti toho projde víc než mně. Hlídala tě jen Lulu, kdežto mě dva lidi.“

„Jenže to zvládla za dva,“ ucedila. „Za dva vychytralé lidi. Pustila mě ze řetězu jen na kousek, a když jsem myslela, že mám volnost, škubla s ním pěkně zpátky.“

„Pořád tě hlídá.“

„Copak to nevím? Ale vraťme se na začátek, než jsme stočili řeč na mě. Chtěla jsem říct, že budeš úžasný táta a že ti to půjde přirozeně.“

„Udělám všechno, abych Nell a naše dítě ochránil. Chtěl jsem se taky zeptat, jestli něco z toho, co vy tři plánujete, nemůže dítě ohrozit.“

„Ne.“ Vzala jeho tvář do dlaní. „To ti slibuju. Dávám ti svoje slovo, že budu chránit děťátko, tvoje děťátko, jako by bylo moje.“

„Tak dobře. Ale ještě o něco tě požádám. Důvěřuj mi.“

„Ale já ti přece důvěřuju, Zacku.“

„Ne.“ Vzal ji za obě zápěstí a překvapil ji náhlou intenzitou stisku. „Věř mi, že dobře odvedu svou práci a ochráním lidi na tomhle ostrově. Že se postarám i o tebe a budu při tobě stát, jako bych stál při své sestře. Věř mi, že ti pomůžu, až přijde čas tohle dokončit. Musíš mi dát svoji důvěru.“

„Za tohle všechno,“ řekla, „a ještě za víc tě miluju.“

Právě v tu chvíli vyšel na chodník Sam, a když to slyšel, stáhl se mu žaludek. Ne žárlivostí – tak hloupý nebyl – ale spíš závistí, že si jiný muž zaslouží tolik její důvěry a vřelosti. Že od ní slyší takové tiché a cituplné vyznání.

Stálo ho hodně úsilí, aby se frajersky ušklíbl. „Ty chamtivej mizero.“ Klepl Zacka mírně do ramene. „Copak už jednu ženskou nemáš?“

„To mám.“ Zack se přesto sehnul a políbil Miu na rty. „Právě za ní chci nahoru zaskočit a podívat se, jak se má. Dík za hezký polibek, slečno Devlinová.“

„Váš byl taky hezký, šerife.“

„Hezký? Tak to se musím snažit víc.“ Aby se zbavil smutku, prudce ji k sobě přitočil a dlouze, vášnivě ji políbil, až trojice žen na druhé straně ulice nadšeně zatleskala.

„Hm.“ Mia popadla dech a rozvinula prsty u nohou. „Tak tohle bylo asi víc než hezké. Ale ty jsi byl vždycky soutěživý.“

„Udělej si hodinku volno a já ti ukážu soutěž.“

„To je zajímavá nabídka. Ale…“ Položila mu dlaň na prsa a odtáhla se. „Máme trochu zpoždění s tou rekonstrukcí. A přestávku jsem promrhala líbáním se šerifem.“

„A co kdybys mi nabídla oběd? Mohl bych vám zkontrolovat jídelní lístek.“

„Tvůj patronát se cení. Bylinkový salát s fialkami jde dneska na dračku.“ Přešla ke dveřím do obchodu a otevřela je. „Já kytky nejím.“

„Myslím, že tam Nell najde i něco patřičně mužného. Třeba syrovou kost s kusem masa.“

„Máš telefon,“ zavolala Lulu, když stoupali do schodů.

„Vezmu si to v kanceláři.“ Ohlédla se na Sama. „Cestu do kavárny znáš.“

Znal ji dobře. Spokojil se s kuřecím sendvičem a ledovou kávou. Přitom pozoroval dělníky.

Že si s Miou na chvíli vyměnili stavební firmu, mu vyhovovalo. Začínala sezóna a nově opravené pokoje v hotelu měl plné. Po oslavách 4. července se s nimi chtěl domluvit, aby pracovali na půl úvazku a nerušili hosty brzy ráno a pozdě večer.

Tak to potrvá až do září. A v září už bude vědět, pomyslel si, co udělá se zbytkem svého života.

Nechtěla si ho pustit moc blízko. Pozvala ho sice do své postele, ale odmítala spát v té jeho. Mluvila s ním o práci, o ostrově, o magii. Ale dala jasně najevo, že celých deset let jejich života je tabu.

Jednou dvakrát se pokoušel mluvit o svém životě v New Yorku, ale vždy se uzavřela nebo dokonce odešla.

Třebaže už celý ostrov věděl, že jsou milenci, odmítala s ním chodit ven. Od jejich obchodní schůzky v hotelu se nenechala pozvat ani na večeři. Návrh, ať si zajedou na pevninu, do restaurace nebo divadla, odmítla mávnutím ruky.

Něco mu tím jasně sdělovala. Bude s ním spát, užívat si, ale netvořili spolu pár.

Mračil se nad sendvičem a přemýšlel, kolik chlapů by si to s ním asi rádo vyměnilo. Měl neobyčejně krásnou ženu, která byla ochotná k sexu, ale nečekala nic jiného, a dokonce o to nestála. Žádné závazky, žádná očekávání ani sliby.

Ale on chtěl víc. Což byl hlavní problém od samého začátku, uvědomil si. Chtěl víc i tehdy, ale byl příliš mladý, hloupý a tvrdohlavý, aby poznal, že to víc je celá Mia.

Když se posadila naproti němu, měl náhle srdce až v krku a chystal se ho vylít. „Mio…“

„Mám Caroline Trumpovou.“ Popadla jeho ledovou kávu a zhluboka se napila. „Právě jsem dotelefonovala s jejím agentem. Přijede druhou sobotu v červenci. Měl jsi slyšet, jak chladně a profesionálně jsem to vyřídila. Určitě by je nenapadlo, že přitom skáču štěstím do stropu.“

„V těchhle šatech?“

„Ha ha. Same,“ natáhla se a chytla ho za ruku „Já vím, že za tím z větší části je tvoje přímluva. Jsem ti za to vděčná a chci, abys to věděl.“

„To bylo to nejjednodušší. Takže to nepokaz.“

„Nepokazím. Už jsem sestavila i reklamní inzerát. Půjdu si s Nell promluvit o jídelníčku.“ Chtěla vstát, ale zaváhala. „No a máš už nějaké plány na svátek slunovratu?“

Zadíval se na ni a snažil se udržet stejně klidný tón jako ona, třebaže oba věděli, že mu nabízí další krok ke sblížení. A to dost velký.

„Ne, žádné důležité plány.“

„Tak teď už je máš.“

12

Mia zavřela a zamkla dveře za posledním hloučkem zákazníků. Pak se o ně opřela a pohlédla na Lulu. „Dlouhý den.“

„Měla jsem strach, že se tady ta poslední skupina utáboří.“ Lulu zajistila na noc pokladnu a zapnula tašku s hotovostí. „Chceš vzít ten vejvar domů, nebo s ním mám skočit do banky?“

„A kolik je vejvaru?“

Obě si to užívaly, a tak Lu znovu rozepnula tašku, vytáhla štůček bankovek a přejela přes ně palcem. „Dneska dost lidí platilo hotově.“

„Bůh žehnej každému z nich. Zajdu do banky. Kde jsou stvrzenky za platby kreditkou?“

„Tady.“

Mia se protáhla v zádech a pak přistoupila k pultu a pohlédla na stvrzenky. „Obchody se hýbou.“

„Máme slunovrat, ten je sem doslova nasává. Dneska tu byly takový dvě puberťačky a ptaly se, jestli neznám čarodějnici, která by jim prodala nápoj lásky.“

Mia se pobaveně opřela o pult. „A cos jim řekla?“

„Řekla jsem, že znám a že na mě nápoj krásy od ní bezvadně zabral. A jak mazaly.“

„No, měly by se naučit, že svůj život nevylepší vodou z hezké lahvičky.“

„Kdybys tady během slunovratu prodávala obarvenou vodu s názvem Miina magická směs – pro lásku, krásu a bohatství, zákazníci by se o ni určitě servali.“

„Děsivá představa.“ Mia naklonila hlavu ke straně. „Za celé ty roky, Lu, jsi mě nepožádala o žádné kouzlo. Třeba pro štěstí, lásku, rychlé zbohatnutí. Pročpak?“

„Žiju si v pohodě i bez toho.“ Lulu vytáhla zpod pultu svou obří kabelu. „A myslíš, že nevím, že na mě dohlížíš i tak? Radši bys měla dohlídnout na sebe.“

„Proč to říkáš? Já si přece dávám pozor.“

„No jo. Máš dům a hezký život. Žiješ tak, jak ti to vyhovuje. Jsi zdravá, dobře vypadáš a taky máš víc bot než taneční ansámbl z Las Vegas.“

„Boty nás odlišují od jiných savců.“

„Jo jo. Prostě máš ráda, když ti chlapi koukaj na nohy.“

Mia si prohrábla vlasy. „Přirozeně.“

„Jenže,“ Lulu se na ni upřeně zadívala. Uměla rozeznat, kdy se jí její děvče snaží zmást. „Děláš si věci po svém a máš dobré kamarády. Tady jsi vybudovala podnik, na který můžeš být pyšná.“

„My jsme ho vybudovaly,“ opravila ji Mia.

„No, je pravda, že jsem si neseděla na rukách, ale je to tvoje firma.“ Lulu svým kývnutím obsáhla celý obchod. „A kvete.“

„Lu.“ Mia obešla pult a pohladila ji po paži. „Moc pro mě znamená, že to říkáš.“

„Je to pravda. Ale jedna věc mi občas nedává spát. Ty nejsi šťastná.“

„Ale jistěže jsem.“

„Ne, nejsi. A co hůř, nevěříš, že by se to někdy změnilo. Myslím opravdu do hloubi duše šťastná. Nabízíš mi kouzlo? Tak spíš naprav tohle. To jsem ti chtěla říct. A teď si jdu dát nohy nahoru a kouknout se na Smrtonosnou past. Baví mě, jak to Bruce Willis všem natře.“

Mia tam jen mlčky postávala, zatímco se Lulu sebrala a vyšla zadními dveřmi z obchodu. Pak vzala peníze, účty a neklidně procházela obchodem. Opravdu vzkvétal, pomyslela si. Taky v něm využila hodně energie a imaginace. Finančních zdrojů, nápadů, věnovala mu dlouhé hodiny práce i všestranný vkus.

Celkem skoro sedm let svého života.

Dělal jí šťastnou, uvažovala cestou vzhůru po schodech. Přinášel nové výzvy a naplňoval ji. To stačilo. Rozhodla se, že to musí stačit. Možná kdysi předpokládala, že povede trochu jiný život. Život s milovaným mužem a dětmi, které mu porodí.

Ale to byla spíš dívčí fantazie, na takové sny už odmítala věřit.

Neznamenalo to, že jí takové věci scházely, řekla si, když zašla do kanceláře vyplnit bankovní příkazy. Vybrala si jinou cestu a došla k jinému cíli.

Z hloubi duše šťastná, usmála se s povzdechem. Když na to přijde, kolik lidí to vlastně zažije? Nebyl stejně důležitý pocit uspokojení, naplnění a úspěchu? A není pro všechny druhy štěstí zásadní, že máte nad svým životem kontrolu?

Náhle zaslechla zvuk podobný škrábajícím nehtům na skle, jak se o okenní tabule otřela temnota. Vyhlédla ven. Obloha ještě zářila letním soumrakem. Ale temnota se přesto stahovala k okrajům zorného pole, pokoušela se najít skuliny a nahlodat její vůli.

„Mě nevyužiješ k ničení.“ Pronesla to jasně a její hlas zazněl v prázdné místnosti ozvěnou. „Ať se svým životem naložím jakkoli, nenechám se zneužívat. Nejsi tady vítaný.“

A pak za stolem s účty a fakturami rozpřáhla ruce dlaněmi před sebe a vzývala světlo. Zatřpytilo se jí v dlaních jako zlatá jezírka a začalo proudit ven. Vyvěralo z ní a temnota se stáhla pryč.

Mia potěšeně posbírala vše, co potřebovala k bankovní operaci.

Než opustila obchod, odbočila ke své nové terase. Prosklené dveře instalovali právě ten den, a tak je odemkla a odsunula. Pak vyšla do večerního vzduchu.

Kovové zábradlí bylo přesně takové, jak si přála. Ženský zdobné. Položila na něj ruku a krátce za něj

zabrala, a když ucítila jeho pevnost, uspokojilo ji to. Krása, pomyslela si, nesmí být chatrná.

Z terasy bylo vidět křivku pláže a zpěněný příboj. Z jejího majáku k ní dopadaly první světelné proudy, protože se stmívalo. Tohle přítmí ale bylo neškodné a plné naděje.

Dole na Hlavní to stále žilo. Turisté se procházeli nebo mířili do cukrárny za zmrzlinou. V jasném ovzduší dokonce zaslechla útržky rozhovorů a smích mladých lidí z pláže.

Začaly vycházet hvězdy a Mie se hrdlo stálo takovou touhou, o níž ani nevěděla a neuměla ji naplnit.

„Kdybys tam měla mříž na kytky, vyšplhal bych nahoru."

Pohlédla dolů a on tam stál.

Tmavý, pohledný a tak trochu nebezpečný. Kdo by se divil, že se do něho jako mladá holka tak bláznivě zamilovala?

„Šplhat do obchodů po zavíračce je na tomhle ostrově zakázané."

„Mám protekci u místní policie, risknul bych to. Ale co kdybys přišla ty za mnou? Pojď si ven hrát, Mio. Je zatraceně krásný večer."

Bývaly časy, kdy by se za ním hned rozběhla. Ale protože se pamatovala, jak snadno tehdy zapomínala na cokoli kromě něho, jen se tak opřela o zábradlí. „Mám ještě jednu pochůzku a před sebou další dlouhý den. Musím do banky a pak domů."

„Jak může být taková krasavice tak úzkoprsá? Hej," chytil za paži jednoho z trojice kolemjdoucích mužů, „není nádherná? Snažím se ji sbalit, ale nechce spolupracovat."

„Tak už ho netrap," zavolal na ni ten chlapík, ale jiný ho loktem odstrčil.

„Pusť ho k vodě a začni si se mnou." Teatrálně si položil ruku na hruď. „Myslím, že jsem se zamiloval. Víš co, zrzko?"

„Copak?"

„Pojďme se vzít a odstěhovat na Trinidad."

„A kde máš prsten?“ ptala se. „Nikam se nestěhuju, dokud se mi na ruce nebude blýskat pořádný diamant.“

„Hele,“ šťouchl do jednoho ze svých kamarádů, „půjč mi deset táců, ať můžu koupit prsten a odstěhovat se se zrzkou na Trinidad.“

„Kdybych měl deset táců, stěhoval bych se tam s ní sám.“

„Tak vidíš, co děláš?“ zazubil se Sam. „Ničíš přátelství a podněcuješ hádky. Radši bys měla sejít dolů za mnou, než se tady s novýma kámošema dořežeme do krve.“

Pobaveně se zasmála, odešla z terasy a zavřela za sebou.

Čekal na ni. Když ji uviděl tam nahoře, zasáhlo ho to. Vypadala tak kouzelně a tak smutně. Lámalo mu to srdce. Udělal by cokoli, aby ji toho smutku zbavil. A cokoli, aby se dostal za ten štít, co mezi ně postavila. Chtěl vědět, na co myslí a co skrývá ve svém srdci.

Možná je řešením i prostý, příjemný večer, aspoň pro jednou.

Stál na chodníku, když vyšla a zamkla obchod. Měla na sobě tenké šaty ke kotníkům poseté žlutými růžičkami. Boty tvořilo jen několik křehkých propletených pásků na vysokém klínku. A tenký zlatý řetízek na levém kotníku mu přišel neskutečně sexy.

Otočila se, přehodila si držadlo tašky přes rameno a rozhlédla se po ulici. „Kam se poděli tví kamarádi?“

„Uplatil jsem je drinkem zdarma.“ Ukázal palcem k hotelu. „Aha, vyměnili mě za studené pivo.“

„Chtěla jsi snad na Trinidad?“

„Ne.“

Vzal ji za ruku. „A nedala by sis zmrzlinu?“ Zavrtěla hlavou. „Musím skočit do banky uložit peníze. Což není úzkoprsé, ale zodpovědné.“

„Hm hm. Tak já půjdu s tebou.“

„Co tady tak pozdě vlastně děláš?“ zeptala se cestou. „Ještě jsi pracoval?“

„Ani ne. Před hodinou jsem odjel domů, ale byl jsem nějak neklidný," trhl rameny. „A tak jsem se vrátil." A načasoval to přesně, jak potřeboval, uvědomil si. Právě zavírala.

Zvedl hlavu a zadíval se na hlouček lidí na druhé straně ulice. Byli navlečení v rozevlátých hábitech, obtěžkaní stříbrnými řetězy a křišťálovými přívěsky.

„Amatéři," poznamenal.

„Jsou neškodní."

„Mohli bychom vyvolat bouři a proměnit ulici v louku. To by je pěkně rozparádilo."

„Přestaň." Vytáhla klíček od bezpečnostní schránky.

„Vidíš? Jsi úzkoprsá." Povzdechl si. „Je smutné, že se tak nadějná holka změnila v knihu pravidel."

„Vážně?" Svižně uložila peníze a kopii stvrzenky strčila do tašky. „Copak ty jsi někdy otevřel nějakou knihu pravidel?"

„Když vypadají jako ty, studuju je do hloubky."

Jeho nálady byly tak různorodé, napadlo ji. Dnes večer si nejspíš hrál na nezbedného kluka. A trochu nezbednosti nemohlo škodit.

Když se tlupa čarodějnických učňů blížila k oknu s truhlíkem skomírajících jiřin, natočila blahosklonně hlavu tím směrem. Barevné květy se doširoka rozevřely jako drahokamy.

„A publikum šílí," poznamenal Sam, když se z druhé strany ozvaly užaslé výkřiky a potlesk. „Hezké."

„Úzkoprsá, to jistě. Teď bych si dala tu zmrzlinu."

Koupil jí kornout smetanové a pomerančové a přemluvil ji k procházce po pláži. Měsíc rostl do úplňku, který měl zazářit o víkendu, v den slunovratu.

Úplněk o slunovratu byl znamením hojnosti a příslibu. A plodnosti před štědrou sklizní.

„Loni o slunovratu jsem se vydal do Irska," vyprávěl Sam. „V hrabství Cork je kamenný kruh, takový intimnější než ve Stonehenge. Nebe zůstalo světlé až skoro do deseti,

a když pak končil nejdelší den v roce, kameny se rozezpívaly.“

Neřekla nic, jen se zastavila a pohlédla na moře. Daleko, daleko za ním byl jiný ostrov a kamenný kruh, který Sam před rokem navštívil.

Ona zůstala tady, jako vždy. Osamělá čarodějka se svým osamělým rituálem. „Nikdy ses tam nevypravila,“ řekl. „Myslím do Irska.“

„Ne.“

„Tam je hodně magie, Mio. Hluboko v půdě i ve vzduchu.“

Vydala se dál po pláži. „Magie je všude.“

„Na západním pobřeží jsem tam objevil zátoku. A taky jeskyni skoro zakrytou spadanými balvany. A poznal jsem, že právě tam dorazil, když ji tehdy opustil.“

Počkal, až se Mia zastaví a pohlédne na něj. „Tři tisíce mil přes Atlantik. Táhla ho zpátky jeho krev. Cítil jsem, jaké to bylo.“

„Tys proto snad taky odjel do Irska? Že tě tam táhla tvoje krev?“

„Proto tam jezdím a proto se zase vracím sem. Až tady splníš svůj úkol, rád bych tě tam vzal s sebou. A ukázal ti ta místa.“

Zlehka lízala zmrzlinu. „Nepotřebuju se někam nechat brát.“

„Tak bych rád jel s tebou.“

„Učíš se rychle, co?“ řekla. „Možná někdy pojedu.“ Trhla rameny a přešla blíž k příboji. „Uvidíme, jestli přitom budu stát o společnost. Ale v jednom jsi měl pravdu. Tohle je zatraceně krásný večer.“

Zaklonila hlavu a nasála do sebe mořský vzduch a hvězdnou oblohu. „Sundej si ty šaty.“

Nechala hlavu zakloněnou. „Prosím?“

„Pojďme si zaplavat.“

Zakousla se do kornoutu. „Možná se to světoběžníkovi jako ty může zdát malicherné, ale v našem malém světě je nudismus proti zákonům.“

„Zákony – to je to samé jako pravidla, co?“ Rozhlédl se po pláži. Nebyli tam sami, ale v davu také ne. „Neříkej, že jsi stydlivá.“

„Uvážlivá,“ opravila ho.

„Tak fajn, zachováme si důstojnost.“ Rozpřáhl paže a vytvořil kolem nich bublinu. „Vidíme ven, ale nikdo nevidí nás. Jsme tady jen my dva.“

Přistoupil k ní a pomalu jí rozepnul zip na zádech. Všiml si, že při dojídání kornoutu usilovně přemýšlí. „Koupání při měsíčku je hezké zakončení dne. Nezapomněla jsi, jak se plave, že ne?“

„To určitě ne.“ Vyklouzla ze šatů i z bot. Neměla pod nimi nic než pryskyřičné korále a prsteny. Pak vešla do vody a skočila do temných vln.

Nasadila mocné tempo, prorážela tělem vlny a cítila se přitom svobodná jako mořská víla. Teprve když se její duše radostně rozezpívala, pochopila, jak moc jí něco takového chybělo.

Volnost, legrace, bláhovost.

Obeplavala dutě klapající bójku a pak se otočila na záda a vznášela se tam pod rozzářenou oblohou. Voda se jí něžně přelila přes ňadra, když k ní dorazil Sam.

„Porazila jsi v plavání někdy Ripley?“

„Ne. Ke své velké lítosti.“ Prohrábla rozevřenou dlaní vodu. „Ta je ve vodě ve svém živlu.“

„Často jsem vás dvě pozoroval na pláži u Toddovic domu. Potloukal jsem se tam se Zackem a předstíral, že jsem si vás nevšiml.“

„Vážně? Já si nikdy nevšimla tebe.“

Nepřekvapilo ji, když se ocitla pod vodou. Čekala to. Otočila se jako úhoř a stáhla ho za kotník k sobě.

Vynořila se a shrnula si vlasy dozadu. „Tohle na tebe vždycky zabralo.“

„Cítil jsem tvé ruce na sobě, tak co bych se bránil?“ Šlapal vodu v kruhu kolem ní a vlasy se mu černě leskly jako tulení srst. „Pamatuju si, jak jsem tě poprvé vmanévroval do zápasení ve vodě. Mělas takové krátké

modré šatičky a nekonečně dlouhé nohy. A ten pentagram na stehně ti zlatě zářil, což mě dohánělo k šílenství. Bylo ti tak patnáct.“

„Na ty šaty se pamatuju. Ale na nějaké manévrování ne.“

„Koupaly jste se s Rip a Zack se u mola vrtal ve své lodi. Právě ji dostal. Rychlou čtyřmetrovou plachetnici.“

Pamatovala si to moc dobře. Jak se jí srdce rozbušilo, když se vysoký, opálený Sam přišoural na molo jen v ustřižených džínech a s frajerským úsměvem.

„S Ripley jsem se koupaly mockrát, zatímco se Zack vrtal v lodi. A ty ses mockrát objevil.“

„Ale ten den,“ pokračoval Sam „Jsem si dal načas a pomáhal Zackovi, dokud jsem nevymyslel plán. Pak jsem ho přemluvil, aby si šel zaplavat. Skočili jsme do vody a hodně cákali, abyste si začaly stěžovat. A přitom jsem tě konečně dostal do svých šikovných ručiček.“

Mia začala plavat v kruhu jako Sam. Tyhle hravé nálady se jí na něm vždycky líbily. V mládí je měl zřídka. Uvažovala, že jsou asi vzácné pořád.

„Mám dojem, že trpíš velikášskými bludy a máš špatnou paměť.“

„Paměť mám v pořádku. Dostrkal jsem Zacka k tomu, aby Rip vyzval na závod, takže jsme zůstali sami dva. A já tě taky musel vyzvat na závod.“

„No jo, na něco takového si vzpomínám.“

A jak přesně. Na to nervózní chvění a na to, jak si ji těma nazelenalýma očima prohlížel. Taky na touhu, která do ní vstoupila silou jarní bouřky.

„Samozřejmě jsem se držel zpátky, abych tě nakonec mohl porazit jen o jedno tempo.“

„Držel zpátky, jo?“ Ponořila zátylek do vody a studovala hvězdy. „Prosím tě.“

„Věděl jsem přesně, co dělám. Řeklas, že je to nerozhodně, a já tvrdil, že jsem vyhrál. A když ses začala rozčilovat, potopil jsem tě.“

„Když jsem protestovala, že nejsi spravedlivý, potopils mě,“ opravila ho.

„Chtělas mi to vrátit tím, že mě chytíš za nohy a stáhneš dolů, což jsem čekal. Pak jsem se s tebou mohl prát a konečně se dotknout tvojí krásný mladý prdelky. O to mi šlo. A ty ses tak krásně hihňala.“

„Nikdy v životě jsem se nehihňala,“ řekla opovržlivě.

„Ale jo. Hihňala, kroutila a šila sebou, až jsem byl tak nadrženej, že jsem málem vybouchnul.“

Položila nohy na hladinu a nechala se unášet. „Bláhový chlapec. Když zápasíš s polonahou holkou, určitě ji zajímá, kterou část tvého těla to nejvíc ovlivňuje.“

„Bylo ti patnáct, cos mohla vědět?“

Jen se usmála. „Dost na to, abych se kroutila a ošívala, až jsem dosáhla uspokojivého výsledku.“

„Tys to dělala schválně?“

„Samozřejmě. A pak jsme to s Ripley detailně probíraly.“

„Tak to si snad radši vymýšlej.“ Natáhl se ve vodě a popadl ji za vlasy.

„Užasle a fascinovaně. A jestli to utěší tvoje ego, ukončím tohle vzpomínání tím, že přiznám, jak se mi pak celý týden zdály znepokojivé erotické sny.“

Zatáhl ji za vlasy, až do sebe narazili tělem. Pak jí přejel dlaní přes vlhká, bílá ňadra. „Mně taky.“ Přejížděl jí prstem dolů po těle a zase nahoru. „Mio?“

„Hmm.“

„Vsadím se, že se ještě dokážeš hihňat.“

Než stačila ucuknout, popadl ji v pase a obrátil hlavou do vody. Protože ji zaskočil, chvíli sebou plácala a pak se stočila do klubka, jak se jeho prsty rozběhly po jejích žebrech.

„Přestaň.“ Měla vlasy ve tváři a sůl v očích.

„Hihňáš se,“ prohlásil a lechtal ji dál. „Kroutíš a svíjíš.“

„Ty idiote.“ Nic neviděla a nemohla popadnout dech. I když se snažila ovládat, párkrát se bezmocně, bláhově

zahihňala. Její smích se rozléhal nad vlnami, když ho plácala a snažila se osvobodit.

Podařilo se jí popadnout ho za vlasy a škubnout, ale on se jí držel a otáčel s nimi ve vlnách dokola a dokola, až ztrácela orientaci a byla neskutečně vzrušená.

„Ty zatracená chobotnice.“ Měl ruce všude.

„Ty se ale umíš kroutit. Pořád to na mě zabírá. Jenže tentokrát,“ popadl ji za boky, „proč jenom snít?“ A pak do ní pronikl.

* * *

Vrátili se spolu domů a snědli mísu studených špaget jako hladové děti. Když hlad nepolevoval, skočili na postel a pásli se jeden na druhém.

Zapletená do něho pak usínala a nechala se unášet sny o koupání v temném moři. Rozkoší, chladnou vodou a sladkým vzduchem. V dálce viděla obrysy jejich spícího ostrova. Jen bílý paprsek majáku ho strážil před temnotou.

Hudba vln ukolébala ke spánku i ji.

Náhle se hvězdy začaly měnit v blesky, které sršely dolů na obliny jejího ostrova. Moře kolem se vzdouvalo a šílelo a odnášelo ji ještě dál od domova.

Bránila se, prudkými tempy se snažila prorazit zeď ze špinavé mlhy, která se formovala u břehu. Vlny ji strhávaly zpátky, srážely ji do dusivé černé vody, stahovaly ji pod hladinu.

Noc se naplnila hukotem a srdcervoucím křikem. S posledních sil se snažila rozdmýchat oheň, co měla v sobě. Ale už bylo pozdě na boj s temnotou.

Sledovala, jak se ostrov hroutí do moře. Plakala a cítila, jak ji stahuje za sebou.

Probudila se schoulená do klubíčka na kraji postele co nejdál od Sama. Rozechvěle vstala a zašla k oknu, aby se uklidnila pohledem do zahrady a na stálý paprsek ostrovního světla.

K tomuhle dojde? Udělá všechno, co je v jejích silách, ale stejně to nebude stačit?

Ze tmy zaslechla dlouhé triumfální vytí vlka. Protože věděla, že jí chce nahnat strach, vyšla na malý balkónek.

„Já jsem oheň," řekla jemně. „A co je ve mně, to tě jednou spálí."

„Mio."

Obrátila se a uviděla Sama sedět na posteli. „Ano, jsem tady."

„Co se děje?"

„Nic." Vrátila se, ale nechala dveře otevřené do noci. „Jsem jen neklidná."

„Pojď sem," vztáhl k ní ruku. „Pomůžu ti usnout."

„Tak dobře." Vklouzla k němu a vábivě mu nastavila tělo.

Ale on ji jen přitáhl blíž a pohladil po hlavě. „Zavři oči. Nech mysl prázdnou. Nech to na jednu noc být."

„Ale já nic…"

„Nech to být," opakoval, dál ji hladil a kouzlem ji vtáhl do hlubokého, bezesného spánku.

13

„Tohle je naše chvíle,“ řekla Mia, když slunce na východě rozrazilo oblohu jako rudý šíp. „Svátek slunovratu, oslava hojnosti země, teplého vzduchu a plné síly slunce. My jsme trojice.“

„Jo, jo,“ zívla mocně Ripley. „Hlavně rychle, ať se můžu skočit ještě trochu prospat.“

„Tvoje bdělost je tak inspirativní.“

„Já jsem přece byla proti, abychom sem chodily už za svítání. Je neděle a vy dvě si na rozdíl ode mě můžete znova zalízt do postele. Já mám celej den službu.“

„Ripley,“ zkoušela to Nell trpělivě „Je slunovrat. Oslava nejdelšího dne by přece měla začít už na jeho začátku.“

„Vždyť jsem tady, no ne?“ zamračila se na ni Rip. „A ty jsi na těhotnou až moc čiperná, nemyslíš? Neměla bys spíš ležet na gauči s ranní nevolností?“

„Nikdy v životě jsem se necítila líp.“

„A taky nevypadala šťastnější,“ dodala Mia. „Dneska oslavujeme plodnost. Plodnost země i tvoji. První oheň hořel při západu slunce. Ranní oheň zapálíš ty.“

Zvedla levandulový věneček a položila ho Nell na hlavu. „Ty jsi z nás první nositelka života, která náš dar předá další generaci. Buď požehnána, sestřičko.“

Políbila Nell na tváře a pak ustoupila.

„No jo, tohle mě dojímá.“ Ripley přistoupila, také ji políbila a pak vzala Miu za ruku.

Nell pozvedla paže a nechala do sebe vstoupit sílu. „Od svítání do konce dne, ať tenhle oheň jasně žhne. Jak světlo

zahání noc, volám si vzduch na pomoc. Nespal kůži, strom ani peří, tak stane se, v to pevně věřím.“ Ze země vytryskl zlatý oheň.

Mia zvedla z bílé plachty na zemi druhý věneček a vložila ho na hlavu Ripley.

Třebaže vážnost rituálu přiměla Ripley zvednout oči v sloup, i ona napřáhla paže. Příval síly byl teplý a vítaný.

„Semeno sejeme v úrodné zemi, ať ukojí naše potřeby. Na její hruď dopadne slunce moc, celý den po nejkratší noc. Ať její plodnost stále sílí, jak říkám, tak se staň.“

Kolem kruhu vyrazily z půdy divoké květiny.

Než se Mia mohla sehnout pro poslední věneček, udělala to Ripley za ní a políbila ji. „Aby to bylo zpečetěné,“ řekla a položila jí ho do vlasů.

„Díky.“ Pak i ona pozvedla paže. Síla do ní vstoupila jako dech. „Dnes slunce kraluje v plné síle, jeho svit i žár hodinu za hodinou stoupá. Ohřívá nebe i zem a jeho pohyb nás posouvá od zrození ke smrti po nové zrození. Posiluj oheň, co ve mně plá, jak říkám, tak se staň.“

Z konečků jejích prstů vyrazily paprsky ke slunci a od slunce zase zpět, až se kruh na mýtině zachvěl zrozením dne.

Spustila paže, chytila za ruku Nell i Ripley. „On se dívá,“ řekla jim. „A vyčkává.“

„Tak proč něco nepodnikneme?“ dožadovala se Ripley. „Jsme tady všechny tři a je slunovrat, jak pořád zdůrazňujete. To už je pořádná síla.“

„Teď není čas…,“ odmlčela se, protože ucítila stisk Nelliny ruky.

„Mio, jen takový projev síly a solidarity… Proč se neukázat? Náš kruh je úplný.“

Pravda, pomyslela si Mia. Neporušený kruh je přece odpověď. Aspoň pro tu chvíli. V tom propojení cítila Nellinu odhodlanost a Ripleyinu vášeň.

„Tak dobře, jemnosti stranou.“

Sebrala sílu i moc plynoucí ze sester.

„My jsme ty tři, sestry jedné krve,“ spustila Ripley a spolu s ostatními se začala pohybovat – kruh uvnitř kruhu. „Z nás silné světlo do temnoty vtrhne.“

„Proud světla rychlý jako šíp,“ připojila se k ní Nell, „dostihne to, co nese naše znamení.“

„Teď uvidíš, co ti hrozí,“ Mia pozvedla jejich spojené ruce „boj se hněvu a síly trojí.“

Ze středu kruhu vyrazil světelný gejzír, který s mocným hukotem spirálovitě stoupal a pak jako šíp, o němž mluvila Nell, vyrazil z mýtiny do stínu stromů.

Odtamtud zaslechly zuřivé zavytí.

Hned nato se zase ozýval jen vítr a cinkot krystalů na větvích nad mýtinou.

„Teď odtáhne,“ poznamenala Mia.

„To byl hezký pocit.“ Ripley si procvičila ramena.

„Ano. Správný.“ Nell si dlouze vydechla a rozhlédla se kolem. „Připadalo mi to správné.“

„Pak je to správné. Dnes už si nic nedovolí.“ Ať mělo přijít cokoli, projevily svou sílu. Ukázaly, že se nedají. Obrátila tvář ke slunci. „Bude krásný den.“

Zamýšlela strávit ho na zahradě, pryč od davů, které se nahrnou do městečka, a od provozu na silnicích. Chtěla se věnovat prostým věcem, které jí přinášely radost.

Den bez starostí, pomyslela si. Jasný den, kdy jsou všechny stíny vymetené jako prach koštětem.

Posbírala byliny a květiny, sklizené bollinem, zahnutým nožem s bílou rukojetí, určeným jen k tomuto účelu. Jejich vůně, tvary a všestranné použití ji nikdy nepřestaly uspokojovat.

Některé byliny bude sušit v kuchyni, jiné ve věžním pokoji.

Použije je ke kouzlení, k výrobě odvarů, mýdel, krémů, hojivých mastí nebo jako pomůcku k prozření. Jiné zase jen rozemele na koření do omáček a salátů nebo do potpourri, aby provoněly dům.

Přesně v poledne se vydala zapálit nový oheň. Zaplál vedle ní na útesech jako mocná lucerna. Chvíli tam stála a pozorovala moře a výletní lodě.

Občas zahlédla záblesk dalekohledu a věděla, že ji lidé pozorují. Támhle! volají turisté, na těch útesech, to musí být čarodějnice.

Kdysi by ji za něco takového naháněli a pověsili. Teď magie naopak lidi přitahovala na ostrov i do jejího obchodu. A kolo se otáčí dál, pomyslela si s úsměvem.

Vrátila se do zahrady. Když rozvěsila bylinky k sušení, využila slunce a uvařila malou konvici heřmánkového čaje. Právě ho chladila snítkou čerstvé máty, když se v zahradě objevil Sam.

„Je tam hrozný provoz," řekl.

„Slunovrat a Mabon přitahují nejvíc turistů." Nalila čaj do sklenice. „Turistů, které právě tyhle věci zajímají," dodala. „Zapálil jsi svůj oheň?"

„Dnes ráno, poblíž vašeho kruhu v mém lese. Ve tvém lese," opravil se, když povytáhla obočí. Zamyšleně se sehnul, aby pohladil Isis, která se mu přišla otřít o nohu. Všiml si, že má obojek s amuletem. Na jedné straně měl pentagram, na druhé znak slunečního kotouče.

„Nový?"

„Takové svatojánské požehnání." Uřízla krajíc čerstvého chleba, pokapala ho medem a podala mu ho. „Udělala jsem i něco chutného."

Ukousl si, ale viděla, že neklidným pohledem bloudí po zahradě. Byla obsypaná letními květy. Některé se jemně kývaly ve větru, jiné se v barevných skvrnách rozlévaly po zemi. Sledoval, jak kolem prolétl kolibřík, aby se napil z purpurového kalichu náprstníku.

Vášnivě rudé růže šplhaly po treláži k oknu její bývalé ložnice, kam kdysi šplhával také a riskoval přitom zranění.

Vůně letních růží mu stále bolestně stahovala srdce.

Teď tu seděl s Miou v mírném stínu zahrady. Dva dospělí a s větší tíhou na bedrech, než si jako chlapec a dívka dokázali představit.

Měla na sobě šaty bez rukávů, jasně zelené jako listí kolem, a její krásný, klidný obličej nevypovídal nic. „Kde to jsme, Mio?“

„V mé zahradě o slunovratu. Pijeme čaj a jíme chleba s medem. Je na to krásný den.“ Pozvedla hrneček. „Ale podle toho, jak se tváříš, jsem asi měla přinést spíš víno.“

Vstal a začal přecházet kolem. Věděla, že jí brzy poví, co mu leží na srdci. Ať to chtěla slyšet, nebo ne. Ještě před pár dny byl tak hravý a veselý, že ji nalákal k nočnímu koupání. Ale dnes měl kolem sebe tmavý mrak.

Odjakživa náladový.

„Dneska dopoledne mi volal otec,“ řekl. „Aha.“

„Aha,“ opakoval podrážděněji. „Moje chování ho prý znepokojilo. Přesně tak to vyjádřil. Prý na místní hotel příliš plýtvám časem i penězi.“

„Je to tvůj hotel.“

„To jsem taky řekl. Můj hotel, můj čas, moje peníze.“ Sam si vrazil ruce do kapes. „Ale mohl jsem si to ušetřit. Prý dělám neuvážené a nebezpečné finanční i kariérní kroky. Rozčílilo ho, že jsem prodal newyorský byt a vložil do rekonstrukce hotelu tolik peněz a navíc místo sebe na zasedání firemní rady poslal prostředníka.“

Mia s ním měla soucit, a tak vstala a šla mu promnout ztuhlá ramena. „To je mi líto. Je těžké srovnat se s nesouhlasem rodičů. Je jedno, že jsme dospělí, jejich nepochopení pořád bolí.“

„Magický hostinec je naše nejstarší nemovitost. Došlo mu, že jsem ho s tím odkoupením přelstil. Je to, jako kdyby se teď snažil vyrvat psovi jeho kost.“

„Ale ty jsi stejně silně rozhodnutý zůstat do ní zakousnutý.“

Zlostně se ohlédl přes rameno. „Přesně, Kruci. Prodal by ho už dávno cizím lidem, kdyby neměl smluvní povinnost uchovat ho v rodině. Převedl ho na mě s lehkým srdcem, ale když teď pochopil, že z něj chci něco důležitého vybudovat, je rozčílený. Je to pro něj trn v patě. Stejně jako já.“

„Same.“ Na chvíli se přitiskla tváří k jeho zádům. A zase jí bylo šestnáct let a utěšovala svou nešťastnou, náladovou lásku. „Někdy je prostě třeba ustoupit a přijmout věci, jaké jsou.“

„Jaké jsou,“ obrátil se k ní. „To on nikdy nedokázal. On ani matka nikdy nepřijali, kdo jsem. O tom se nesmělo mluvit, jako bych byl nemocný.“

Naštvaný sám na sebe, že se zase nechal rozhodit, vyrazil po cestičce pod pergolu s divoce se pnoucím svlačcem.

„Má to v krvi stejně jako já.“ Všiml si, že chtěla něco říct. „No? Tak mluv.“

„Jenže pro něj to není stejné. Ty máš ke svému daru respekt a uctíváš ho. Pro něho… je to jen nepříjemný zděděný rys. A není sám, kdo to tak bere. Ale ty máš díky tomu mnohem víc, než on kdy pozná.“

„On se za to stydí. A za mě taky.“

„Ano.“ Srdce se jí sevřelo lítostí. „Já vím. Ubližuje ti to. Odjakživa. Ale nemůžeš změnit, co si myslí nebo cítí on, jen to, co cítíš ty.“

„Takhle se vypořádáváš se svou rodinou?“

Chvíli jí trvalo, než pochopila, že myslí rodiče, a ne Lulu, Ripley a Nell. „Občas jsem ti záviděla. Třeba jen to, že tví rodiče měli dost zájmu a věnovali tolik úsilí, aby tě přesvědčili. I když tě strkali nesprávným směrem. My jsme se o tom nikdy nepřeli.“

Obrátila se a prohlížela si milovaný dům. „Oni si nikdy nevšimli, že mám třeba zlost. Moje rebelie je nechávaly chladnými. Musela jsem si přiznat, že jejich nezájem není osobní.“

„Proboha živého.“

Málem se tomu netrpělivému výbuchu zasmála. „Bylo to zdravější a praktičtější a rozhodně pohodlnější. Proč bych se trápila, když by si toho stejně nevšimli? A kdyby náhodou ano, jenom by je to zmátlo. Nejsou to zlí lidé, jenom nedbalí rodiče. A já jsem jaká jsem i díky tomu, jací byli oni. To mi stačí.“

„Tys byla vždycky hrozně rozumná,“ odpověděl. „Nikdy jsem nevěděl, jestli to obdivuju, nebo je mi to protivné. A pořád to nevím.“

„A tys byl vždycky náladový.“ Posadila se na lavičku ve stínu pergoly. „Což platí pořád. Ale je škoda, že ti ten telefonát zkazil sváteční den.“

„Já se z toho dostanu.“ Strčil si znova ruce do kapes a nahmátl oblé kameny, na které zapomněl. „Očekává, že se do měsíce vrátím do New Yorku a zaujmu patřičnou pozici ve firmě.“

Její svět se zakymácel. Chytila se pro rovnováhu okraje lavičky a pak se donutila vstát. Uzavřela se tam, kde před chvílí cítila soucit. „Aha. Kdy odjíždíš?“

„Co? Já nikam nepojedu, Mio. Říkal jsem, že tady zůstanu, a myslel jsem to vážně, ať si myslíš, co chceš.“

Nedbale pokrčila rameny a vydala se k domu.

„Kruci, Mio.“ Popadl ji za paži a strhl zpět.

„Mírni se,“ řekla velmi chladně.

„To vážně čekáš jen na to, až se sbalím a vypadnu?“ chtěl vědět. „O to ti jde?“

„Já nečekám na nic.“

„Co mám udělat, abychom tohle období přeskočili?“

„Začni tím, že mě pustíš.“

„Čekáš, že tě prostě nechám být.“ Aby dokázal, že se plete, popadl ji za obě ruce a otočil k sobě na pěšině zastíněné stromy. „Takže mě nenecháš zasáhnout tě na místech, kde je to nejdůležitější. Vezmeš mě do své postele, ale nebudeš spát v mé. Nezajdeš se mnou ani na večeři, ledaže by šlo o obchodní schůzku. Nesmím před tebou mluvit o tom, jak jsem žil bez tebe. A nehodláš se mnou sdílet kouzlo při milování, protože tak moc mi nedůvěřuješ.“

„Proč bych měla? Proč bych něco z toho měla dělat? Dávám přednost své posteli. Na rande nechodím a tvůj život mimo ostrov mě nezajímá. A sdílet kouzlo při fyzickém aktu lásky je stupeň intimity, kterou s tebou nehodlám prozkoumávat.“

Odstrčila jeho ruce a ustoupila stranou. „Začala jsem s tebou obchodně spolupracovat, nabídla ti přátelství i sex. Takhle mi to vyhovuje. Pokud tobě ne, najdi si na hraní někoho jiného.“

„Tohle není žádná zatracená hra.“

Přiostřila hlas. „Že ne?“ Přistoupil k ní, ale napřáhla ruce. Objevilo se před nimi ostře červené světlo. „Opatrně.“

Prostě jen také zvedl ruce a ohýnky uhasila jasně modrá vodní sprška, až mezi nimi zbyla jen trocha páry. „Já nebyl nikdy opatrný.“

„Ne. A vždycky jsi toho chtěl až moc.“

„Možná. Problém byl ale spíš v tom, že jsem nevěděl, co chci. Ne jako ty. Tobě to vždycky bylo tak zatraceně jasné. Co potřebuješ a co chceš. Ty tvoje plány mě někdy tak dusily.“

Zaraženě spustila ruce podél boků. „Dusily? Jak mi něco takového můžeš říct? Milovala jsem tě.“

„Bezpodmínečně, bez pochyb, jako bys mohla vidět celý dlouhý zbytek našeho života v jedné hezké krabičce. Mělas to pro mě všechno tak nalajnované. Přesně jako moji rodiče.“

Zbledla. „Něco tak krutého… Ale to stačí.“ Rychle spěchala po cestě pryč.

„Nestačí to, dokud jsem neskončil. Útěkem na tom nic nezměníš.“

„To ty jsi utekl.“ Prudce se otočila zpět a i po těch letech ji bolest zasáhla novou silou. „Všechno se tím změnilo.“

„Nemohl jsem být, jakého jsi mě chtěla. Nemohl jsem ti dát to, cos měla tak jasně naplánované. Tys viděla deset dvacet let dopředu, ale já si neuměl představit další den.“

„Takže je moje vina, že jsi odešel?“

„Nemohl jsem tu zůstat. Proboha, Mio, byli jsme sotva odrostlé děti a tys mluvila o manželství. O dětech. Ležela jsi vedle mě a já tě měl tak plnou hlavu, že mi to nemyslelo, a tys mluvila o tom, jak si koupíme žlutý domek u lesa a…“

Odmlčel se. Najednou jim to došlo oběma. Žlutý domek, kam nezašla, co se do něho nastěhoval.

„Zamilované holky," řekla rozechvělým hlasem, „vždycky sní o svatbě, dětech a hezkém domku."

„Tys nesnila." Vrátil se k lavičce, sedl si a prohrábl si vlasy. „Pro tebe to byl osud. Když jsem byl s tebou, věřil jsem tomu. Taky jsem to viděl. A pak mě to drtilo."

„Nikdy jsi neřekl, že to taky nechceš."

„Nevěděl jsem jak a vždycky když jsem to zkusil, podíval jsem se na tebe a viděl tu sebedůvěru a naprostou jistotu, že takhle to bude. Pak jsem se vrátil domů za rodiči a viděl jejich manželství. Nebo si vzpomněl na ty tvoje, co pro ně znamenala rodina. Představa, že se my dva dáme stejným směrem, mi přišla šílená. Nemohl jsem o tom s tebou mluvit. Ani jsem nevěděl jak."

„Takže jsi radši odjel."

„Odjel. Začal jsem studovat a bylo to, jako bych se rozpůlil. Půlka chtěla zůstat tam a druhá se vrátit. K tobě. Myslel jsem na tebe bez přestání."

Zadíval se na ni, rozhodnutý říct jí jako ženě všechno, co nedokázal říct dívce. „Když jsem se vracel domů na víkend nebo na prázdniny, bylo mi úplně špatně, než jsem tě uviděl stát v přístavu. Celý ten první rok mi splýval."

„A pak ses přestal vracet na víkendy," připomněla mu. „Vymlouval ses, proč potřebuješ zůstat na pevnině, učení nebo přednášky a tak podobně."

„Byla to zkouška. Jestli bez tebe vydržím dva týdny, pak měsíc. Jestli na tebe dokážu nemyslet hodinu nebo den. Bylo snazší přesvědčit sám sebe, že zůstat mimo ostrov je jediná šance jak nebýt lapený do té krabičky. Nechtěl jsem se ženit a mít rodinu. Nebo být celý život zamilovaný jen do jedné holky, zapustit kořeny na ostrově, když jsem ještě neviděl svět. Na škole jsem poznal ze světa víc, v lidech a v tom, co jsem se učil. Ale to nestačilo."

„Tak jsi dostal víc. Ale víčko krabičky bylo ještě dost roků otevřené. Teď už jsme každý jinde a máme různé cíle."

Zadíval se jí do očí. „Vrátil jsem se pro tebe.“

„Pak děláš chybu. Ty chceš pořád víc, Same, ale já už ne. Kdybys mi tohle řekl před jedenácti lety, snažila bych se to pochopit. Dala bych ti třeba čas a prostor, který jsi potřeboval. Nebo bych se tě pokusila pustit bez hořkosti. Nevím, jak bych to zvládla, ale milovala jsem tě tak moc, že bych to zkusila. Ale teď už nejsi středem mého života.“

„Ale já to nevzdám a nikam neodjedu.“

„Tvoje volba.“ Ignorovala počínající bolest hlavy a začala sbírat nádobí. „Líbí se mi mít tě za milence. Bude mi líto, jestli to skončí, ale ukončím to, jestli se budeš snažit násilně změnit náš vztah. Myslím, že přece jen přinesu to víno.“

Odnesla hrníčky a doma je opláchla. Ten hlavobol mě zničí, pomyslela si a vzala si tonikum, než začala hledat víno a vhodné sklenice.

Nedovolila si přemýšlet. Ani cítit. Cesta zpátky dávno zarostla vysokou travou a dalo se jít jen dopředu.

Jenže když vyšla z domu, byl pryč.

Přestože se jí krátce sevřel žaludek, šla se posadit ke stolku uprostřed letně rozkvetlé zahrady a připila na svou nezávislost. Víno na jazyku chutnalo hořce.

Druhý den jí do obchodu nechal poslat květiny. Prosté veselé cínie, které v květomluvě znamenaly, že na ni myslí. Pochybovala, že by o jejich kouzelném významu věděl, ale stejně se s nimi těšila, než našla vhodnou vázu.

Posílání květin se mu nepodobalo. Ani když do sebe byli bláznivě zamilovaní, na taková romantická gesta se často nezmohl.

Ale přiložený lístek to říkal jasně:

Omlouvám se. Sam

Když zjistila, že se místo práce usmívá na pugét, přenesla vázu do přízemí a postavila ji ke krbu.

„No nejsou krásné a roztomilé?“ přistoupila k ní Gladys Maceyová a nakukovala jí přes rameno. „Z tvojí zahrady?“

„Vlastně ne. Je to dárek.“

„Nic nepotěší ženskou víc než hezká kytka. Jedině snad něco třpytivého,“ dodala Gladys a mrkla jedním okem. Ne příliš diskrétně pohlédla dolů na Miinu levou ruku.

„Když si ale žena kupuje šperky sama, má pak aspoň něco podle svého vkusu.“

„To je něco jiného.“ Gladys Mie krátce stiskla paži. „O posledních narozeninách mi Carl koupil náušnice. Škaredé až běda, to ti povídám. Ale je mi moc dobře pokaždý, když si je vezmu. Právě jsem šla do kavárny podívat se, jak se daří Nell.“

„Má se báječně. A až vám řekne, že to na ní začíná být vidět, odkývejte jí to. Dělá jí to moc dobře.“

„Jasně. Právě jsem si předobjednala novou knížku Caroline Trumpové. Tolik se na ni všechny těšíme. Poslali mě za knižní klub, abych se poptala, jestli by si s námi před autogramiádou o knížce nepopovídala.“

„Uvidíme, co půjde.“

„Tak nám dej vědět. Připravíme jí na Třech sestrách pořádný přivítání.“

„S tím taky počítám.“

Mia do New Yorku zavolala osobně. Když vše vyřídila, zkontrolovala objednávky, pokárala svého distributora za zpoždění reklamních lístků na autorské čtení a pak začala zpracovávat e-mailové objednávky.

Do všech odesílaných knih vložila lístek s upozorněním, že budou prodávat podepsaný román Caroline Trumpové, a pak s nimi vyrazila na poštu.

Venku potkala Maca. „Ahoj hezoune.“

„Jediná žena, kterou jsem chtěl právě vidět.“

S úsměvem se do něho zavěsila. „To říkají všichni. Jdeš s Rip na oběd do kavárny?“

„Byl jsem na cestě za tebou.“ Zadíval se dolů a všiml si, že má vysoké podpatky. „To asi nemá smysl zvát tě na procházku po pláži.“

„Boty se sundají.“

„Ale zničíš si punčochy.“

„Vždyť žádné nemám.“

„Aha.“ Trochu se začervenal, což ji potěšilo. „Tak jdeme, jestli máš pár minut.“

„Na atraktivní muže si vždycky pár minut najdu. Jak pokračuješ s knihou?“

„Jak kdy.“

„Až ji dokončíš, doufám, že ji ze všeho nejdřív budeš podepisovat v naší kavárně.“

„Vědecké pojednání o paranormálních jevech obvykle na autogramiády davy nepřitahuje.“

„Do Knižní kavárny přitáhne,“ namítla.

Přešli ulici a proplétali se mezi lidmi. Rodinky, vracející se z pláže s růžovou pletí a zarudlýma očima, se trousily do města na oběd a něco studeného k pití. Jiné s ručníky a slunečníky vyrážely k moři a příboji.

Mia se vyzula z bot. „Až prořídnou turisti oslavující slunovrat, začnou sem proudit davy na oslavy 4. července. Budeme mít rušné léto.“

„Léta rychle utíkají.“

„Už myslíš na září. Já vím, že si děláš starosti, ale mám to pod kontrolou.“ Když nic neřekl, sklepla si sluneční brýle a zadívala se na něj přes okraj. „Nebo si to nemyslíš?“

Bojoval s pocitem viny, že před ní zatajil incident s Lulu. „Myslím, že zvládneš skoro všechno, co se na tebe přivalí.“

„Ale?“

„Ale,“ položil ruku na její, kterou se do něho zavěsila, „hraješ podle pravidel.“

„Nedodržování pravidel nás dovedlo až sem.“

„Souhlasím. Ale záleží mi na tobě, Mio.“

Opřela si hlavu o jeho rameno. Něco z něj ji nutilo se přitulit. „Já vím. Obohatil jsi můj život, když ses tu objevil. A váš vztah s Ripley taky.“

„Mám Sama rád.“

Odtáhla se a natočila hlavu. „A proč bys nemohl mít?“

„Hele, já nechci vyzvídat. Fajn,“ opravil se, „chci, ale jen z praktických a vědeckých důvodů.“

„Houby,“ rozesmála se.

„Dobře, tak hlavně z vědeckých důvodů. Jestli se nedovím, jak to mezi vámi je, nemůžu vyloučit některé hypotézy. Nebo uvažovat, co přesně máme dělat my.“

„Pak ti řeknu, že si to většinou užíváme. Náš vztah je takový příjemný a povrchní. Pokud jde o mě, chci, aby to tak zůstalo.“

„Fajn.“

„Nesouhlasíš.“

„To není na mně. Ty si musíš vybrat.“

„Přesně. Láska a stravující posedlost jednu sestru zničily. Odmítla bez nich dál žít. Já jsem zas odmítla žít s nimi.“

„Kdyby to stačilo, bylo by dávno po všem.“

„Bude po všem,“ slíbila mu.

„Víš, bývaly doby, kdy jsem věřil, že je to takhle prosté.“

„A teď už ne?“

„Ne,“ přikývl. „Dnes dopoledne jsem se vypravil k tobě na útesy. Říkalas, že si to tam můžu po slunovratu přeměřit.“

„A?“

„No, vzal jsem s sebou Muldera, aby se tam trochu proběhl. Abych to zkrátil, první hodnoty se objevily už na okraji té travnaté plochy. Velké výkyvy pozitivní i negativní energie. Jako když…“ Srazil zápěstí k sobě, aby to demonstroval, „do sebe narážejí. Podobné to bylo na útesech za majákem a pak v lese.“

„Na ochraně jsem si dala záležet.“

„Já vím a je to moc dobře. Jenže pak jsme postupovali z mýtiny směrem od srdce ostrova. A moje senzory se najednou zbláznily a Mulder taky. Málem se utrhl z vodítka. Je tam stezka negativní energie. Dokázal jsem ji sledovat, jak se vine kolem, jako když tam číhá krvelačné zvíře.“

„Já o tom vím, Macu, a rozhodně to neberu na lehkou váhu.“

„Nabírá na síle. Na některých místech podél té stezky bylo všechno mrtvé – rostliny, stromy, ptáci. Štěně sebou přestalo škubat na vodítku a už se jen choulilo a kňučelo. Musel jsem ho nést, ale nepřestal se třást, dokud jsme zase nevyšli ven. Zavedlo nás to až na severní okraj útesů.“

„Řekni Ripley, aby Muldera očistila, a vlastně i tebe. Kdyby si nepamatovala postup…“

„Mio,“ Mac ji pevně uchopil za ruce. „Ty nechápeš, co ti říkám? Jsi obklíčená.“

14

„A co na to odpověděla?“

Sam přecházel sem tam po své kanceláři a Mac jen rozhodil rukama. „Že ji to obkličuje celý život, jen teď je to víc znát.“

„Jo, jako bych ji slyšel. Když jsme spolu… Ještě než jsem odjel z ostrova, párkrát jsme spolu o tom mluvili. Už tehdy si o tom hodně přečetla, mnohem víc než já. To asi platí pořád. Ta ženská dokáže zhltnout knížku, než se většina z nás dostane ke druhé kapitole. A byla si vším tak jistá. Že dobro porazí zlo, pokud bude dobro dost silné a sebevědomé.“

„Ona je obojí. Ale neřekl jsem jí, že moje měření prokázalo otisk jiné ruky kolem jejího ochranného obalu. Což je předpokládám tvoje práce.“

„Jen proto, že o mou pomoc nestojí, ještě neznamená, že ji nedostane.“

„Dělej dál vše, co je možné.“

Sam došel k oknu a zadíval se na novou terasu na protějším domě. Mia nechala odnést stolky, které tam byly přes víkend, a řemeslníci právě pokládali novou břidlicovou dlažbu. „Jak dnes vypadala?“

„Nádherně.“

„Měl bys ji vidět, když využívá skutečně silnou magii.“ Pak na Maca pohlédl. „Ale to už jsi asi viděl.“

„Loni v zimě – rituál uctívání čtyř živlů. Uvažoval jsem, jestli kouzlo využívá na svou tvář tak běžně jako jiné ženy pudřenku.“

„To ne. Ale magie zvýrazňuje její krásu, jako by to už tak nestačilo. Takový vzhled lidi oslepuje, zatemňuje mozek. Často jsem se ptal sám sebe, jestli mě k ní netáhne právě tohle.“

„Tak na to nemám odpověď.“

„Já už ano. Miloval jsem ji celý život. Dřív než jsem chápal, co láska znamená, i potom, co jsem si to ujasnil. Což je tvrdé zjištění, když už ona nemiluje mě. Nebo nechce.“

Otočil se a usedl na hranu stolu. „Takže z vědeckého, teoretického nebo akademického pohledu, jak chceš, pro ni moje přítomnost a láska znamenají větší riziko?“

„Na tvých citech nezáleží.“ Jakmile to Mac vyslovil, trhl sebou. „Nechtěl jsem, aby to vyznělo takhle.“

„Já to chápu. To její city rozhýbou misky vah, tak nebo jinak. Pak budu věřit, že jí moje pokusy o sblížení nijak neuškodí. Kdybys řekl něco jiného, držel bych se zpátky až do konce září.“

„Já to ale nevím.“

„Tak se budu řídit instinktem. A rozhodně budu co nejblíž, až půjde do tuhého. I pevný kruh může mít jednoho hlídacího psa navíc.“

Ten večer jí zavolal domů, právě když se se sklenicí vína usadila ke knize. „Doufám, že tě nevyrušuju.“

„Ne.“ Mia našpulila rty a sledovala hru světla na hladině vína ve sklenici. „Děkuju za květiny. Jsou hezké.“

„Jsem rád, že se ti líbily. A omlouvám se za tu hádku včera, že jsem na tebe přenášel svoji špatnou náladu.“

„Přijímá se.“

„Prima. Tak to doufám, že se mnou půjdeš na večeři. Můžeme to nazvat obchodní schůzkou a probrat detaily Carolinina turné. Najdeš zítra večer mezeru ve svém programu?“

Jak je milý, pomyslela si. A galantní. V takových chvílích si na něho musela dávat největší pozor. „Asi ano.“

„Tak já tě vyzvednu, dejme tomu v sedm třicet?“

„To není třeba. Vždyť stačí jen přejít ulici.“

„Měl jsem trochu jinou představu a ty si přece v úterý odpoledne bereš volno. Není důvod, abys na tom kvůli mně něco měnila. Zajedu pro tebe. A bude to neformální večeře.“

Málem se začala vyptávat na podrobnosti, ale to si asi přál. „Neformální mi vyhovuje. Tak nashle zítra.“

Zavěsila a vrátila se ke knize. Jenže už se nedokázala soustředit.

Ještě včera se probírali hořkou minulostí a starými ranami. Opravdu ho držela v pasti svou slepou láskou, jistá si svými i jeho city? Mohl být skutečně tak chladný a sobecký, že ji nechal na holičkách, než by se s ní podělil o své myšlenky a dal jí šanci porozumět?

Jak naivní a krátkozraké to od nich bylo, pomyslela si.

Jenže obviňování, výmluvy a objasněné důvody nezmění nic z toho, co se stalo. Nezmění se, a ona ani nechtěla měnit to, jakými lidmi teď byli. Nejlepší bude minulost pohřbít a pokračovat dál. Zůstat obezřetnými přáteli, bezstarostnými milenci a nic jiného neplánovat.

Z dnešního telefonátu měla dojem, že na to přistoupil.

Ale přece…

Mia se obrátila na svou kočku. „On něco chystá.“

Na druhé straně města Sam ve spěchu vyřizoval další telefonát. „Nell? Tady Sam Logan. Něco bych nutně potřeboval. Ale je to důvěrné.“

Byla to otázka detailní přípravy. A některé věci mohl doladit, teprve když Mia odpoledne odešla z knihkupectví. A také mu došlo, že s Lulu může jednat jedině otevřeně. Když vešel, pokynul jí, aby za ním přišla k vystaveným CD. Jedno s názvem Klid lesa bylo zasunuté v přihrádce s nálepkou Právě posloucháte.

„Je tohle její oblíbené?“

Lulu si upravila brýle na nose. „Pročpak?“

„Protože bych si rád koupil její oblíbenou hudbu.“

Lulu, vždy připravená něco prodat, si přejela jazykem přes zuby. „Když si jich koupíš pět, dostaneš šesté za poloviční cenu.“

„Nepotřebuju půl tuctu cédéček…“ Zarazil se a sykl. „Fajn, koupím jich šest. Která má teda nejradši?“

„Všechny má ráda, jinak by je neprodávala. Je to totiž její obchod, víš?“

„Tak fajn.“ Začal namátkou vybírat cédéčka. „Nespěchej zas tolik,“ odstrčila mu ruku. „Když sem dorazí dřív než já, často si pustí jedno z těchhle tří.“

„Tak si vezmu tyhle tři. A tyhle.“

„Prodáváme taky knihy.“

„To přece vím. Já chtěl jen… A co byste mi doporučila?“

Oškubala ho, ale Sam věděl, že jsou to dobře investované peníze. Nebo docela dobře. Ne že by zrovna potřeboval publikaci o renesančním umění nebo deset nejnovějších bestsellerů. Nebo šest CD a tři audiokazety.

Ale Lulu se na něj při markování smála, a to už bylo něco.

Z Knižní kavárny vyšel o několik stovek dolarů chudší a s mnoha úkoly před sebou.

I přesto dorazil k Miiným dveřím přesně v sedm třicet.

Ani ona na sebe nenechala čekat a ihned vyšla ven s tenkou složkou papírů v ruce.

„Poznámky,“ řekla. „K té autogramiádě. Ukázka reklamního letáčku, pozvánek a inzerátu, který se teď dva týdny bude objevovat v tisku.“

„Už se na ně těším.“ Pokynul jí k autu. „Mám zatáhnout střechu?“

„Ne, nech ji dole.“

Všimla si, že je opravdu neformálně oblečený. Měl černé kalhoty a modré tričko. Ještě jednou musela potlačit chuť zeptat se, kam přesně na večeři jedou.

„A mimochodem,“ lehce ji políbil, než otevřel dveře auta, „vypadáš úchvatně.“

Tak dobře, řekla si. Lehké decentní flirtování. Takovou hru brala.

„To samé mě napadlo při pohledu na tebe,“ odpověděla a vklouzla do vozu. „Je krásný večer na projížďku podél pobřeží.“

„Taky myslím.“ Přešel na svou stranu a usedl za volant. „Hudbu?“

„Ano.“

Usadila se a přemýšlela, za jak dlouho mu dovolí ji svést, ale když se ozvaly flétny, povytáhla obočí. „Na tebe dost zvláštní volba,“ poznamenala. „Tys měl vždycky radši rock, zvlášť když k tomu trhal bubínky.“

„Nezaškodí občas změnit rytmus a prozkoumat jiné možnosti.“ Vzal ji za ruku a políbil ji. „Rozšiřování obzorů. Ale jestli dáš přednost něčemu jinému…“

„Ne, tohle je dobré. Ty se ale nějak snažíš, co?“ Natočila se a vlasy jí létaly kolem tváře. „To auto se dobře řídí, že?“

„Chceš si to vyzkoušet?“

„Možná cestou zpátky.“ Dál se nesnažila rozluštit jeho chování a užívala si zbytek jízdy.

Ale když projeli městem bez zastavení, trochu ztuhla.

Pak se zadívala na žlutý domek, před kterým zastavili. „Zvláštní. Netušila jsem, že jsi ho přebudoval na restauraci. Tak to je nejspíš porušení nájemní smlouvy.“

„Jen dočasně.“ Vystoupil a šel jí otevřít. „Ještě nic neříkej.“ Znovu ji vzal za ruku a zlehka ji políbil na klouby prstů. „Jestli se ti pak bude chtít jinam, půjdeme jinam. Ale dej mi pár minut.“

Za ruku ji odvedl za dům a ne dovnitř.

Na čerstvě posekaném trávníku byl rozložen bílý ubrus, obestavěný ještě nezapálenými svíčkami a barevnými polštářky. Vedle stál podlouhlý koš plný šeříkových květů.

Zvedl ho. „To je pro tebe.“

Zadívala se na květy a pak na něj. „Šeříky už mají po sezóně.“

„To mi povídej,“ řekl a držel koš, dokud si ho nevzala. „Ale vždycky jsi je měla ráda.“

„Ano, to měla. Co to všechno znamená, Same?“

„Napadlo mě, že si uděláme piknik. Kompromis mezi obchodní a soukromou schůzkou, mezi setkáním doma a na veřejnosti.“

„Piknik.“

„Tys taky vždycky milovala.“ Sehnul se a líbnul ji na tvář. „Co si dát skleničku vína a přitom si to promyslíš.“

Odmítnout by bylo nevlídné a úzkoprsé. A taky zbabělé, připustila si. Jen proto, že si kdysi představovala, jak jsou z nich šťastní manželé a pořádají pikniky na trávníku u svého domečku, nemusela zkazit jeho pokus o hezký večer.

„Ráda si dám trochu vína.“

„Hned jsem zpátky.“

Když byl z doslechu, vzdychla si, a když za ním zaklaply dveře, vzala košík se šeříkem a zabořila do něj tvář.

Za moment se z domu začala ozývat hudba plná harf a dud. Zavrtěla hlavou, posadila se na jeden z polštářků, koš postavila vedle sebe a čekala, až se Sam vrátí.

Přinesl víno a s ním i kaviár.

„To je luxusní piknik.“

Sedl si a ledabylým gestem ruky zažehl svíčky. „Že sedíme na trávě, neznamená, že se nemůžeme dobře najíst.“ Nalil víno a ťukl do její skleničky. „*Slainte.*“

Jeho irský přípitek přijala přikývnutím. „Vidím, že se staráš i o zahrádku.“

„V rámci svých schopností. Založila jsi ji sama?“

„Něco já a něco udělala Nell.“

„Cítím ji v domě.“ Navršil trochu jiker na toustový chleba. „Hlavně její radost,“ řekl a podal toust Mie.

„Radost je jedna z jejích největších předností. Když se na ni podíváš, nikde nevidíš stopy po hrůze, kterou prožila. Bylo moc poučné sledovat ji, jak se objevuje.“

„Jak to myslíš?“

„My jsme to o sobě věděly odjakživa. S Nell to bylo, jako když odemykáš nějaké dveře a pak vstupuješ do místnosti plné pokladů. První, co jsem ji naučila, bylo kouzlo jak pohnout vzduchem. A její výraz, když to dokázala… No nádhera.“

„Já jsem nikdy nikoho neučil. Ale před pár lety jsem zašel na jeden seminář o bílé magii.“

„Vážně?“ Slízla si kaviár z prstů. „A jaké to bylo?“

„No… zvláštní. Byl to takový náhlý popud, ale potkal jsem tam několik zajímavých lidí, dokonce pár s darem. A jedna přednáška se týkala salemských honů na čarodějnice a dotkla se i ostrova Tří sester.“

Sám si naložil trochu kaviáru. „Znali fakta, ale ne podstatu. Nedostali se k jádru věci. Tohle místo…,“ přelétl pohledem les a zaposlouchal se do zvuků moře, „se nedá obsáhnout hodinovou přednáškou.“ Pohlédl zpět na Miu. „Zůstaneš?“

„Nikdy jsem neodešla.“

„Ne.“ Pohladil ji po ruce. „Myslím na večeři.“

Vzala si další toust. „Ano.“

Dolil jí víno a pak vstal. „Tak chviličku vydrž.“

„Pomůžu ti s tím.“

„Ne. Všechno je pod kontrolou.“

Pod kontrolou, říkal si cestou do kuchyně, jen díky Nell. Nejen že navařila a dodala mu to, ještě přidala podrobné instrukce, podle kterých se mohlo řídit i absolutní kuchyňské nemehlo.

V duchu Nell velebil, když mohl servírovat plátky rajčat v bylinkovém oleji a studeného humra.

„Je to výborné.“ Mia se u jídla pohodlně natáhla. „Neměla jsem ani ponětí, že jsi takový kouzelník v kuchyni.“

„Všestranný talent,“ řekl a rychle přešel na jiné téma. „Uvažuju, že si koupím loď.“

„Ano? John Bigelow pořád vyrábí dřevěné lodě na objednávku. I když už jen jednu dvě za rok.“

„Zajdu za ním. A ty ještě plachtíš?“

„Občas. Ale nikdy to nebyla moje vášeň.“

„Vzpomínám si.“ Dotkl se jejích vlasů. „Radši jsi lodě pozorovala, než se na nich vozila.“

„Nebo jsem spíš radši ve vodě než na hladině.“ Zvedla hlavu, když se kolem přehnala parta teenagerů, kteří si tak krátili cestu na pláž. „Pan Bigelow lodě i pronajímá, ale jestli by sis chtěl znova vyzkoušet plachtění, radši zajdi k Drakeovi do Seafarera. Ten si vybudoval slušnou půjčovnu.“

„Drake Birmingham? Toho jsem, co jsem zpátky, ještě neviděl. Nebo Stacey. Jak se mají?“

„Rozvedli se. Vzala děti – měli dvě – a odstěhovala se do Bostonu. Drake se před šesti lety znova oženil. Vzal si Connie Ripleyovou a teď mají chlapečka.“

„Connie Ripleyová.“ Sam pátral v paměti. „Bruneta se spoustou zubů?“

„To bude Connie.“

„Ve škole chodila o rok výš,“ vzpomínal. „A Drakeovi musí být už nejmíň…“

„Padesát.“ Mia točila v ruce skleničkou. „Ten věkový rozdíl a šuškání o jejich vášnivém vztahu, který rozvrátil manželství, zabavily ostrov na dobrého půl roku.“ Vzala si další kousek humra. „Nell se vážně překonala. Ten humr je výborný.“

Trhl sebou. „Dostalas mě. Ztrácím nějaké body?“

„Vůbec ne. Výběr firmy Sisters catering značí dobrý úsudek a vkus. A teď k věci,“ zkřížila nohy a zvedla složku s dokumenty.

„Rád se na tebe dívám.“ Pohladil ji prstem po kotníku. „Za každého světla a z každého úhlu. Ale teď při západu slunce a při svíčkách vypadáš úžasně.“

Zalichotilo jí to do hloubi duše. Ta slova, tón hlasu i pohled očí. Pak ji lehce chytil vzadu na krku a políbil na rty.

Začala tát. Nasála jeho vůni, spolu s vůní šeříků a vosku a hlava se jí sladce zatočila.

„Promiň.“ Vtiskl jí polibek na čelo a pak se odtáhl. „Občas se tě prostě musím dotýkat. Tak ukaž, co tady máš.“

Právě měla jen slabost v kolenou a zamotanou hlavu. Nejdřív ji tak rozněžní a pak zas zaujatě listuje poznámkami.

„O co vlastně jde, Same?“

„O byznys i potěšení,“ odpověděl, nepřítomně ji pohladil po zádech a vytáhl kopii připraveného inzerátu. „To je perfektní. Tos navrhla sama?“

Uklidni se, nařídila si. „Ano.“

„Měla bys to na ukázku poslat i jejímu vydavateli.“

„Už se stalo.“

„Prima. Ten leták už jsem viděl, ale ještě jsem ti asi neřekl, že je moc působivý.“

„Děkuji.“

„Nějaký problém?“ zeptal se nonšalantně.

Musela stisknout zuby. Štvalo ji, že ji tak rozhodil, a rychle se zklidnila. „Ne. Cením si tvého názoru.“ Zhluboka se nadechla. „Vážně. Tohle je pro náš obchod velká událost. Chceme to provést nejen dobře, ale perfektně.“

„Jsem si jistý, že si to Caroline užije.“

V tom, jak vyslovil to jméno, cosi zachytila. „Ty ji znáš osobně?“

„Hmm. Ano. Tohle je pěkný nápad – dort od Nell v podobě její knihy. A květiny. Možná bys radši mohla připravit růžové růže. Myslím, že je měla ráda.“

„Tak ty myslíš.“

„Hm hm. A vidím, žes jí chtěla na pokoj jako pozornost poslat čokoládové bonbony a šampaňské. Jenže o tohle už se stará náš hotel. Navrhuju spojit to ještě s nějakým dárkem z obchodu.“

Mia si klepala prsty o koleno, ale zarazila to. „Dobrý nápad. Tak třeba svíčky, knížku o našem ostrově nebo tak něco.“

„Super.“ Prošel e-mailovou poštu mezi Miou a vydavatelem a pak přikývl. „Mám dojem, žes na nic nezapomněla. Takže…“ Odložil složku stranou a znovu se k ní naklonil.

Když měl rty jen centimetr od jejích, položila mu ruku na hruď. „Potřebuju se osvěžit.“

Vstala, vzala si s sebou víno a zašla do domu.

V kuchyni se dobře rozhlédla. Byla dokonale uklizená, ovšem dalo se pochybovat, že by ji využíval jinak než pro vaření ranní kávy. V kuchyni to byl klasický chlap, který dokáže připálit i vodu.

Na lince uviděla papír s Nellinými instrukcemi a roztála.

Zašla do obývacího pokoje a zamyšleně našpulila rty, když si všimla knihy o renesančním umění. Měl tu nějaké použité svíčky, a tak zapřemýšlela, jaké rituály a meditační techniky zkouší, když je sám.

Byl stejně jako ona osamělý čaroděj.

Nikde neviděla žádné fotografie, ale to ani nečekala. Překvapilo ji pár hezkých akvarelů na stěnách. Něžná zahradní zákoutí. Klidná, tichá místa. Zarazilo ji, že si nevybral něco dramatičtějšího a výraznějšího.

Kromě svíček, obrázků a docela nové nečtené knihy v tom pokoji nebylo ze Sama Logana skoro nic. Neobklopoval se příjemnými drobnostmi, které byly nezbytné pro ni.

Žádné květiny nebo rostliny, žádné misky s barevnými kameny.

Když už se vetřela tak daleko – připomněla si, že je jeho milenka i domácí – nedělalo jí problémy zajít i do patra.

Tam z něho přece něco zůstalo – vůně a atmosféra. Stará kovová postel s modrým přehozem, kterou do domku koupila, byla téměř vojensky ustlaná. Podlahu nechal

holou. Ale na nočním stolku uviděla rozečtený thriller, založený obchodní vizitkou, který si taky s chutí přečetla.

Jediný obraz, co tu měl, působil dramaticky. Byl na něm kamenný oltář u nějaké skály na pozadí vítězoslavně rudého svítání.

Na prádelníku měl velký sodalit, který nejspíš používal k meditacím. Okna nechal otevřená, a tak dovnitř proudila vůně levandule, kterou vlastnoručně vysadila.

Protože pocítila žádost – díky té prosté, až směšně mužské vůni – raději rychle odešla.

V maličké koupelně si opravila rtěnku a vlastním parfémovaným olejíčkem si potřela hrdlo i zápěstí. Když ji Sam připravoval na svádění, klidně se přizpůsobí. Ale až se opět bude cítit jistá v kramflecích.

Tuhle hru dokázala hrát stejně dobře jako on.

Vyšla ven a všimla si, že jídelní servis nahradil skleněnými miskami s jahodami se šlehačkou.

„Nevěděl jsem jistě, jestli si dáš kávu, nebo ještě víno.“

„Víno.“ I rozumná žena si mohla dovolit trochu nezbednosti.

Přicházela noc. Posadila se vedle něj a nejdřív mu něžně prohrábla vlasy, pak se natáhla po jedné jahodě. „Neměla jsem tušení…“ Záměrně na něj pohlédla a přitom jazykem objela červený plod, než si z něho ukousla. „Že se zajímáš o renesanční umění.“

Nějaká pojistka v jeho mozku musela v tu chvíli zkratovat. Skoro slyšel, jak zasyčela. „Co?“

„Renesanční umění.“ Namočila si prst do šlehačky a olízla ho. „Ta kniha v obýváku.“

„Á… ta…“ Podařilo se mu odtrhnout pohled od jejích rtů. „Ano. Fascinující období.“

Počkala, až si namočí jahodu ve šlehačce a pak se hravě naklonila a kousek z ní uždíbla. „Hmm,“ zapředla a olízla si horní ret. „A dáváš přednost Zvěstování od Tintoretta, nebo od Erta?“

Další spálená pojistka. „Oba jsou vynikající.“

„To jistě. Až na to, že Erte byl sochař stylu art deco a žil několik století po renesanci.“

„Já myslel, že mluvíš o Giovannim Erteovi, záhadném, zchudlém renesančním umělci, který zemřel na kurděje. Nikdy nebyl plně doceněn.“

To ji hlasitě rozesmálo, až se mu stáhl každý sval v těle. „Tak tenhle Erte. Tak to ano.“ Tentokrát se místo do jahody zakousla do jeho spodního rtu. „Jsi neuvěřitelně šikovný, víš?“

„Taky jsem za tu knihu dal celé jmění. Mám dojem, že se Lulu pořád chechtá pod vousy.“ Nechal se krmit jahodami. „Šel jsem koupit nějakou hudbu a odešel jsem s nákladem knížek.“

„Hudba se mi líbí.“ Natáhla se na bílou látku a hlavu položila na smaragdově zelený polštář. „Uvolňuje mě. Jako bych se vznášela v teplé vodě někde v lese. Hmm. Mám hlavu plnou vína.“

Líně se protáhla, až tenká látka šatů obepnula její křivky. „Mám dojem, že si dnes to tvoje sexy autíčko řídit nezkusím.“

Čekala, že řekne, že si to může zkusit ráno, a pozve ji dovnitř. A když se položil vedle ní a pohladil ji prstem po hrdle, usmála se.

„Tak se můžeme projít a mořský vzduch ti hlavu zase pročistí.“ Zachytil její překvapený výraz, ale pak se jí přisál ke rtům.

Líbal ji lehce a nechal po ní ruce bloudit. Cítil, jak se poddává a jak se jí zrychluje tep. Aby je oba potrápil, pohladil ji prstem vzhůru po stehně a zajel pod šaty na teplou kůži jejího stehna, kde obkroužil její čarodějné znamínko.

„Ledaže…“ Vklouzl prstem pod látku kalhotek na boku a lehce sevřel zuby její ňadro přes bavlnu šatů. „Ledaže bys na procházku neměla chuť.“

Už se cítila víc než nezbedně a vyzývavě pohnula boky. „Ne, na procházku teď vážně nemyslím.“

„Pak…?“ kousl ji trošku silněji, „budu muset řídit já.“

A když se zvedl a podával jí ruku, nechápavě na něho zírala. „Řídit?“

„Dovezu tě domů.“ Vidět ji tak šokovanou bylo skoro stejně uspokojivé jako… Ne, to zase ne, připustil. Ale dočkal se přesně té reakce, ve kterou doufal.

Vytáhl ji na nohy a pak se sehnul pro její papíry a květiny. „Tohle bys tu zapomněla.“

Cestou domů rychle měnila plán. Správně předpokládal, že s ním v domku nebude chtít zůstat. A tak se rozhodl, zase správně, že svádění dokončí, jen pokud ji dostane do její vlastní postele.

A tak přesně to taky chtěla, řekla si a pohlédla na hvězdnou oblohu.

Protože si dal s piknikem tolik práce, což bylo moc sladké, nechá se nakonec přesvědčit. A až se pomilují, její srdce a tělo budou zase patřit jen jí.

Když zastavili u jejího domu, opět se cítila být paní situace. „Byl to krásný večer, opravdu krásný.“ Její pohled i hlas byly cestou ke dveřím stejně vřelé. „Ještě jednou díky za květiny.“

„Není zač.“

U dveří, za zvuku cinkající zvonkohry a při světle lampy z okna, ji pohladil nahoru a dolů po pažích. „Tak to si se mou zas někdy vyjdeš, že? Najmu loď a můžeme strávit třeba celý den lenošením na vodě. A plaváním.“

„Možná.“

Během polibku ji uchopil pod vlasy a zamotal si do nich prsty. Přidal trochu vášně, když uslyšel její tiché zasténání. Pak se k němu vábivě přitiskla a on se natáhl po klice a otevřel za ní dveře.

„Běž radši dovnitř,“ zamumlal proti jejím rtům.

„Ano, to bude lepší.“ Skoro omámená touhou vešla do domu, obrátila se a pohladila ho po tváři.

Napadlo ho, že vypadá jako mořská víla.

„Zavolám ti.“ Pak za ní obdivuhodně klidnou rukou zavřel dveře.

Měli za sebou první oficiální rande po jedenácti letech, napadlo ho cestou k autu. A stálo to za to.

15

Úlisnej bastard. Nikdo ji nikdy tak nerozparádil od… Hm, musela v duchu uznat, nikdo ji tak nevzrušil od dob Sama Logana.

A dnes mu to šlo ještě líp.

Jenže ona zas byla lepší v potlačování své sexuální touhy než dřív.

Za ty roky měla jiné milence, i když jich bylo spíš méně. Časem pochopila, že si spíš užije občasný flirt, ale málokdy ji pak uspokojí muž v posteli.

A tak zůstala jen u flirtu.

Bylo to spíš praktické než citové rozhodnutí. A sílu a energii, které by vkládala do tělesných potřeb, aspoň využila ve svém umění. Nepochybovala o tom, že se z ní za dobu jejího celibátu stala lepší čarodějka.

Nebyl důvod, proč by u svého zvyku nemohla zůstat dál.

A protože neměla Sama v posteli už čtrnáct dní, logicky se to nabízelo.

Navíc měla až moc práce, aby se zabývala Samem, sexem nebo tím, proč nikdy nechtěl pokračovat dál po některé z těch omamujících předeher.

„Nemusela ses kvůli tomu vracet," řekla Nell při přemisťování kavárenských stolků.

„Chtěla jsem se vrátit. Jsem z té zítřejší autogramiády stejně vzrušená jako ty. Donesu sem ještě jednu židli."

„Žádnou židli. Žádné těžké věci. Tečka." Sama urovnávala židle a pak lehce kopla do té, na níž seděla

Ripley. „Taky bys mohla zvednout zadek a trochu pomoct.“

„Hele, mě za to neplatíš. Zůstala jsem tady jen proto, abych se nemusela účastnit chlapského grilovacího rituálu u nás doma. Doufám, že to tam Mac nevyhodí do vzduchu.“

„Je to gril na dřevěné uhlí,“ připomněla jí Nell. „Ten snad nebouchá.“

„Tak to nevíš, čeho je schopný můj muž.“

„Ti tři dohromady snad dokážou zapálit gril a opéct pár stehýnek.“ Nell si vzpomněla na Zacka grilujícího hamburgery na jejich terase. „Ale ubohá kuřata.“

„Tak to mě trápí nejmíň.“ Ripley zkřížila natažené nohy v kotnících a pobaveně pozorovala, jak Mia postrkuje stolky.

„Ale co támhleta?“ ukázala na ni palcem. „Ta je celá ustaraná. Vidíš tu vrásku, co má mezi obočím? To vždycky, když má vztek.“

„Nemám žádnou vrásku mezi obočím.“ Ale už jen z marnivosti ji Mia rychle vyhladila. „Ani vztek. Možná jsem jen trochu nervózní.“

„A na to je právě nejlepší grilování.“ Nell přešla k připravenému stolu a začala na něm rovnat knihy pozvané autorky. „Uvolníš se, strávíš večer s přáteli a ráno máš čistou hlavu. Jsem ráda, že to Sama napadlo.“

„Toho pořád něco napadá,“ uzavřela věc Mia, ale Nell i Ripley zaslechly i skrytou výčitku.

„A jak se ti líbil ten koncert na pláži?“ zeptala se jí Ripley.

„Byl fajn.“

„A plavba při měsíčku po ohňostroji 4. července?“

„Super.“

„Vidíš?“ kývla Ripley na Nell. „Říkala jsem, že má vztek.“

„Já nemám vztek.“ Mia zlostně bouchla židlí. „Chceš se snad hádat?“

„Ne, chci pivo,“ odpověděla Ripley a loudala se pro něj do kuchyně.

„Bude to opravdová událost, Mio,“ snažila se ji Nell uklidnit a přitom si hrála s vystavenými knihami. „A tohle bude s květinami zítra vypadat báječně. Občerstvení je taky nachystané. A počkej, až uvidíš ten dort.“

„Květiny ani občerstvení mi starosti nedělají.“

„Až uvidíš, jak se sem hrnou hosti, uleví se ti.“

„Ani to mě netrápí, nebo ne víc, než by mělo.“ Mia dosedla na židli. „Pro jednou má Ripley pravdu. Mám vztek.“

„Že by došlo na zpověď?“ ozvala se Ripley, která se vrátila s pivem.

„Ty už mlč.“ Mia si prohrábla vlasy. „On na to jde přes sex. Nebo spíš jeho nedostatek, aby mě udržoval napjatou. Pikniky při svíčkách. Večerní plavba. Dlouhé procházky. Každý druhý den mi pošle kytku.“

„A žádný sex?“

Mia se zadívala na Ripley. „Vždycky jen výrazná předehra,“ odsekla. „Ale pak mě vyhodí před mým domem a jede pryč. Další den dostanu květiny. A dvakrát jsem našla přede dveřmi malý dárek. Květináč s rozmarýnou ostříhanou do tvaru srdce a keramického draka. Když jsme spolu venku, je dokonale okouzlující.“

„Ten bastard!“ plácla Ripley dlaní do stolu. „Za to by zasloužil pověsit.“

„Využívá sex proti mně,“ stěžovala si Mia.

„Ne, to ne.“ Nell ji se zasněným úsměvem pohladila po vlasech. „Sex s tím nemá co dělat. Pokouší se o romantiku. Namlouvá si tě.“

„To určitě ne.“

„Květiny, svíčky, dlouhé procházky a promyšlené dárečky,“ vypočítávala Nell na prstech. „Čas a pozornost. To mi připadá jako romantika.“

„Namlouvání jsme si odbyli už před mnoha lety. A tehdy si nepotrpěl na kytky, ani na dárky.“

„Možná se ti to snaží vynahradit.“

„Nemusí mi nic vynahrazovat. Já si to ani nepřeju.“ Rozjitřele vstala a šla zabouchnout dveře na terasu. „Nestojí o tyhle tradiční radovánky stejně jako já. On chce prostě…“

A to byl problém, uvědomila si. Vůbec netušila, o co přesně teď Samovi jde.

„On tě vystrašil,“ řekla Ripley tiše.

„To ne. To rozhodně ne.“

„Nikdy dřív tě ničím neděsil. Vždycky jsi měla všechno ujasněné dopředu.“

„A pořád mám. Vím, co dělám. A kam směřuju. To se nezměnilo.“ Ale jakmile to řekla, cosi jí ledově přejelo po páteři.

„Mio.“ Nellin hlas zněl soucitně a trpělivě. „Ještě pořád ho miluješ?“

„Myslíš, že bych znova riskovala svoje srdce? Když vím, jak bych za to zaplatila?“ Mia už klidněji přešla ke stolu a pomáhala rovnat vystavené knihy. „Mám odpovědnost k tomuhle ostrovu, k lidem i ke svému daru. Láska je pro mě absolutní věc. Už bych to znova nevydržela. A já musím přežít, abych mohla naplnit svůj osud.“

„A co když je tvůj osud on?“

„To jsem si myslela kdysi. A spletla jsem se. Až přijde čas, kruh zůstane neporušený.“

U domu na návrší sledovali tři muži plameny šlehající z grilu na dřevěné uhlí se stejným úžasem jako jeskynní lidé rituální hranici.

„Jde to skvěle,“ poznamenal Zack a kývl na Sama. „Vidíš? Zvládli jsme to po starým yankeeským způsobu a bez nějakýho abrakadabra.“

„Starý yankeeský způsob,“ protáhl Sam. „Celý pytel dřevěného uhlí a dva litry tekutého podpalovače.“

„Já nemůžu za to, že je ten gril vadný.“

„Je docela nový,“ protestoval Mac. „Jen se musí zaběhnout.“

„A na to potřebujem pořádnej fajrák. Aby se očoudil.“ Zack do sebe obrátil pivo.

Mac se smutně díval, jak jeho nablýskaný červený gril černá. „Jestli ho roztavíme, Ripley mě zabije.“

„Vždyť je to litina.“ Zack do grilu lehce kopl. „Ale když mluvíš o Rip, kde vlastně jsou?“

„Na cestě sem,“ odpověděl Sam a Zack se na něho zamračil. „Jen malý abrakadabra, abych věděl, kde Mia je. Od té doby, co nám pan vědec řekl o té temné stezce u jejího domu, se na ni snažím zůstat vyladěný.“

„Až to zjistí, nakope tě do zadku,“ prohodil Zack.

„Nezjistí to. Nevidí jasně, pokud jde o mě. Ani nechce, a je sakra těžké přimět Miu k něčemu, co nechce.“

„A jak to teď mezi vámi vlastně je?“

Sam se napil a přitom se zadíval na Maca. „To je profesionální, nebo osobní zájem?“

„Myslím, že obojí.“

„To je fér. Líbí se mi, jak to zrovna je. Ale je fakt, že ji nechávám trochu tápat. Ona je mnohem komplikovanější než kdysi a je zajímavé – víc než jsem myslel – seznamovat se se všemi těmi záhadami.“

Zack se poškrábal na bradě. „Nechceš začít přednášku o zralém vztahu a zkoumání své vnitřní bytosti a s podobnými kecy, že ne?“

„Šš… už jedou.“ Mac máchl rukou k silnici osvícené reflektory. „Tvařme se, jako že víme, co děláme.“

Lucy, natažená na terase, vyskočila a pak se řítila ze schodů v závěsu s Mulderem.

„Hezký ženský,“ řekl Zack, „pár prima psů a dobrý steaky, to bude fajn večer.“

Steaky byly spálené a brambory nedodělané, ale jejich apetýt to napravil. Večeřeli na terase při světle svíček i lustru z nejbližšího pokoje, odkud hrála i hlasitá hudba.

Když Sam zvedl láhev, aby Mie dolil poloprázdnou sklenici vína, položila na ni ruku. „Ne, řídím. A zítra potřebuju mít jasnou hlavu.“

„Přijdu vám hned ráno pomoct.“

„Není třeba. Většina věcí je připravená a na zbytek bude dost času. Už je zamluveno třicet osm podepsaných románů v pevné vazbě a skoro tolik jejích starších věcí. A pořád přicházejí další objednávky. Myslím, že autorka bude mít zítra hodně práce. Asi ji to…“

Mia zmlkla, protože si všimla Nellina výrazu. Ztuhla a napůl se nadzvedla v židli. „Nell.“

„Dítě se pohnulo.“ Její šok a překvapení se změnilo v radostný úžas. „Cítila jsem ho. Takové zachvění.“ Zasmála se a položila si ruku na břicho. „Rychlé, ale docela silné. Zacku.“ Popadla ho za ruku a tiskla ji k sobě. „Naše děťátko se pohnulo.“

„Nepotřebuješ si lehnout?“

„Ne.“ Vyskočila a zatahala ho za paži. „Potřebuju tancovat.“

„Tak tancovat.“

„Ano! Zatancuj si se mnou.“ Vzala ho kolem krku. „A s naším Jonahem.“

„Nevíme přece, jestli je to kluk.“ Zack, přemožený láskou, ji objal kolem pasu a přitiskl k sobě. „Může to stejně dobře být holčička. Takže Rebecca.“

„Ježíš, to je dojemný.“ Ripley rychle vyskočila a ukázala na Maca. „Jdem taky tancovat.“

„Tak to někoho bude bolet,“ zabručel Mac.

Sam je chvíli sledoval a pak se dotkl Miiny ruky. „Tohle nám kdysi šlo dobře.“

„Hmmm?“

Dívala se na Nell, tak zasněně a cituplně, až se mu sevřelo srdce. Na řasách se jí třpytily slzy a v jejích očích uviděl lásku a touhu.

„Tanec.“ Chytil ji za ruku a vstal. „Bývali jsme dobří. Pojďme zkusit, jestli to ještě půjde.“

Z náhlého popudu ji zavedl po schodech na svah před domem. Pak ji prudce roztočil na délku paže a zase přitáhl k sobě.

Hladce se mu zahákla kolem krku a její tělo splynulo s jeho.

„No jo.“ Přidržel se jejích boků a začal se spolu s ní pohupovat. „Pořád jsme dobří.“

Ani za tak dlouhou dobu nezapomněla jeho pohyby a rytmus. A vrátila se jí i radost ze společného tance. Poddala se tomu a odkopla boty. Písek jim létal za patami, jak se otáčeli, houpali a zakláněli.

Tanec pro ně byl vždycky takový radostný a vlastně nevinný namlouvací rituál. Uvolnění energie. Koordinace a očekávání.

Přestala poslouchat hudbu pouze ušima. Vnímala ji i v rychlém stisku jeho ruky na zádech nebo na jejích prstech a v pohybu vlastního těla.

Když ji zvedl do výšky, zaklonila hlavu a rozesmála se. Pak ho vzala kolem krku a poprvé za deset let přitom cítila jen prostý, silný cit.

Potlesk a pískot z terasy ji přiměl otočit hlavu, ale nechala ji opřenou o jeho spánek a popadala dech.

„Říkala jsem, že se budou předvádět,“ strčila Ripley loktem do Maca, ale usmívala se.

„Hele, tohle nemusíme poslouchat. Pojď!“ Chytil ji za ruku a vlekl ji po schodech na pláž, až se za ním musela rozběhnout.

„Pomalu! Vždyť si zlomíme vaz.“

„Já tě chytím.“ Aby to dokázal, zvedl ji do náruče a zatočil se dokola. „A co si zaplavat?“

„Ne!“

„Fajn, tak budeme tančit dál.“ Postavil ji a přitiskl k sobě. Přes pláž se k nim nesly pomalé, svůdné tóny písně „Sea of Love“.

„Tohle je starý hit,“ poznamenala.

„Klasika,“ opravil ji. „Změna rytmu.“

Zabořil tvář do jejích vlasů, zatímco se otáčeli na písku. Její srdce pravidelně bušilo. Dotýkali se nohama, když si stoupla na špičky, a v měsíčním světle vytvořili jediný stín.

Náhle se mu v mozku vyrojily stovky krásných vzpomínek. „Ještě pořád se chodí tancovat do školní tělocvičny?“

„Ano.“

„A děcka pořád utíkají ven, aby se tam muckaly.“

„Asi.“

„Pojďme to zkusit.“ Natočil hlavu a přejel jí rty dole po tváři, než našel její rty. „Vrať se tam se mnou.“

Než mu stačila porozumět a začít se bránit, zatočila se jako ve víru. Už netančili na písku, ale stáli v objetí ve stínu školní tělocvičny, zatímco k nim ostrý podzimní vítr přinášel vůni spadaného listí a květů chryzantém.

Z budovy za nimi pulzovala hudba, rebelantské bubnování a basové kytary. Její ruce přejely po chladné kožené bundě vzhůru do jeho hebkých vlasů.

Tělo měl štíhlejší a rty nezkušené, ale bože, jak na ně reagovala.

Jako ve snách zašeptala jeho jméno. A nabídla mu ze sebe všechno.

Právě ta bolest uvnitř, pulzující jako čerstvá rána, ji přiměla vytrhnout se té vzpomínce.

Ztěžka dýchala, odstrčila ho. „Krucinál! Jdi do pekla. To není fér.“

„Ne. Odpusť mi to.“ Hlava se mu točila. Ještě chvíli cítil ostrost podzimu uprostřed dusné letní noci. „Ne, není to fér. Nepřemýšlel jsem. Nechoď pryč.“ Přitiskl si prsty na spánky, když se od něho odvrátila.

Tohle nenaplánoval a nejspíš by ten návrat do minulosti dokázal včas zastavit. Ale jak mohl vědět, jaké bude cítit, že ho Mia zase miluje? Cítit z ní tu sílu absolutně čistého citu?

Pochopit, co odhodil a co už nikdy nemusí dostat zpět. Když se uklidnil, stála na kraji moře, objímala se pažemi a zírala do noci.

„Mio.“ Přišel blíž, ale nedotknul se jí. Jeden z nich by se asi sesypal, kdyby to udělal. „Nemám omluvu pro takovýhle druh manipulace. Můžu jen říct, že jsem to nechtěl udělat.“

„Ublížil jsi mi, Same.“

„Já vím.“ A sám sobě taky, pomyslel si.

„Čas se nedá vymazat. A neměl by se vymazávat.“ Otočila se k němu, ve tváři v té tmě docela bílá. „Nechci se vracet k té holce, ani k tomu klukovi. Nechci se vzdát toho, jaká jsem dnes.“

„Neměnil bych nic na tom, jaká jsi dnes. Jsi ta nejúžasnější ženská na světě.“

„Slova se snadno říkají.“

„Ne, některá slova jsem nedokázal vyslovit nikdy.“

Ale když k ní vztáhl ruku, zase se odvrátila. Pak ztuhla, protože si všimla, že z jeskyně vychází proud modrého světla. „Přestaň. Už zacházíš moc daleko.“

Také to viděl a nedotkl se jí, aby mu uvěřila. „To nedělám já. Počkej tady.“

Nechal ji tam stát a spěchal k jeskyni. Zastavil se až u jejího vchodu ozářeného světlem. Uslyšel za sebou její kroky, ale neřekl nic a společně nakoukli dovnitř.

Jeskyně se topila v měkkém, namodralém svitu a stínech hlubokých jako studny. Spatřili v ní dva lidi, jako sochy vyřezané přímo z toho světla.

Pak se ti dva nadechli.

Ten muž byl krásný. Dlouhé štíhlé svaly jeho nahého těla se leskly vodou. Dlouhé černé vlasy mu splývaly po ramenou, jak uložený na boku hluboce spal.

Žena byla rovněž nádherná. Stála tam vysoká, štíhlá ve tmavém plášti a dívala se na něho. Husté rudé vlasy jí v prstencích dosahovaly až k pasu.

V rukou držela kožešinu barvy noci, ještě vlhkou od mořské vody.

Pak se otočila a Mia spatřila cosi jako vlastní tvář s rozzářenou pletí, jako by pod ní hořely tisíce svíček.

„Láska není vždy moudrá,“ promluvila ta, které říkali Oheň. Kůži v náruči svírala jako dítě. „Nezná podmínky, ani slitování.“ Otřela se o kožešinu tváří a přešla k východu z jeskyně. „Času je míň, než myslíte.“

Mia zvedla ruku v gestu útěchy. „Matko?“ Ta, která byla Oheň, se zastavila a její krása se rozzářila v úsměvu.

„Dcero.“

„Já tě nezklamu.“

„O mě tu nejde.“ Přejela Mie prsty po tváři a ta tam ucítila teplou linku. „Nezklamej sama sebe. Jsi silnější než já.“

Ohlédla se zpět do jeskyně. „Příliš často zapomínáš, že on je v tobě taky.“ Přitiskla k sobě kožešinu a podívala se na Sama. „A já zas v tobě.“

Pak se vzdalovala po písku. „Sleduje vás ze tmy.“ Pak se vytratila jako dým.

Světlo v jeskyni pohaslo.

„Ještě ji cítím.“ Mia nabrala do dlaní vzduch jako vodu a donesla si ho k nosu. „Levandule a rozmarýna. Viděl jsi její amulet?“

Pozdvihl stříbrný disk s měsíčním kamenem, který Mia nosila na dlouhém řetězu. „Byl to tenhle. A když jsem se jí díval do tváře, viděl jsem tu tvoji,“ dodal a nadzvedl Mie bradu.

„Mám o čem přemýšlet.“ Chtěla odejít, ale něco táhlo její pohled vzhůru. Všimla si, že jasný měsíc začínají na okrajích zahalovat inkoustová mračna.

„Blíží se problémy,“ zašeptala jen sekundu předtím, než se ze tmy ozvalo zavrčení.

Z moře se na písek vyvalila mlha a s ní se k nim plížil vlk s bílým pentagramem v černé srsti. Cenil zuby.

Sam podruhé odsunul Miu za sebe a chránil ji tělem jako štítem. „Běž. Honem. Utíkej do domu.“

„Já nebudu utíkat.“ Ustoupila stranou, aby dobře viděla na vlka, který šel po její stopě. Protože nebyl čas čekat na úplný kruh, začala kouzlit sama.

„Vzduch ať zavíří, změní se v mocné víry. Zachvěj se země pod mořem a postav tu z vln stěnu stěn!“

Prudce zvedla paže k nebi, skrze vichřici, která se kolem ní roztočila. Vlasy jí ve větru šlehaly jako rudé provazy. A tiché vlny zátoky na její výkřik reagovaly bleskurychlým narůstáním.

Okolní svět se rozduněl.

„Burácej a povstaň pro mě, větře, moře i klidná země. Plamen ať krev moji zažehne, stvořím kruh, který tě sežehne. A ty, který ses zrodil z bažin, teď zkus odolat mému ohni!“

Na nebi explodoval blesk a obloukem se hnal k zemi. Ještě než ji roztál, zahlédla, jak se vlk vytratil do mlhy.

„Zbabělce,“ vykřikla, poháněná silou své moci.

„Mio,“ promluvil Sam co nejklidněji, „můžeš to odvrátit?“

„Právě jsem to udělala.“

„Ne, lásko. Tu vlnu.“

„Aha.“ Zadívala se na vodní stěnu, už asi šest metrů vysokou, která se blížila k pobřeží, zatímco ji dál poháněl zdivočelý vítr. Napřáhla ruce a soustředila do nich všechnu energii, jako by šlo o hlaveň zbraně před výstřelem. Pak ji poslala před sebe.

Vlna se rozpadla ve sprškу stříbrných kapek a dorazila na břeh v podobě chladného deštíku. Pak Mia zatočila zápěstím a vítr se utišil.

Noc byla opět průzračná jako sklo a vánek působil pohádkově.

Zaklonila hlavu a hltala noční vzduch, zatímco jí v krvi dál bouřila mocná síla. „No, tak tohle ho snad poučilo, ne?“

Sam stále svíral její rameno, už od chvíle, když vystoupila z jeho stínu. „Kolikrát už jsi tohle dokázala?“

„Tohle je vlastně poprvé, co jsem to dala všechno dohromady. A musím říct,“ zasmála se a vydechla, „že to bylo lepší než sex.“

Zaslechla výkřiky a dusot nohou, a tak se otočila k návrší, aby uklidnila své přátele.

„Víš jistě, že jsi v pořádku?“

Mia uchopila Nell za ruku, kterou jí hladila. „Jsem.“

„No, tak já bych se něčeho napila.“ Ripley si otevřela pivo a otočila se k Mie. „Ty?“

„Ne, díky.“ Už tak se cítila báječně opilá.

„Trochu limonády pro mamku.“ Ripley ji nalila do sklenice. „Radši si sedni, Nell. Jsem z tebe nervózní.“

„Myslím, že bychom se měly podívat, co tam dělají.“

„Jen je nech hrát si s hračkami.“ Ripley neklidně přecházela po terase. Mac a ostatní muži odnosili na pláž několik přístrojů. Až sem k ní doléhalo jejich pípání a houkání.

„Tohle bylo fakt pořádný kouzlo, Glendo. Jak ti při tom bylo?“

Mia pomalu, smyslně protáhla rty.

„To jsem si myslela. I spojení s tebou v poslední minutě, abych taky trochu přitlačila, mě pořádně rozpálilo. Ale pak chci vždycky ještě víc.“

„Zack bude mít později taky velkou radost.“ Nell se zasmála, ale hned se zarazila. „Jak tady můžeme žertovat o sexu? Vždyť to bylo hrozné, Mio. Nemohly jsme se k tobě dostat. Ten tvůj vítr byl jako tornádo.“

„Příjemný letní vánek by asi nic nezmohl. A pronikly jste ke mně. Cítila jsem vás.“ Opřela se o zábradlí a zvedla tvář k nebi. „Bylo to, jako by ve mně bilo tisíc srdcí najednou. A v hlavě jsem slyšela tisíce hlasů. Každá buňka, sval i kapka krve jako by ožily. A když se na mě podíval,“ otočila se k nim, „když mě tak viděl, dostal strach.“

„Možná je to konec,“ řekla Nell.

Mia zavrtěla hlavou. „Ne, ještě ne.“

„Ať to skončilo nebo ne, musím říct jednu věc.“ Ripley se napila piva. „Netušila jsem, že máš takovou moc, a to tě znám celý život. A po dnešku už víc rozumím tomu, proč jsi vždycky byla tak vybíravá a opatrná. Sedíš na pěkný hromadě střelnýho prachu.“

„Má to snad být kompliment?“

„Jen názor. A varování. Příště na nás radši počkej, dobře?“ Popadla další tři plechovky s pivem. „Hra skončila. Jdeme se podívat, co Mac a jeho kamarádi objevili.“

Mac měl na pláži rozestavěné senzory a monitory, propojené spletenými kabely. Seděl v písku a horečně ťukal do klávesnice svého laptopu.

Přenášet přístroje a rozmisťovat je, kam si Mac přál, dalo trochu zabrat. Ale Sam potřeboval víc náročné fyzické aktivity, aby se zbavil přebytečné energie.

„Hele, vypadá to vážně zajímavě, ale co to tam vlastně provádíš?“

„Měřím, parceluju, zaznamenávám.“ Mac psal dál a občas přitom mrkl na monitor. „Škoda že jsem po ruce neměl kameru. Ta vlna měla nejmíň šest metrů. Ale to je jen hrubý odhad při pohledu zdola nahoru.“

„Šest metrů sedí,“ odpověděl Sam klidně. „A to je hrubý odhad seshora dolů.“

„Aha.“ Mac se zadíval na teploměr. „Tak zkus taky odhadnout teplotu v epicentru toho úkazu během klimaxu.“

Sam pohlédl na Zacka, ale ten jen pokrčil rameny. „Teplota v epicentru? Ježíš. Mně bylo docela horko.“

„Ale bylo to suché horko?“ zeptal se Zack a Sam se rozesmál.

„To je rozdíl.“ Mac si zvedl brýle na čelo a zamračil se. „Okolní teplota kolem negativního proudění klesá. To místo se ochlazuje. Abych mohl rekonstruovat a spočítat sílu jontů a hlavní směr té energie, potřebuju rozumný odhad teploty.“

„Bylo to horký,“ řekl znovu Sam. „Kruci, jsem čaroděj, a ne meteorolog.“

„Moc vtipné. A teď vezmi tenhle senzor a dones ho na místo, kam sjel ten blesk. Teda. Páni!“ Když jeden z přístrojů začal hučet jako včelí úl, Mac vyskočil a málem

zakopl o kabel. Hnal se blíž, právě když na pláž scházely tři ženy.

„Já to věděl," přikyvoval a hrbil se nad přístrojem, aby lépe viděl na čísla.

„Zajdu se podívat do jeskyně," informovala Maca Nell. „Chci taky nějak pomoct."

Jen něco zamručel a pak k sobě skrčeným prstem pozval Miu. Pobaveně přistoupila a zarazila se, když napřáhl otevřenou dlaň.

„Teda zlato," vybafl. „Jen se na to podívej. To je fenomenální. Nekouzlíš si právě teď v hlavě? Nemáš v téhle oblasti něco rozběhnutého?"

„Právě teď ne. Proč?"

„Ty hodnoty jsou neuvěřitelné. Až na samém konci stupnice. Ty vždycky vykazuješ silnou energii, i v klidu, ale tohle je velký příval. Stůj. Chci přeměřit tvoje životní funkce."

Měřil jí krevní tlak, tělesnou teplotu a srdeční tep. Právě studoval svodku záznamu jejích mozkových vln, když se kolem shlukli ostatní.

„Jak to děláš?" zeptal se Mac tiše a vážně.

Mia se naklonila, napodobila jeho tón a tvářila se jako nevinnost sama. „Dělám co, Macu?"

„Ta neuvěřitelná energie, které jsi teď plná, by s jinými lidmi doslova mlátila o zeď. Ale tvoje životní funkce jsou v normálu. A už deset minut tady klidně sedíš."

„Výjimečná sebekontrola. Tak, tohle byl moc zábavný a poučný večírek, ale už vážně musím jít." Ladným pohybem vstala a oprášila si písek ze sukně. „Zítra mám náročný den."

„Proč nezůstaneš tady v hostinském pokoji?"

„O mě se nemusíš bát, Macu."

„Ještě to neskončilo."

„Ne, neskočilo. Ale pro dnešek máme hotovo."

16

Vůbec nespala, ale ani s tím nepočítala. Místo toho se svou energii pokusila nějak zužitkovat. Uvařila několik lektvarů, vyrobila pár talismanů. Pak leštila nábytek, drbala podlahy a nakonec si udělala manikúru.

Za svítání už na zahradě vybírala a řezala květiny pro výzdobu obchodu.

Když v osm dorazila do Knižní kavárny, její energie se ani v nejmenším nevytrácela.

Nell, spolehlivá jako slunce, přijela v devět naložená novými dobrotami.

„Vypadáš úžasně," řekla Mie, která jí pomáhala odnášet z auta krabice a kontejnery.

„A cítím se tak. Dneska bude dobrý den."

„Mio." Nell postavila krabici s dortem na stůl s vystavenými knihami. „Já ti důvěřuju. Ale obyčejně nejsi tak klidná po takovém zážitku jako včera v noci. Tak silné kouzlo a takový účinek…"

„Bylo to jako držet draka za ocas," řekla Mia. „A beru to dost vážně. Ale musím jet na stejné vlně, sestřičko. Fyzicky ani nemám na vybranou. To neznamená, že si to neuvědomuju, že jsem zbrklá nebo nevím, že co přichází, je mnohem silnější."

Držet draka za ocas? pomyslela si Nell. Spíš celé hejno draků. „Včera jsem viděla, co jsi schopná vyvolat. Prošel mnou jen takový zbytek, a i tak to bylo neskutečné. A teď tady připravuješ autogramiádu, jako by to byla nejdůležitější věc na světě."

„Dneska je.“ Vzala si z krabice jedno z Nelliných smažených jablíček. „A navíc bych pořád jedla. Chce to jen někam odvést přebytečnou energii, což jsi nejspíš šikovně udělala včera v noci se Zackem.“ S úsměvem se zakousla do sladké pochoutky. „Já mám dost praxe v odbourávání energie jinak než sexem. Dneska by se u mě v kuchyni dalo jíst třeba ze země.“

„Myslela jsem, že se Samem odjedete společně.“

„To já taky.“ Mia si zamyšleně slízla cukr z prstů. „Asi měl na práci něco jiného.“

„Když jsi odjela, začal Mac měřit i jeho. Ale bránil se. Zack ho musel chvíli urážet, jak už to chlapi dělají.“

„Zpochybňoval velikost a sílu jeho penisu.“

„V podstatě. A říkal mu Maruško.“

„No ano,“ Mia se uchechtla. „To vždycky zabere.“

„A Sam vykazoval skoro stejné hodnoty jako ty.“

Stále hladová Mia přemýšlela o dalším smaženém jablíčku. „Vážně?“

„Podle Macovy teorie Sam hodně té okolní energie vstřebal. Teď chce pár dní počkat a pak to měření pro srovnání opakovat. Jak to u něj vypadá v klidovém stavu a tak.“

Mia to vzdala a vzala si druhou sladkost, jen si slíbila hodinu jógy navíc. „Sam nebude mít zájem.“

„Ne, nelíbilo se mu to. Ale myslím, že bude spolupracovat. Mac umí být přesvědčivý a využil k tomu i tebe.“

„Mě?“

„Že prý tě každé takové měření a nový údaj pomůže ochránit. Ale hlavně se nerozčiluj.“

Mia si oprášila cukr z prstů a chvíli obdivovala nový fialový lak na svých nehtech. „Měl snad včera někdo z vás dojem, že potřebuju chránit?“

„To jsou prostě chlapi,“ řekla Nell a Mie se vrátila dobrá nálada.

„Nemůžeme žít s nimi, ani je proměnit na osly.“

Přípravy v Knižní kavárně byly pod kontrolou, a tak Mia mohla jít naproti trajektu v deset hodin. Všimla si, že pes Peta Stubense zase utekl a pobíhá po přístavu s nějakou ubohou, už dlouho mrtvou rybou v tlamě.

U mola zahlédla rybářskou loď Carla Maceyho a představila si, jak jeho parta vykládá něco čerstvějšího a chutnějšího.

Pohrávala si s myšlenkou, že za ním zajde a poprosí, aby jí dal nějakou pěknou rybu stranou. Bylo dost pravděpodobné, že ji ta neuvěřitelná chuť k jídlu ani do večera nepřejde.

„Ahoj, paní Devlinová." Dennis Ripley projel na kole jen pár centimetrů od jejích bot značky Prada.

„Ahoj, pane Ripley."

Kluk se zazubil jako vždycky. Roste jako z vody, pomyslela si, už je samá ruka a noha. Za pár let se tu bude prohánět v autě z druhé ruky, a ne na kole.

Při té představě si povzdechla.

„Mamka se jde dneska podívat na tu vaši spisovatelku."

„To ráda slyším."

„A teta Pat, co pracuje v hotelu, říkala, že pro ni mají připravenej super pokoj s vířivkou a televizí v koupelně."

„Vážně?"

„Taky říkala, že spisovatelé maj hodně prachů a žijou si na vysoký noze."

„Někteří určitě."

„Třeba Stephen King. Ten píše dobrý knížky. Možná taky napíšu knížku a vy ji pak můžete prodávat ve svým obchodě."

„Tak to budeme bohatí oba." Stáhla mu kšilt čepice do čela a rozesmála ho tím.

„Ale asi bych radši hrál za Red Sox. Už musím."

Vyrazil a přitom pískl na Petova psa, který se za ním rozběhl. Mia se za nimi ohlédla a spatřila Sama.

Ani jeden chvíli nepromluvil, ale ve vzduchu to zajiskřilo.

„Dobré ráno, paní Devlinová.“

„Dobré, pane Logane.“

„Promiňte na okamžik.“ Obtočil ji paží, popadl vzadu za šaty a rozdrtil své rty o její.

Vzduch jako by zasyčel.

„Včera večer jsem se k tomu nedostal.“

„I dnes to funguje.“ Rty jí horce vibrovaly.

Odvrátila se, aby otestovala svoji vůli, jak v ní energie znovu zabublala, a sledovala trajekt zpomalující v docích. „Přijel na čas.“

„Musíme si promluvit o včerejšku.“

„Ano, musíme si promluvit o mnoha věcech. Ale ne dnes.“

„Tak zítra. A měli bychom být trochu míň… nesoustředění.“

„To má být zjemňující výraz?“ bavila se Mia a popošla blíž ke kotvícímu trajektu.

Po rampě sjel černý sedan a zaparkoval po straně. Než řidič stihl obejít vůz, vyskočila zezadu hezká blondýnka.

Se smíchem křikla na pozdrav, pak přiběhla a doslova hupsla Samovi do náruče. Dlouhý polibek zakončila výrazným mlasknutím.

„Bože! Ráda tě vidím. Jak to, že vypadáš ještě líp než dřív? Nemůžu uvěřit, že jsem na tom tvém ostrově. Těšila jsem se tak, že mi ten hrozný týden na turné děsně rychle utekl. Dej mi ještě jednu pusu.“

No jo, jen do toho, pomyslela si Mia jízlivě, když je přitom pozorovala. Caroline Trumpová byla stejně atraktivní jako na fotce z obálky své knihy. Skosené blond vlasy jí rámovaly hezkou, něžnou tvář, kterou ještě zvýrazňovaly světle hnědé oči a vykroužené růžové rty. Rty, které se právě přisály k Samovým, uvědomila si Mia.

Měla pružnou, štíhlou postavu středoškolské roztleskávačky, třebaže ve svém životopise přiznávala třicet šest let.

Ale v biografii zapomněla uvést, že ona a Sam byli milenci.

„Pověz mi o všem, co máš v plánu,“ pobízela ho Caroline. „Už se těším na ten tvůj hotel. Musíš si najít čas a ukázat mi to tady. Je to tu hezké. Autogramiáda bude nejspíš stát za starou belu – bůhví proč mi do programu zařazují takové špeluňky – tak se snad brzo uvolním. A pak se třeba projdeme po pláži.“

„Pořád ti to moc mluví.“ Sam se odtáhl a stiskl jí rameno. „Vítej na Třech sestrách. Caroline, tohle je Mia Devlinová, majitelka Knižní kavárny.“

„Jejda.“ Caroline věnovala Mie radostný úsměv. „Nejen že moc mluvím, já přímo žvaním. S tou autogramiádou jsem to tak nemyslela.“ Vzala Miu za ruku a potřásla s ní. „Jsem prostě tak nabuzená. Tady kocoura jsem neviděla už přes půl roku a od rána jsem vypila snad galon kafe. Vážně jsem moc ráda, že jste mě pozvala.“

„Potěšení na mé straně,“ odpověděla Mia tak blahosklonně, až to se Samem škublo. Pak ruku odtáhla. „Doufám, že cesta z pevniny byla příjemná.“

„Byla skvělá, já…“

„Pak vás ještě jednou vítám a Sam vám pomůže se zabydlet. Kdybyste cokoli potřebovala, najdete mě v Knižní kavárně. Same,“ královsky mu pokynula a odešla.

„Jauvajs.“ Caroline se klepla pěstí do čela. „Já jsem taková nána. Skvělý vztah autora a knihkupce.“

„Tím se netrap,“ řekl Sam. Stačí, že bude on. „Jdeme tě ubytovat. Myslím, že se ti tvůj pokoj bude moc líbit.“

O hodinu později Sam sebral odvahu a vešel do kavárny.

„Je nahoře,“ zavolala na něj Lulu, zaměstnaná markováním. „Ale je na roztrhání.“

Našel ji u provizorního pultu s pokladnou, jak uděluje instrukce dočasně najaté prodavačce.

Nevypadala jako na roztrhání, napadlo ho, spíš jako chladně výkonná obchodnice, která dolaďuje detaily. Jenže Lulu ji jistě znala dobře.

Právě šla doplnit knihy, které ze stolu rychle mizely. „Jak se naše VIP zabydlela?“

„Dobře. Převléká se a pak ji vezmu na oběd.“

„Doufám, že naše skromná autogramiáda nějak zvlášť nenaruší program vašeho shledání.“

„Nemohli bychom to probrat někde stranou?“

„To nemohli.“ Otočila se a profesionálně se usmála na zákaznici s novou knihou v ruce. „Nezapomeňte vyplnit náš dotazník, abyste se mohla zúčastnit slosování o ceny. Na první dojde už během dnešní autogramiády,“ vysvětlovala ženě. „Jak vidíš,“ obrátila se k Samovi, „mám moc práce s přípravou té děsné akce v naší špeluňce, abych se s tebou mohla vybavovat.“

„Ona tě nechtěla urazit, Mio.“

„Ne přímo do očí. Ale nemusíš přede mnou svoji přítelkyni omlouvat. V žádném směru.“

„Chtěl jsem navrhnout, aby ses k nám na tom obědě připojila.“ Nepohnul se, když se na něj dlouze, příkře zadívala. „Dej jí šanci vylepšit ten neslavný první dojem.“

„Nejenže by to zabralo víc času než jeden oběd, ale nemám na to čas ani chuť. A rozhodně nehodlám utvořit nějaký milostný trojúhelník, i kdyby se zdál sebevíc civilizovaný“

Tak fajn, hezky po pořádku, napadlo ho. „Mezi Caroline a mnou už hodně dlouho nic není. A rozhodně se o něčem takovém nehodlám bavit uprostřed plné kavárny.“

Odstrčila ho stranou, aby mohla promluvit na skupinku turistů, která zatím jen tak pokukovala kolem. „Dobré ráno. Doufám, že zavítáte i na naši odpolední akci.“ Zvedla jednu z připravených knih. „Paní Trumpová k nám přijela na autogramiádu spojenou s debatou o jejím nejnovějším románu.“

Než dokončila svůj proslov a zákazníci se začali probírat vystavenými paperbacky, byl Sam z obchodu pryč.

„Prý za starou belu, to jistě,“ zamumlala Mia.

„Budu tak děsně okouzlující, že hned zapomene, že jsem si z pusy dělala trhací kalendář.“

„Přestaň trojčit, Caroline.“

„To nejde.“ Nimrala se v salátu. „A urazila bych se, kdybys na to zapomněl. Trojčení je pro mě něco jako dýchání. Než bude po všem, získám ji na svou stranu. Uvidíš.“

„Radši se najez.“

„Jsem nervózní. Ona mě znervózňuje. Bože, Same, nemohla jsem přestat blekotat.“

„Ty pořád blekotáš.“ Odstrčil její kávu a vrátil před ní misku se salátem.

„Ne ne, já švitořím. To je něco jiného než blekotání. Ona je ta ona, viď?“

„Která ona?“

„Ta jediná, kterou miluješ odjakživa.“ Caroline si ho s hlavou nakloněnou ke straně prohlížela. „I když jsme spolu chodili, věděla jsem, že existuje nějaká jiná.“

„Ano, je to ona. A jak se má Mike?“

„Á.“ Zahýbala prsty, aby se její snubní prsten víc zablýskal. Ještě byl nový. A třebaže už druhý v životě, tenhle si chtěla ponechat navždy. „Je moc fajn. Stýská se mu, když jsem na turné, což mi dělá moc dobře. Musím ho sem vzít někdy na prázdniny. Je tady nádherně. A…,“ dodala, „tys schválně změnil téma hovoru. Nechceš mluvit o Mie Devlinové.“

„Moc ti to sluší, Caroline. Jsi šťastná a úspěšná. A tvoje nová kniha se mi moc líbila.“

„Fajn, tak o ní nemluvme. Takže se vážně nechceš vrátit do New Yorku?“

„Ne, nechci.“

„No.“ Rozhlédla se po jídelně. „Máš to tady teda parádní.“

Zadívala se na portrét tří čarodějek a pak upřela tázavý pohled na Sama. Když dál jen klidně jedl, hodila zmačkaný ubrousek na stůl. „Musím tam zajít a donutit ji, aby mě milovala, jinak nebudu mít klid.“

„Já nevěřím, že jsem tě někdy viděl klidnou.“ Ale vstal a pokynul číšníkovi. „Máš ještě čas na malou procházku po městě.“

„Ne, jdeme na to. Radši nejdřív podepíšu knížky do zásoby a pak se půjdu projít.“

Vyvedl ji přes recepci ven na ulici.

„Nádherný dům,“ řekla při pohledu na Knižní kavárnu. Pak se narovnala v ramenou a zhluboka se nadechla. „Fajn, jdeme na to.“

„Ona do tebe rýt nebude, Caroline.“ Počkal na mezeru v provozu a převedl ji přes ulici. „Přeje si stejně jako ty, aby ta akce vyšla.“

„Kamaráde, to neznáš ženský.“ Caroline vešla do knihkupectví a překvapeně zamrkala. „Wow! To je něco! Obchod snů. A všude tu jsem já. Bože, Same, a jak je tu narváno. Nemůžu věřit, že jsem tohle nazvala zapadákem.“

„Taky ne. Přesně jsi řekla ‚špeluňka‘.“

„Jo jo. A řekla jsem taky, že jsem nána?“

„Myslím, že ano. Lulu, tohle je Caroline Trumpová.“

„Jsme rádi, že vás tu máme.“ Lulu vložila zakoupené knihy do sáčku a natáhla ruku. „Vaše knihy se prodávají tak rychle, jako by měly vyjít z módy. Minulý týden jsem přečetla tu poslední. Je vážně moc napínavá.“

„Díky. Je to krásný obchod.“ Zatočila se v kruhu. „Já tady chci bydlet. Jé, koukněte na ty svíčky. Same, dej mi ještě pár minut.“

Když odběhla, opřel se o pult a pobaveně sledoval, jak pobíhá mezi regály. Trvalo to patnáct minut, ale nakonec ji dostal nahoru.

„No, myslím, že Lulu už si tě oblíbila.“

„To je jen vedlejší bonus. To zboží je tak chytře vybrané – nejen různorodost knížek, ale i všechny další věci. Prostě třída. A podívej se na tohle.“

Omámeně se zastavila nahoře nad schody.

Bylo tam víc než plno. U kavárenských stolků i na zvlášť připravených židlích. Přes šum lidských hlasů

zaslechla, jak Mia oznamuje, v kolik hodin začíná autogramiáda úspěšné spisovatelky.

„Je skoro div, že mě nevykopla," zašeptala Caroline. „Tady musí být snad sto lidí."

„Aby ses zas tolik netrápila, musím říct, že na tom Mia hodně zapracovala. Stačí, když svoje dojmy sdělíš vydavateli. Pokud to do Knižní kavárny přivede další autory, odčiníš tím tu svoji prořízнutou pusu nejlíp."

„Jako by se stalo. Fajn, už jde sem." Caroline nasadila úsměv a vyrazila Mie naproti.

„Máte to nejkrásnější knihkupectví na světě. A já chci vědět, jestli můžu nějak odčinit, že jsem se chovala tak hloupě."

„Už na to nemyslete. Nedáte si něco k pití nebo k jídlu? Na naši kavárnu jsme zvlášť hrdí."

„Nemáte náhodou odvar z bolehlavu?"

Mia jí položila ruku na rameno. „I to by se dalo zařídit."

„Radši se spokojím s dietní colou a pak mě můžete zaměstnat."

„Máme už spoustu předem prodaných výtisků, pokud byste je chtěla podepsat před samotnou autogramiádou. Aspoň vám pak zbude víc času na moře a pláž. Zavedu vás do skladu. Pam," zavolala na číšnici u stolků, „donesla bys paní Trumpové do skladu dietní colu, prosím? Same, jestli se zdržíš, najdi si někde místo k sezení. Tudy, paní Trumpová."

„Caroline, prosím. Tohle už jsem absolvovala mockrát, takže vím, kolik dá organizace takové autogramiády práce. Chci vám poděkovat."

„Jsme nadšení, že vás tu máme."

Caroline vešla za Miou do skladu. Už měla i dost zkušeností s prostředím za scénou, aby uměla ocenit čistotu a pořádek.

„Otevřela jsem knížky na titulní stránce," začala Mia. „Ale kdybyste si to přála jinak, udělám to."

Caroline si navlhčila rty. „Tohle všechno je předem prodané?“

„Ano. Padesát tři výtisků podle posledního počítání. Ti, kterým jde o osobní věnování – tedy bylo mi řečeno, že tam jméno můžete napsat.“

„Jistě, žádný problém.“

„Je na nich nálepka: Zaslat. Váš vydavatel naznačil, že jste si oblíbila tuhle značku pera…“

„Tak moment.“ Caroline upustila kufřík a dosedla na stoličku za pultem. „Nikdy jsem neprodala přes sto nových knížek za jednu autogramiádu.“

„Tak to dnes pravděpodobně zlomíte rekord.“

„To vidím. A taky moje oblíbené pero a růžové růže, co jsem zahlídla na stole v kavárně.“

„Počkejte, až uvidíte dort.“

„Dort?“ Caroline nevycházela z úžasu. „Vy máte i dort? Poslala jste mi pěnu do koupele a svíčky a přišla jste mě přivítat do přístavu.“

„Vždyť říkám, že jsme tu z vás nadšení.“

„Ještě jsem neskončila. Váš obchod, nádherný mimochodem, je plný lidí a neskutečný počet z nich drží v ruce moji knihu. A vy mě přitom nenávidíte, protože jsem řekla něco hrubého a hloupého.“

„Ne. Byla jsem jen otrávená z toho, že jste řekla něco hrubého a hloupého. Ale nenávidět vás?“ Mia přešla ke dveřím a vzala od Pam sklenici s colou.

„A taky proto, že jsem kdysi něco měla se Samem.“

„Ano,“ Mia jí s příjemným tónem podala pití. „Za to vás přirozeně nesnáším.“

„Tak to je fér.“ Caroline chvíli upíjela. „Ale protože jsme se Samem víc než čtyři roky jen kamarádi, protože jsem šťastně vdaná…,“ zahýbala prsty levé ruky, „a protože je Sam blázen do tak krásné, inteligentní a mladší ženy v úžasných botách, nenávidím spíš já vás.“

Mia se na chvíli zamyslela. „To zní docela rozumně.“ Podala Caroline pero. „Budu vám ty knížky otvírat.“

O čtyři hodiny později sčítala Mia v kanceláři sloupce cifer. Až se vydavatel bude v pondělí ptát na průběh akce, vyrazí mu dech.

Nell vešla dovnitř, svalila se na židli a pohladila si břicho, o kterém věřila, že se začíná zaoblovat. „To bylo skvělé. A výjimečné. A vyčerpávající."

„Všimla jsem si, že i když tu bylo občerstvení zdarma, do kavárny přišlo plno hostů."

„To mi povídej." Nell hlasitě zívla. „Chceš znát součty?"

„To počká až po zavíračce. Já ale mám součty knih paní Trumpové, které se dneska prodaly."

„Tak kolik?"

„Nový titul včetně předobjednaných? Dvě stě dvanáct. Starší romány včetně předobjednaných? Tři sta tři."

„To už se nedivím, že odsud odešla s očima navrch hlavy. Gratuluju, Mio. A byla báječná, ne? Zábavná a milá během debaty. Moc se mi líbila."

„Ano." Mia klepla perem o desku stolu. „Mně taky. Kdysi chodila se Samem."

„Aha." Nell se napřímila v židli. „No jo."

„A po setkání s ní je mi jasné, čím ho přitahovala. Je tak chytrá, městská a energická. Já ale nežárlím."

„Nic jsem neřekla."

„Nežárlím," opakovala Mia. „Jen si přeju, aby se mi tak nelíbila."

„Co kdybys šla se mnou k nám? Poseděly bysme, povídaly o chlapech a daly si zmrzlinový pohár."

„Dneska už jsem to se sladkým přehnala, a proto jsem asi pořád napružená. Ale ty běž. Já to tady dokončím a pak půjdu domů a budu spát nejmíň dvanáct hodin."

„Kdyby sis to rozmyslela, mám domácí polevu." Nell se zvedla. „Odvedla jsi kus práce, Mio."

„Všichni jsme odvedli kus báječné práce."

Pak se otočila zpět ke klávesnici a pracovala až do šesti. Praktické úkoly jí daly možnost nechat mysl volně

proudit a přemýšlet. A tak pochopila, že to její energetické vibrování samo od sebe nepřejde.

Probrala možné způsoby jak se ho zbavit a usoudila, že není důvod sáhnout po tom nejpříjemnějším.

Sam oblečený jen v džínových šortkách dumal nad zbytkem Číny v lednici. Pořád byl, jako celý ten den, vyhladovělý. Napadlo ho, že si objedná pizzu nebo hovězí s vaječnými rolkami a rýží.

Ulevilo se mu, když Caroline odmítla jeho pozvání na večeři. Přestože ji měl rád, jeho mozek nebyl schopný soustředit se celý večer na konverzaci.

Ne po dni, který měl za sebou, nebo po předešlém večeru.

Když pomohl Macovi odnosit přístroje do domu na návrší, šel si na hodinu zaplavat. Cestou domů se stavil v hotelu a zašel do fitness centra. Další hodinu posiloval, aby se zbavil přívalu energie. Pak si dal padesát bazénů a nakonec ledovou sprchu.

Přesto celou noc nespal.

Po autogramiádě odvedl Caroline do hotelu, kde se omluvila, že si dá dlouhou bublinkovou koupel. Znovu využil svou tělocvičnu a pořádně se tam zapotil. Pak si dal sprchu a další hodinu plaval.

Přesto jeho tělo stále vibrovalo.

Neměl rád prostředky na spaní, ani vlastní výroby, ale po večeři si uvědomil, že už je to jediné zbývající řešení.

Jediné praktické řešení, opravil se. Uspokojivější by bylo najít Miu, někam ji zavléct, strhat z ní šaty a napumpovat energii do šíleného, divokého sexu.

Což by ho ale dovedlo zpátky na začátek cesty k upevňování vztahu bez divokého a šíleného sexu.

Nebyl si jistý, jestli by to jeho přetížený organismus vůbec zvládl.

Rozhodl se spokojit s pizzou.

Odvrátil se od lednice k telefonu, a když ji uviděl stát za síťovými dveřmi, celé jeho tělo se zaťalo jako pěst.

To mu patří, pomyslel si mrzutě, za to, že na ni nebyl kvůli zklidňování hormonů pár hodin vyladěný.

Ale ke dveřím přistoupil se stejně klidným a přívětivým výrazem, jako měla ona.

„Nečekal jsem tě. Myslel jsem, že teď sedíš někde s nohama nahoře a drinkem v ruce."

„Doufám, že ti návštěva nevadí."

„Vůbec ne." Otevřel a vzpomněl si na slušné vychování.

„Přinesla jsem ti dárek." Podávala mu krabičku v tmavě modrém papíru s bílou stuhou. „Majiteli hotelu od majitelky knihkupectví." Vešla dovnitř a tělem se o něj přitom lehce otřela.

Ucítila prudké zachvění.

„Dárek."

„Jako dík za tvoji pomoc s dnešní akcí. Byl to obrovský úspěch pro všechny zúčastněné."

„Caroline se skoro potácela, než došla do svého pokoje. A dá hodně práce ji odrovnat."

„Což ty víš asi moc dobře," vrátila mu to.

„Je vdaná. Jsme kamarádi. A tím to končí."

„Netýkavko," mlaskla. „Co kdybys mi nabídl drink a dal si se mnou?"

„Fajn." Našel láhev vína a vytáhl špunt. „Posledních deset let jsem si občas užíval, Mio. A předpokládám, že ty taky."

„Přirozeně. Mám ti vyprávět o některých svých milencích?" Pomohla mu ve skříňce najít skleničky a jeho příkrý pohled ji potěšil.

Bude snazší a zábavnější svádět ho, když je vytočený. „Nechci o nich slyšet. A Caroline jsem ti taky nepředváděl."

„Ne, ale taky jsi mi to neřekl předem. A pak to bylo dost trapné. Ale rozhodla jsem se ti odpustit."

„Páni, tak teda dík."

„Ty jsi ale protivný. Co kdybych víno nalila já, aby sis mohl rozbalit dárek? Uvidíme, jestli ti vylepší náladu.“

„Teď by mi pomohlo jen, kdybych ti mohl praštit hlavou o zeď.“

„Ale na to jsi moc civilizovaný.“

„Radši na to nesázej.“ Sundal víko krabice a vytáhl zvonkohru tvořenou legračními měděnými žabkami.

„Přišlo mi to zajímavé a hodí se k domu. A příhodné, protože jsem si pár dní představovala, jak tě v takovou žábu proměním.“ Strčila do jedné a zvonkohra se rozezněla. Pak se chopila sklenice s vínem.

„Je to… originální. Vždycky když to uvidím, vzpomenu si na tebe.“

„Venku u kuchyňských dveří je hák. Zkus to tam dát, jak to bude vypadat.“

Poslechl, vyšel ven a zavěsil smyčku na prázdný hák.

„Jsi cítit mořem,“ řekla, když k němu přistoupila a přejela mu prstem po nahých zádech.

„Byl jsem si zaplavat.“

„A pomohlo to?“

„Ne.“

„Já bych mohla.“ Přitiskla se k němu a kousla ho do ramene. „Co kdybychom pomohli jeden druhému?“

„Ale pak to zas bude jen sex.“

„A co je špatného na sexu?“

Zatemňovala mu rozum. Ženským kouzlem. Otočil se a vzal ji za paže. „Bývalo mezi námi víc. Chci to zpátky.“

„Už jsme dost staří, abychom věděli, že nemůžeme mít všechno. Takže bereme, co je.“ Položila mu dlaně na prsa a překvapilo ji, že ustoupil. „Ty chceš mě a já tebe. Proč to komplikovat?“

„Vždycky to je komplikované, Mio.“

„Tak to zjednodušíme. Potřebuju se po včerejšku uvolnit a ty taky.“

„My si musíme promluvit o tom, co se včera stalo.“

„Ty jsi poslední dobou nějak na to mluvení.“ Pohodila vlasy. „Nell napadlo, že si mě namlouváš.“

Ve tváři mu cukl sval. „Takové slovo bych nepoužil. Jsem spíš pro „randění“. Randím s tebou.“

„V tom případě…“ Zkřížila ruce a stáhla si ramínka šatů. Pak šaty nechala sklouznout na zem. „Už jsme randili dost.“

17

Přísahal by, že se svět přestal otáčet. Na vteřinu zavládlo naprosté ticho a nic se nepohnulo. Nebylo nic než Mia, její křivky a krása. Alabastr a oheň. Měla na sobě jen řetízek s měsíčním kamenem mezi ňadry a ozdůbku z keltských uzlů na kotníku nad botami ze tří úzkých pásků s jehlovým podpatkem. Zvlhly mu rty.

„Chceš mě.“ Hluboce zapředla. „Tělo tě pro mě bolí. Máš horkou krev.“

„Chtít tě bylo vždycky to nejlehčí.“

Přistoupila k němu. „Pak je to snadné.“ Pohladila ho vzhůru po těle a po prsou. „Chvěješ se.“ Přitiskla se k němu a otřela se rty o jeho ztuhlé rameno. „A já taky.“

Napnul paže a stiskl ruce do pěstí. „Tohle je tvoje odpověď?“

„Nepotřebuju odpověď, když se na nic neptám.“ Zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. „Mám jen potřeby stejně jako ty. Touhu, horkost a neklid. Jako ty. Když si vezmeme, co potřebujeme, nikomu to neuškodí.“

Naklonila se a kousla ho do spodního rtu. „Pojďme se projít po lese.“

Když ji k sobě prudce přitiskl, její oči se triumfálně rozzářily. Smích i zasténání jí pronikly z hrdla, když si ji hodil do náruče. Bylo to sladké vítězství.

„Ale tady,“ řekl. „V domě a v mé posteli.“

Touha jí zatemnila mysl jen na krátkou chvíli. Ale to už s ní proběhl kuchyní. „Ne, tady ne.“

„Všechno nemůže být podle tebe.“

„Nebudu s tebou tady.“ Hned jak dopadla na postel, otočila se, ale přikryl ji svým tělem. „Ale budeš.“

Zápasila s ním. Instinkt ji nutil bránit se, vyprostit se zpod něj. Ucítila levanduli vysazenou pod oknem a ta sladká vůně jí svírala srdce.

Nepřišla si pro sladkou intimitu. Přišla jen pro sex.

Zkusila to na něj jízlivostí. „Takhle dokážeš jen to, že máš sílu.“

„Jo, ale funguje to,“ řekl. Možná měla chladný hlas, ale její pleť žhnula. „Teď už tě nenechám odejít, Mio. Když pomyslím, jak na tom jsme, tím že se budeš prát, se to jen zlepší. Tak do toho.“ Zvedl jí paže nad hlavu. „Nechci to mít snadné. A nechci to rychle.“

Držel ji za zápěstí a pásl se na ní ústy.

Bránila se dál, protože měl pravdu. Proklínala ho za to. Násilí jen umocňovalo vzrušení a nesnesitelnou touhu. Mohla se nenávidět, že právě tohle chce, že je slastný pocit být přemožená, ale nemohla to popřít.

Hladovými ústy útočil na její tělo. Zápasením se orosilo a smysly se měnily ve změť požitků. Svíjela se, prohýbala, ale on stále nacházel nová místa, kde ji mohl mučit a vzrušovat.

Energie, která v ní doutnala, vylétla k zápalnému bodu. Vykřikla, protože ji dohnal k prvnímu prudkému vyvrcholení jen svými rty.

Krátké, vítězoslavné uvolnění jen podnítilo její hlad po dalším.

Ucítil, jak se zachvěla, a slyšel zadržený dech. Srdce jí pod jeho rty prudce bušilo. Měla vlhkou, kluzkou a horkou kůži. Vědomí, že bojuje s ním i se sebou, v jeho krvi rozpalovalo divokou vášeň.

Nechal se jí unášet, až se oba silně třásli.

Když si našel její rty, byl to polibek šílenství. Pro myšlenky a rozum neměli místo. V souboji rtů, jazyků a zubů sytili svůj hlad. Když ucítil, jak stoupá podruhé, pustil její ruce, aby si mohl vzít víc.

Vypalovali jeden do druhého znamení, váleli se po posteli, jak oba toužili pod dominanci a další rozkoši. Vzduch zhoustl a slunce pronikající oknem se změnilo ve zlato.

Zvedla se nad ním. Natáhl krk a sevřel v ústech její ňadro. Vtahoval ji do sebe jako dech.

Začala se ztrácet ve svých pocitech. Propadala pekelné touze brát a dávat. Zbývalo jen její zoufalství a muž, který ho vyvolal. Ovládaly ji zvířecí žádosti a nechápavý úžas, že je naživu.

Čas zrychloval, přehnal se přes ni, když se v ní sbírala další bouře.

Točila se jí hlava, nenacházela dech, a tak ho silně objala, jako by na něm závisel její život. Srdce se jí chvělo a hrozilo, že každou chvíli pukne.

Zaslechla jeho šepot, když se přesunoval nad ni a rty bloudil po její tváři a krku. Odmítavě zavrtěla hlavou, protože keltština narážela na její bolavé srdce.

Začalo z něho vycházet teplé modré světlo.

„Ne, nedělej to."

Nemohl si pomoci. To, co mezi nimi vznikalo, ho zbavovalo sebekontroly. Potřeba završit intimní spojení byla příliš bolestná.

„*A ghra. A amhain.*" Má lásko. Moje jediná. Slova z něho vycházela bez rozmyslu. Jeho moc se v něm chvěla a hledala partnera zároveň s potřebou těla. Ale když jí přejel rty po tváři a ucítil slzy, bolestně stiskl víčka.

„Omlouvám se." Dech se mu krátil. Zabořil tvář do jejích vlasů. „Dej mi minutku. Jen minutku."

Snažil se ovládnout, vtáhnout kouzlo zpět do sebe. Ať mezi nimi bylo cokoli, neměl právo nutit ji, aby s ním sdílela svůj dar.

Cítila jeho mocné chvění a věděla, že si tím ubližuje. Že cítí hlubokou vnitřní bolest, když potlačuje volání své krve a hlad duše.

Ale stále ji objímal, zatímco se stahoval zpět do sebe. Držel se jí, i když mu dech bolestně zadrhával v plicích.

Nemohla to snést, kvůli němu i kvůli sobě.

Nadzvedla mu hlavu a pohlédla mu do očí. Pak mu nabídla svoje kouzlo. „Vezmi si to," řekla a táhla ho polibkem k sobě dolů. „Vezmi si všechno."

Její zlaté světlo červenalo při setkání s jeho temně modrým. Zaplavila ji zářivá rozkoš a jejich síly se spojily a prolnuly. Jako jeden proud pronikaly do obou těl. Nechala se unést a vzepnula se k němu, aby ji vyplnil.

Přišel prudký závan podobný větru a ozval se zvuk, jak když zazní sto strun na harfě najednou. Vzduch se otočil a vše, čím byli on i ona, tam zůstalo ležet otevřené.

Rozechvělý třpyt dvou bytostí se měnil v pronikavou záři. Pohyboval se v ní dlouhými, pomalými tahy, které čerpaly z jejího daru, a přitom si s ní propletl prsty. Jiskry těch doteků se roztančily ve vzduchu.

Jak spolu stoupali, světlo sílilo a směřovalo k zážehu v podobě blesku. V ten moment se přisál k jejím rtům a letěl do výšky spolu s ní.

Třel se tváří o její rameno a krk a přitom šeptal bláhové lichotky. Jeho kouzlo v ní ještě šeptem doznívalo. Tělo měla nesnesitelně měkké. A třebaže jí srdce stále divoce bušilo, věděla, že už bije i pro něj. Co to provedla?

Zbavila se z vlastní vůle své poslední obrany. Dala mu ze sebe všechno a vzala si všechno z něj. Dovolila si znovu ho milovat.

Jak hloupé, uvažovala. Hloupé, nedbalé a nebezpečné.

I tak tam dál ležela zatížená jeho tělem a prožívala nádherné dozvuky toho, co spolu sdíleli.

Musí pryč, dostat ho z hlavy a rozmyslet si co dál.

Zvedla ruku k jeho rameni, rozhodnutá odstrčit ho. Ale zajel jí prsty do vlasů.

„Mio." Měl ospalý hlas. „*Allaina.* Tak měkká a krásná. Zůstaň se mnou dnes v noci. A ráno se se mnou probouzej."

Srdce se jí zachvělo, ale hlas už měla klidný. „Mluvíš keltsky.“

„Hmm?“

„Mluvíš keltsky.“ Teď s ním opravdu zacloumala. „Což znamená, že na mně brzo usneš.“

„Ne, to ne.“ Zvedl se na lokti, aby jí viděl do tváře. „Motá se mi z tebe hlava.“ Líbnul ji na čelo a pak na špičku nosu. „Jsem rád, že ses zastavila.“

Bylo těžké odolat té hravosti. „Já taky. Ale už musím jít.“

„Hm hm.“ Probíral se jejími vlasy. „Tak to asi nemůžu dovolit. A jestli zkusíš utéct, asi tě zase přeperu. Což se ti líbilo.“

„Prosím tě.“ Strčila do něj a snažila se vyprostit.

„Opravdu se ti to líbilo.“ Sehnul se a jemně ji kousl do ramene.

„Možná jen za těchto okolností mi to připadalo vzrušující. Potřebovala jsem někde vybít energii, kterou ve mně vyrobilo to včerejší kouzlo.“

„To mi povídej.“ Vzal ji za bradu. „Ale vážně. Chci, abys mi o tom vyprávěla. Jenže teď mám hrozný hlad. Ty ne? Mám tu zbytek nějaké Číny.“

„Mňam. Ale…“

„Mio, musíme si promluvit.“

„Těžko můžeme mluvit, když jsi ještě pořád ve mně.“

„Právě.“ Vzal ji za boky, zvedl ji k sobě a pronikl do ní ještě hloub. „Tak řekni, že zůstaneš.“ Zalapala po dechu. „Já ne…“

„Chci vidět, jak zase stoupáš nahoru.“ Mnul jí boky v dlaních a pohyboval se v ní pomalým, stálým rytmem. „Nech mě se dívat.“

Nedal jí na vybranou. Využíval její slabost a zbavil ji vůle bezohlednou něhou.

Díval se, jak se poddává jemu i narůstajícímu pocitu. Pak se prohnula a ta dlouhá vlna zasáhla i jeho. Zvedl ji k sobě a pevně ji objal.

„Zůstaň.“

S povzdechem si položila hlavu na jeho rameno. „Něčeho bych se najedla.“

S Čínou rychle zatočili a hledali další jídlo. Když se prokousávali krabicí sušených obilovin, přepjatost byla pryč. Sam si nabral poslední hrst nadýchané rýže.

„Silné kouzlo a dobrý sex. Nic neposílí chuť k jídlu víc.“

„Měla jsem dva muffiny, sendvič, dort a mísu těstovin. Ještě před sexem. Dej to sem.“ Sebrala mu krabici a hrábla do ní.

„Bylo to mocné kouzlo.“

„Teď když jsme vyčistili kuchyň od všeho jedlého, se můžeme projít po lese.“

„Už se připozdívá, Same.“

„To ano.“ Vzal ji za ruku. „A oba to víme.“ Zadíval se na její bosé nohy. „Ale protože si neumím představit, jak by ses v těch botách, cos měla, někde procházela, asi by to chtělo zajít spíš na pláž. Tam se můžeš zout.“

„Jsem zvyklá chodit bosa po lese.“ Tak to asi bude nejlepší, pomyslela se. Dokud se procházejí, mluví nebo spolu spí, nemusí myslet na to, že ho zase miluje. Nebo na to, co si s tím počne.

„Ty chceš, abych ti vysvětlila to kouzlo, ale mám strach, že to nedokážu.“

„Já to nechci rozebírat krok za krokem.“ Táhl ji přes trávník na pěšinu do stínu lesa. „Nejdřív bych chtěl vědět, jak dlouho víš, že máš takovou moc.“

„Nebyla jsem si jistá, že ji mám. Ne docela. Byl to pocit,“ pokračovala „Jako bych v sobě měla nějaký spínač, který čeká na stisknutí.“

„Tak prosté to nebude.“

„Asi ne.“ Cítila stromy i moře. Za takové noci snad mohla cítit i hvězdy. Jako chladné pohlazení všech smyslů. „Pracovala jsem na tom, studovala, praktikovala. Sebrala jsem všechny síly, jestli rozumíš.“

„Taky chápu, že provést něco takového jako ty včera bez patřičné přípravy přesahuje všechno, co jsem kdy zažil.“

„Připravovala jsem se celý život.“ A posledních deset let to byla moje jediná opravdová láska. „Ale ani tak jsem to nemohla skoncovat. Nestačilo to.“ Odhodlání jí změnilo hlas. „Ale já to dokončím.“

„A v tom si asi nebudeme rozumět. Tohle pro tebe bylo moc nebezpečné. Ale nemuselo by být.“

„Riziko bylo minimální.“

„Kdybys mi řekla, co dokážeš a co jsi očividně plánovala, mohl bych se na to taky připravit. Mohl jsem pomoct. Jenže ty o pomoc nestojíš.“

Neřekla nic, zatímco míjeli potůček, na jehož břehu přikyvovaly květy náprstníků. „Už dlouhou dobu jsem zvyklá s tvou pomocí nepočítat.“

„Jsem zpátky přes dva měsíce, Mio.“

„Ale byls pryč přes deset let. Za tu dobu jsem se naučila poradit si bez tebe. I bez dalších lidí,“ dodala, „protože i Ripley se ode mě odvrátila ve stejné době jako ty. Snažila jsem se vylepšovat svoje schopnosti sama.“

„To je pravda. Napadlo mě, jestli bys to dokázala, kdybych tu zůstal.“

Prudce se k němu otočila, přestože ji v tu chvíli napadlo totéž. „To má být nové ospravedlnění? Nový důvod, proč jsi to udělal?“

„Ne.“ Na její zlost reagoval ledovým klidem. „Moje důvody k odchodu byly naprosto sobecké. Ale na výsledku to nic nemění. Jsi teď silnější, než bys byla.“

„Nemám ti za to snad poděkovat?“ Natočila hlavu. „Možná ano. Možná je čas si uvědomit, že tvůj odchod bylo to nejlepší, co se nám mohlo přihodit. Ty jsi pro mě byl začátek i konec života a taky všechno mezi tím. Ale nebyla to pravda. Přežila jsem i bez tebe. A ať zůstaneš, nebo odejdeš, budu pracovat a žít dál. Teď si tě můžu užívat bez iluzí. Je to takový hezký bonus být s někým, kdo chápe můj dar a nečeká na oplátku nic než potěšení.“

Podrážděl ho to, což byl její cíl. „Neděkuj předčasně. Divila ses, proč tě manévruju do randění. Potřeboval jsem ti dokázat, a možná i sobě, že je mezi námi víc než sex.“

„Ale jistě že je.“ Už zase klidná šla dál. „Magie, společná minulost. A i když jsem tomu nejdřív nevěřila, máme společnou i lásku k ostrovu. A společné kamarády.“

„I my jsme kdysi byli přátelé.“

„Teď se k sobě taky chováme přátelsky.“ Zhluboka se nadechla. „Jak můžou lidi žít daleko od moře? Jak vůbec mohou dýchat?“

„Mio.“ Dotkl se konečků jejích vlasů. „Když jsme se milovali, nechtěl jsem tě nutit, abys se mnou sdílela kouzlo. Nebylo to plánované.“

„To vím.“ Zastavila se, ale zůstala otočená zády.

„Tak proč jsi to dovolila?“

„Protože ses to snažil zastavit. A to pro mě moc znamenalo, že ses to pokoušel potlačit, když jsem tě požádala. A snad i proto, že mi to chybělo. Sdílení síly je vzrušující a naplňující.“

„Ty jsi za ty roky nikoho jiného neměla?“

„Na takové otázky nemáš právo.“

„Ne. Tak já místo toho řeknu něco, na co ses mě nikdy nezeptala. Nebyl nikdo jiný jako ty.“

„Na tom nesejde.“

„Jestli ne,“ vzal ji za paže, aby ji přidržel na místě, „tak si to můžeš poslechnout. Nikdy jsem se přes tebe nedostal, a když jsem byl s jinou ženou, nikdy to nebylo jako s tebou. Zasloužily si něco lepšího, než ode mě mohly dostat. Nemohl jsem jim dát víc, protože žádná z nich jsi nebyla ty.“

„Tohle nemusíš říkat.“

„Musím to říct. Miloval jsem tě celý život. A žádným kouzlem a zaříkáváním se to nedalo změnit.“

Srdce jí v prsou klopýtlo. Ze všech sil se ho snažila dostat do rovnováhy. „Ale pokoušel ses o to.“

„Ano. S pomocí jiných žen, prací, cestováním. Ale nemilovat tě není v mé moci.“

„Myslíš, Same, že kdybych riskovala jen svoje srdce, mohla bych ti ho zase klidně dát?“

„Tak si aspoň vezmi moje. Stejně by mi jinak na nic nebylo.“

„Nemůžu. Já ani nevím, kolik z toho, co cítím, je jen odezva minulosti. A nakolik se do toho míchá zlost.“ Otočila se k němu. „A nevím ani, jestli to, čemu věříš ty, je skutečné. Teď je v sázce všechno a zmatené city jsou nebezpečné.“

„Moje city nejsou zmatené, i když dlouhou dobu byly.“

„Ale moje ano. Naučila jsem se je držet na uzdě. Záleží mi na tobě. Nemůže to být jinak, když je mezi námi tak silné pouto. Ale nechci se do tebe znova zamilovat, Same. To je moje volba. A jestli to nemůžeš přijmout, měli bychom se rozejít.“

„Dokážu přijmout, že je to prozatím tvoje volba. Ale budu dělat všechno pro to, aby sis to rozmyslela.“

Zoufale rozhodila rukama. „Posíláním květin a přípravou pikniků? To jsou takové radůstky a pasti.“

„To je romantický vztah.“

„Já nestojím o romantiku.“

„Smiř se s tím. Kdysi jsem byl moc mladý a hloupý, abych ti to mohl poskytnout. Teď už vím víc. Dřív pro mě třeba bylo těžké říct, že tě miluju. Nešlo mi to přirozeně z pusy. A doma jsem tuhle větu určitě nikdy neslyšel.“

„Nechci, abys mi to říkal.“

„Tys to vždycky vyslovila první.“ Všiml si jejího překvapeného výrazu. „Neuvědomovala sis to, že? A já jsem ti to nikdy nedokázal říct, dokud jsi to neudělala ty. Časy se mění. Lidi se mění. Ale někomu to déle trvá. Došlo mi, že jsem čekal a snažil se tě přimět, abys to zase řekla první. Tak bych to měl snazší. Tys mi to ale vždycky usnadňovala.“

„Naštěstí se i tohle změnilo. Ale už musím jít. Je pozdě.“

„Ano, je pozdě. Miluju tě, Mio. Já tě miluju. A budu to klidně opakovat stokrát, dokud mi neuvěříš.“

Přivodil jí tím bolest. Krátkou a bodavou. Obrnila jí své srdce. „Jsou to slova, Same. Oba jsme si řekli mnoho slov. Ale to nestačí. Nemůžu ti dát, co ode mě chceš.“

Odběhla po pěšině, co nejdál od něho.

„Tak nedávej,“ odpověděl. „Zatím.“

Zastavila se až u auta. Nezašla si do domku pro boty, ani si na ně nevzpomněla. Myslela jen na to, aby už jela pryč, co nejrychleji, a aby se mohla uklidnit.

Dovolila si znovu ho milovat. Anebo ji spíš její srdce odepřelo poslušnost ve slabé chvilce. Ale to byl její problém a ona se s ním vyrovná.

Rozumně a logicky. Kdyby láska k němu byla správná volba, necítila by se tak nešťastná.

Kdyby řešením bylo slyšet jeho vyznání lásky, proč by to cítila jako ránu do srdce?

Nestane se obětí vlastní citů, podruhé ne. Nevrhne se do lásky po hlavě a neohrozí všechno, na čem jí záleží.

Rovnováha a jasný úsudek, říkala si. Ty byly podstatné, když před ní stálo osudové rozhodování. Možná přišel čas na pár dní oddechu a nabrání sil. Starala se o příliš věcí najednou a potřebovala být taky chvíli sama se sebou.

O samotě.

„Co tím chceš kruci říct, že je pryč?“ Ripley se mračila na telefon, otrávená, že ji vzbudil před půl devátou v neděli, tedy jediný den v týdnu, kdy si mohla přispat.

„Odjela z ostrova.“ Samovi tlouklo srdce v krku, že skoro nemohl mluvit. „Kam mohla jet?“

„To nevím. Kristepane.“ Posadila se na posteli a promnula si tvář. „Ještě nejsem ani vzhůru. Jak víš, že není na ostrově? Třeba se šla jen projít nebo projet.“

Věděl to, protože na ni byl vyladěný. A přetržení toho kontaktu ho probudilo. Příště, pomyslel si, nesmí jejich pouto omezovat pouze na ostrov.

„Prostě to vím. Včera večer jsme byli spolu. Neříkala nic o plánu zajet na pevninu.“

„No, já jí taky nedělám sekretářku. Nepohádali jste se nebo tak?“

„Ne, nepohádali.“ To, co spolu řešili, se tak jednoduše označit nedalo. „Kdybys měla představu, kam mohla jet…“

„Nemám.“ Ale starost v jeho hlase ji zasáhla. „Hele, zeptej se Lulu. Mia by neodjela, kdyby jí nic neřekla. Možná se jen vydala na nějaké nákupy nebo…“ Ripley se zamračila na sluchátko, z něhož vycházel oznamovací tón. „No, tak se taky měj.“

Tentokrát nechal telefon být, ale skočil do auta a vyrazil k Lulu. Ani si nevšiml, že oranžový nátěr domku, co si pamatoval z dětství, vyměnila za jasně fialový. Zaklepal na vstupní dveře.

„Máš dvě vteřiny na vysvětlování, proč mě budíš ze sna, kde tančím nahá s Charlesem Bronsonem. Jinak tě nakopu do…“

„Kde je Mia?“ vyštěkl.

Plácl rukou na dveře, než mu je stihla přirazit před nosem. „Jen řekni, jestli je v pořádku.“

„Proč by nebyla?“

„Svěřila se ti, kam jede?“

„I kdyby, tobě to neřeknu.“ Dokázala vycítit jeho zlost a strach. „Zkus na mě nějaký hokus pokusy a nejenže tě nakopu do zadku, ale ještě s tebou vytřu podlahu. A teď vypadni.“

Znechuceně ustoupil. Když se dveře zabouchly, posadil se na schody a dal si hlavu do dlaní.

Nevyhnal ji snad on? Nebyl to snad další zlý žert osudu, že jeden tolik miluje, až toho druhého nutí utíkat?

Na tom nesejde, říkal si. Ne teď. Teď záleželo jen na jejím bezpečí.

Když slyšel, jak se dveře zase otvírají, zůstal sedět na místě. „Nemusíš mi říkat, kde je, co dělá a proč odjela. Chci jen vědět, jestli je v pořádku.“

„Víš snad o důvodu, proč by neměla být?“

„Včera jsem ji trochu rozhodil.“

Lulu si odfrkla a šla ho nakopnout bosou nohou. „Mohlo mi to dojít. A cos udělal?“

„Řekl jsem, že ji miluju.“

Lulu za jeho zády našpulila rty. „A co na to odpověděla?“

„Že to nechce slyšet, v podstatě.“

„Je to rozumná ženská,“ řekla Lulu, ale hned ji to zamrzelo. „Vzala si pár dní volna, to je celé. Jela na pevninu – nakupovat, nechat se zkrášlit a tak. Což jí pomůže vypustit páru, jestli chceš znát můj názor. Pracovala celý dny v kuse.“

„Fajn.“ Otřel si dlaně o džíny a otočil se k ní. „Díky.“

„Řekls jí, že ji miluješ, abys jí zase zamotal hlavu?“

„Řekl jsem jí to, protože je to pravda. Zamotání hlavy je jen bonus.“

„Já nechápu, proč ses mi vždycky tak líbil.“ To Sama šokovalo. „Vážně?“

„Kdyby ne, seškrábala bych ti kůži z obličeje, že sis dovolil sáhnout na moji holčičku. No, už jsem vzhůru,“ řekla a oběma rukama se podrbala v rozcuchaných vlasech. „Tak klidně můžeš dovnitř na kafe.“

Zaujatý tím, co řekla, nedokázal odmítnout a šel za ní do kuchyně. „Často jsem přemýšlel, proč nebydlíš v domě na útesech.“

„Za prvé proto, že jsem nemohla vystát ty sebestředný, nafoukaný Devlinovy.“ Nabírala kávu z dózy ve tvaru prasátka. „Nevadilo mi trávit tam pár dní, když byli na cestách, ale když byli doma, potřebovala jsem svůj prostor. Jinak bych je asi musela uškrtit ve spaní.“

„A kdy se odstěhovali nadobro?“

„Pár měsíců po tobě.“

„Pár… Ale to jí bylo devatenáct.“

„Něco málo pod dvacet. Vyrazili někam do… Ale co na tom záleží. Dvakrát za rok se tady pak stavili, spíš jen tak pro formu. A jakmile bylo Mie jednadvacet, zůstali tam. Asi měli pocit, že svou práci odvedli.“

„Nikdy svůj úkol nesplnili,“ prohlásil Sam. „To jen ty.“

„Přesně tak. Byla moje od chvíle, kdy mi ji její babička dala do náruče. A pořád je.“ Vyzývavě se na něj přes rameno podívala.

„Já vím. A jsem rád.“

„Možná máš v tom svým mozečku přece jen ždibec rozumu.“ Nalila vodu z rudé konvice do kávovaru. „No, a když se teda odstěhovali z ostrova, Mia se ptala, jestli nechci bydlet s ní na útesech. Je tam spousta místa. Ale já mám ráda to svoje a ona je taky ráda svou paní.“

Pozorovala ho, zatímco kávovar syčel a bublal. „Chtěl bys ji snad přesvědčit, aby si tam nastěhovala tebe?“

„Ó… tak daleko jsem nepřemýšlel.“

„Moc ses nezměnil, co? Pořád uhýbáš, když se máš dostat k jádru věci.“

„A co to jako je?“

„Ona,“ řekla a ťukla se do prsou. „Moje holčička. Taky chce mít rodinu a děti. A chlapa, se kterým se podělí o svůj život, v dobrém i zlém. Ale ne takovýho, kterej zbledne, jakmile zaslechne slovo manželství. Jako třeba teď ty.“

„Manželství není jediný vážný svazek.“

„Tímhle ji chceš oblbovat, nebo oblbuješ sám sebe?“

„Spousta lidí spolu šťastně žije i bez legálního svazku. A my dva s Miou si určitě na formality nepotrpíme.“

Lulin odsuzující pohled způsobil, že si zase připadal jako teenager, který přivedl Miu domů po večerce. „Ale v každým případě jsem neměl čas o tom přemýšlet. V tuhle chvíli ještě ani nechce slyšet, že ji miluju.“

„Moc pěkná řeč. Samý velký slova, skoro se to dalo poslouchat.“

„Co je na svatbě tak důležitého?“ chtěl vědět. „Ty jsi přece rozvedená.“

„To jo.“ S úsměvem vytáhla dva veselé žluté hrnky. „Takovej už je život. Nic se nedá zaručit. Když jednou za něco zaplatíš, dostaneš, cos chtěl.“

„Jo.“ To Sama zase zdrtilo, a tak si vzal kávu. „To už jsem někde slyšel.“

18

Měla v plánu odpočívat, nakupovat a jeden den strávit v salónu nebo v lázních. A za ty tři dny a tři noci přemýšlet, co nejmíň bude třeba. Soustředit se na vlastní duševní a fyzickou pohodu.

Rozhodně nechtěla věnovat všechen čas a úsilí, aby získala povolení k návštěvě federálního zařízení, kde drželi Evana Remingtona.

Ale když už to podstoupila, uměla si to zdůvodnit. Čas se krátil. A jestli ji osud zavede k Remingtonovi, musí se na tu cestu vydat. Žádné skutečné nebezpečí jí nehrozilo a existovala aspoň nepatrná naděje, že z té návštěvy vzejde něco dobrého.

Nijak zvlášť se nezabývala faktem, že k němu dokázala proniknout poměrně snadno. Existovaly metody jak se dostat přes byrokratický aparát, a ty ona dobře ovládala.

Seděla teď naproti němu za stolem předěleným velkým, zesíleným sklem. Stejně jako on se chopila sluchátka, přes které mohli komunikovat.

„Pane Remingtone, pamatujete se na mě?“

„Čubko,“ zasyčel.

„Vidím, že ano. A taky že vám měsíce strávené tady nijak nepomohly.“

„Brzy budu venku.“

„Tohle vám říká on?“ Naklonila se blíž. „Pak vám lže.“

V jeho tváři začal cukat sval. „Brzo budu na svobodě,“ opakoval, „a ty po smrti.“

„Už dvakrát jsme ho porazily. A zrovna předevčírem v noci přede mnou utekl se staženým ocasem. Vyprávěl vám o tom?“

„Já vím, co se stane. Viděl jsem to. Budeš umírat s jekotem. Vidíš to taky?“

Na moment to viděla v odrazu na skle mezi nimi. Černá bouřková mračna, šlehající blesky a vzdušný vír, když se moře otevřelo jako hladová ústa a pohltilo celý ostrov.

„Ukazuje vám, po čem touží, ne realitu.“

„Helen bude zas moje.“ Zasnil se jako dítě opakující rýmovačku. „Připlazí se zpátky. A zaplatí mi za svoji zradu.“

„Nell už je mimo váš dosah. Podívejte se na mě. Na mě,“ naléhala. Nemohla dovolit, aby se Nell dotknul třeba jen myšlenkou. „Jen se mnou můžete jednat. On vás zneužívá, Evane. Jako loutku nebo jako vzteklého psa. Využívá vaši nemoc a vaši zlost. Zničí vás tím. Já bych vám mohla pomoci.“

„Opíchá tě, než tě zabije. Chceš předehru?“

Stalo se to rychle. Ucítila bolest na prsou, jako by se jí do masa zaťaly paráty. A ledové kopí se jí zarazilo mezi stehna. Nevykřikla, třebaže se jí výkřik hrůzy dral do krku. Místo toho se obrnila svojí mocí a zaútočila s ní vpřed jako pěstí.

Remingtonova hlava odlétla dozadu. Šokovaně třeštil oči.

„On tě využívá,“ řekla klidně. „Ty platíš. Myslíš, že mi výhružky naženou strach? Jsem jedna z Trojice. Moje síla tě přesahuje. Ale mohla bych ti pomoct. Uchránit tě od hrůzy, kterou zažiješ s ním. Když mi dáš důvěru, pomůžu ti uzavřít se před ním. Poskytnu ti štít, aby tě dál nemohl zneužívat a ubližovat ti.“

„Proč?“

„Abych ochránila sebe a ty, které miluju, pomohla bych i tobě.“

Posunul se blíž ke sklu. Přes sluchátko slyšela jeho přerývaný dech. Na chvíli k němu pocítila upřímnou lítost.

„Mio Devlinová.“ Olízl si rty a pak je protáhl do šíleného úšklebku. „Ty hoříš! Spalte čarodějnici!“ A drmolil to dál, i když ho strážný přispěchal spoutat. „Budu se dívat, jak umíráš v bolestech.“

Třebaže Remington upustil sluchátko, když ho strážce vlekl pryč, ještě dlouho byl přes zamčené dveře slyšet jeho divoký smích.

Smích zatracených, pomyslela si.

* * *

Sam měl schůzku se svou účetní. Příjmy se zvyšovaly, ale stejně tak i náklady a pojistné. Magický hostinec se poprvé za třicet let dostal do minusu, ale Sam věděl, že se to brzy změní. Na podzim měl nasmlouvané dvě konference a díky balíčku služeb na zimní prázdniny očekával, že se mu i mimo sezónu některé ztráty vynahradí.

Do té doby byl rozhodnutý dál dotovat hotel z vlastních peněz.

Kdyby se měl hotel a taky ostrov za pár týdnů potopit, tak rozhodně ne v důsledku jeho slabé víry.

Kde ta Mia Kruci vězí? Copak s tím pitomým nakupováním nemohla počkat, až budou jejich životy a budoucnost bezpečně zajištěné?

Kolik párů bot ta ženská vůbec potřebuje?

Byla to jen výmluva, aby se od něho dostala dál, pomyslel si. Vyznal jí lásku a ona utekla jako zajíc. Jakmile to začne být trochu osobní, místo aby vydržela a vypořádala se s tím, zmizí na pevninu a…

Zarazil se a zadíval se dolů na svůj nedokončený podpis na obchodním dopise. „Pitomče,“ zamumlal. „Prosím?“

„To nic.“ Zavrtěl hlavou na svou asistentku a dokončil podpis. „Překontrolujte zimní katalogy, paní Farleyová,“ dodal a podepsal další dopis. „Chci mít jistotu, že tam ty změny budou zanesené do konce měsíce. Zítra bych se

chtěl sejít s manažerem prodeje. Podívejte se, kdy mám čas.“

Zalistovala diářem. „Jste volný v jedenáct a pak ve dvě.“

„Tak v jedenáct. A pošlete zprávu úklidové službě… Jak dlouho jste vdaná?“

„Chcete vědět, jak dlouho je vdaná úklidová služba?“

„Ne, paní Farleyová, jak dlouho jste vdaná vy?“

„V únoru to bude třicet devět let.“

„Třicet devět let. Jak jste to dokázala?“

Asistentka odložila notes a sundala si brýle. „Myslím, že to máte jako s alkoholismem. Každý den trošku.“

„Takové srovnání by mě nenapadlo. Manželství a návyk.“

„Určitě je to jedna z podmínek. A taky práce, která vyžaduje pozornost, spolupráci a fantazii.“

„To nezní moc romanticky.“

„Není nic romantičtějšího než procházet životem se všemi jeho zvraty s někým, koho milujete. A kdo miluje vás a rozumí vám. Kdo vedle vás bude stát při velkých událostech – děti, vnoučata, nový dům, zasloužené povýšení. A ve zlých časech – nemoci, spálený oběd, špatný den v práci.“

„Je hodně lidí, kteří se o dobré i zlé chtějí starat sami.“

„Obdivuju nezávislost. Svět by byl jiný, kdybychom všichni byli schopní zvládat své životy o samotě. Ale i když jsme toho schopní, neznamená to, že neumíme něco sdílet a spoléhat se na druhého. Musíme chtít, v tom je ta romantika.“

„Moji rodiče snad nikdy nesdíleli nic kromě vášně pro italské módní návrháře a lásky k lóži v opeře.“

„To je ostuda, co? Někteří lidé asi neumí dávat lásku nebo o ni žádat.“

„Někdy je ale odpověď ne.“

„A někdy není.“ V jejím hlase zazněla podrážděnost. „Někteří lidé by asi chtěli, aby jim všechno spadlo do klína, a přitom by se měli víc snažit. Zatřesu stromem a to hezké

červené jablíčko mi spadne do ruky. Nikdy je nenapadne, že by to třeba chtělo na ten strom vylézt, párkrát spadnout a trochu se odřít, než se k jablku dostanou. Protože jestli to jablko stojí za to, pak stojí i za riziko, že si člověk zláme vaz.“

S odfrknutím vstala. „Musím jít přepsat ten vzkaz pro uklízečky.“

Byl tak překvapený, když odešla a ostře za sebou zavřela, že ji ani nezavolal zpátky, aby jí řekl, že jí žádný vzkaz nenadiktoval.

„Takhle to dopadá, když se začnu bavit o manželství,“ řekl nahlas. „Asistentka mi málem ukousne hlavu. Ale já umím šplhat po stromech. Zlezl jsem jich už docela dost.“

Ale právě teď měl pocit, jako by visel za konečky prstů na velmi křehké větvi. A to nejhezčí jablko bylo stále z jeho dosahu.

Vzal si pár dokumentů a zamýšlel svoje zklamání utopit v práci. Vtom se v něm zažehlo světélko. Mia byla zpátky na Třech sestrách.

* * *

Zavolala Lulu ještě z trajektu a vyzvěděla, co je nového v obchodě i na ostrově. A pak ji na večer pozvala k sobě na útesy, takže neměla důvod stavovat se v knihkupectví. Stohy dokumentů a nevyřízené telefonáty, co se za tři dny nakupily, odložila na další den.

Ozvala se i Ripley a Nell. Protože ji napadlo, že detaily o své návštěvě Remingtona by jim mohla nejlépe sdělit u civilizovaného jídla další večer, stavila se v tržnici, aby doplnila zásoby.

Ještě musí zavolat Samovi.

Určitě to udělá. Dostrkala vozík do oddělení zeleniny a chvíli zírala na rugolu. Jen co si ujasní, jak naloží s tím, co jí řekl. Život běžel plynuleji, když měl člověk jasný, flexibilní plán. „Ještě nakupuješ?“

Ale občas, pomyslela si a obrátila se k Samovi, osud nečeká, než je takový dobrý a jasný plán na světě.

„Nakupování je pro mě neustálý proces.“ Vybrala salát a zamyslela se nad rajčaty. „Pro byznysmena jako ty je taky neobvyklá doba na nákupy.“

„Došlo mi mlíko.“

„Jsem si docela jistá, že ho tady prodávají.“

„A myslím na jablko. Na hezké červené jablko.“

Dál vybírala ingredience na salát. „Blumy vypadají dobře.“

„Někdy stačí jen jediná věc.“ Zapletl si prsty do jejích vlasů. „Užila sis ten výlet?“

„Bylo to… produktivní.“ Protože ji znervózňoval, zašla k mléčným výrobkům. „Objevila jsem jeden hezký obchůdek bílé magie. Měli tam úžasný výběr ozdobných skleněných poklopů.“

„Těch není nikdy dost.“

„Taky si na ně potrpím,“ souhlasila a našla pro něho mléko.

„Díky.“ Vzal si ho od ní a strčil ho do podpaží. „Nechceš se mnou dneska zajít na večeři? Mohla bys mi vyprávět o výletě.“

Nechoval se tak, jak očekávala. Neviděla žádnou zlost, že tak nenadále odjela, ani se nevyptával, kde byla a co tam dělala. V důsledku toho se cítila provinile.

Bylo to od něj chytré.

„Zrovna dneska ke mně má přijet Lulu, abychom probraly firemní záležitosti. Ale zítra pořádám malou večeři. Chtěla jsem ti zavolat.“ Vložila do košíku sýr brie. „Musím si o něčem promluvit s vámi všemi. Bude ti sedmá hodina vyhovovat?“

„Jistě.“

Naklonil se, volnou rukou ji vzal za bradu a pomalu přiložil rty k jejím. Měkce, jemně tam prodléval, až se polibek změnil v něco vhodného spíše do přítmí.

„Miluju tě, Mio.“ Pohladil ji palcem po tváři a pak se odtáhl. „Uvidíme se zítra.“

Stála na místě, pevně svírala držadlo vozíku, zatímco odcházel s mlékem pod paží.

Tolik let svého života by kdysi dala, aby se na ni podíval jako teď a aby tímhle způsobem řekl, že ji miluje.

A teď? Proč to musí být tak těžké?

Proč se jí potom chce plakat?

Lulu usedla za volant svého milovaného otlučeného oranžového brouka. Od té noci, co se nechtěně vykoupala v moři, se cítila klidně a bezpečně.

Netušila, jaké kouzlo na ni Ripley a Nell seslaly, ale fungovalo. Ať to bylo, co chtělo, co se stahovalo k jejich ostrovu, její holčičky to uměly držet na uzdě.

Cítila se však mnohem lépe, když se Mia vrátila domů na útesy a ke svému zaběhnutému životu. A třebaže to byla hořká pilulka, měla lepší pocit, pokud se teď kolem ní ochomýtal Sam.

Ten kluk se zachoval jako idiot, uvažovala, když projížděla městečkem za zvuku Pink Floydů. Ale byl mladý. I ona jako mladá vyvedla spoustu hloupostí.

Ne že by ho chtěla přestat peskovat, ale rozhodla se to aspoň rozdělit na menší dávky.

Záleželo jen na jedné věci – na Miině štěstí.

A jestli měl být Sam Logan řešením, tak ať to Kruci dokáže.

I kdyby ho k tomu měla dokopat.

Při té představě se škodolibě uchechtla. To už stoupala po pobřežní silnici a netušila, že se za ní zvedá a táhne zakalená mlha.

Když se místo hudby začalo ozývat statické šumění, pohlédla na přehrávač a plácla do něj. „Opovaž se mi sežrat Zeď, ty levnej kráme.“

V odpověď se z reproduktorů ozvalo hluboké zavytí, a tak pevně stiskla volant v ruce. Auto se zachvělo, jak do něj otevřeným okénkem začala proudit mlha ledová jako smrt.

Vyjekla a automaticky dupla na brzdu, protože měla zakrytý výhled. Auto se nezastavilo, ale naopak zrychlilo a rozvodový řemen přitom zachrastil jako samopal. Volant se pod jejíma rukama roztřásl, zledovatěl a začal otáčet sám od sebe. Přestože byl na omak jako zmrzlý kluzký had, silně ho stiskla a trhla s ním. Kvílení pneumatik se smísilo s jejím vlastním, když se jí před očima mihl okraj srázu.

Přední sklo se změnilo v popraskanou ledovou plochu a pak všechno zčernalo.

Lžíce, kterou Mia míchala omáčku na těstoviny pro Lulu, jí vypadla z ochablé ruky. Když cinkla o zem, prohnalo se jí hlavou vidění plné třeskotu a zuřivosti. Hrdlo se jí stáhlo, jako by ji za něj někdo chytil. Otočila se od sporáku a dala se do běhu.

Vyrazila z domu a v panice se hnala na silnici. Z jednoho vyvýšeného místa zahlédla oranžové autíčko, za nímž se valila špinavá mlha. Utíkala dál, zatímco se začalo nekontrolovaně otáčet směrem k útesům.

„Ne ne ne!“ Strach jí zatemnil mozek a vyvolal nevolnost v žaludku. „Pomoz mi. Pomoz.“ Volala to pořád dokola, jak se snažila nalézt svou sílu za clonou hrůzy.

Dala dohromady vše, co mohla, a pak vyslala kouzlo k autu, které narazilo do svodidel a překulilo se přes ně jako hračka v ruce rozzlobeného děcka.

„Vydrž, vydrž.“ Panebože, nemůže myslet. „Volám vzduch a vítr sem, zformujte most nad útesem. Ať je v bezpečí, ne zraněná. Prosím, prosím,“ vykřikla. „Stvořte síť, most nebo pevnou stěnu, zadržte ten děsný pád dolů.“

Bez dechu a se slzami v očích doběhla k autu, které se kývalo na rozbitém svodidle nad okrajem ostrých skal. „Nesmí dostat, co je mi drahé, jak říkám, tak se i stane.“

Hlas se jí zlomil, když dosáhla na zábradlí. „Lulu!“

Auto nejistě balancovalo na střeše a jako pila se prořezávalo rozbitým zábradlím. Vítr, jenž stvořila, se jí opíral do tváře, když přelezla zábradlí.

„Nedotýkej se toho!“

Z krajnice se začaly sypat dolů drobné kameny, když se otočila za tím hlasem. Sam vyskakoval ze svého auta.

„Nevím, jak dlouho se takhle udrží. Cítím, že klouže dolů, cítím to v sobě.“

„Ty ji dokážeš udržet.“ Prodral se silným větrem a také přelezl na nejistou, úzkou krajnici. „Soustřeď se. Musíš se koncentrovat. Já ji vytáhnu z auta.“

„Ne. Ona je moje.“

„Právě proto.“ Zoufale netrpělivý popadl Miu za paže a zatřásl s ní. Věděl, že se auto i část silnice mohou každou minutu zřítit dolů. „Drž ji. Ty jsi jediná, kdo to dokáže. Přelez na druhou stranu.“

„Já ji nesmím ztratit!“ vykřikla Mia. „Ani tebe.“

Rozechvěle přelezla svodidla. I ruce se jí třásly, když je natáhla před sebe. A pak znovu spatřila stoupající mlhu a z ní se formující siluetu vlka.

Její tělo ztuhlo. Zuřivost náhle prudce vytěsnila strach. „Ty ji nedostaneš.“ Ruka, kterou teď napřáhla před sebe, byla neobyčejně pevná. Postavila se tváří k vlkovi a tíhu kouzla, které vyvolala, vzala na sebe. „Můžeš dostat mě, to je na tobě. Ale při všem, co jsem, nikdy nedostaneš ji.“

Vlk zavrčel a vyrazil k ní. Možná ji teď zabije, pomyslela si, tak ať. Její moc tu zůstane. Riskla jeden pohled na Sama a s hrůzou zahlédla, jak vytahuje zakrvácenou Lulu v bezvědomí, zatímco se auto povážlivě naklání.

V ten moment vyslala poslední sílu směrem k útesům a zůstala tam bezbranná a otevřená.

Vlk se odrazil ke skoku.

Když zaútočil, vnikla do ní nová energie odněkud zvenčí. A zasáhla ho jako blesk. Se zuřivým zavytím se vytratil v mlze.

„Nepočítal jsi s mými sestrami, viď, ty bastarde?“

Vítr odvál zbytky mlhy, a tak zahlédla Nell i Ripley vystupovat z jejich aut. Pak běžela za Samem.

Držel Lulu v náruči. Krajnice se mu drolila pod nohama a pak přepadl dopředu, když se kus ulomil a sesypal se do moře. Mia se natáhla a zachytila ho a vtom se auto na svodidle převrátilo a zřítilo z útesu. Sam se překulil na druhou stranu, právě když dole explodovala nádrž.

„Je naživu," vypravil ze sebe.

„Já vím." Políbila Lulu na bledou tvář a položila jí ruku na srdce. „Zavezeme ji na kliniku."

Venku před nemocnicí, kde vál příjemný, mírný vánek, Nell léčila Mie šrámy na nohou.

„Ona má milión párů bot," vrčela Ripley, která chodila kolem jako kočka v kleci, „ale běží bosa přes rozbité sklo."

„Hloupost, co?" Vůbec to sklo necítila, když utíkala k nabouranému autu. A pod Nelliným hojivým dotykem se bolest rychle vytrácela.

„Klidně se vybreč." Ripley zněžněla a položila jí ruku na rameno. „Máš na to právo."

„Není třeba, ale díky. Ona bude v pořádku." Mia zavřela oči a počkala, až se trochu uklidní. „Podívala jsem se na její rány. Bude naštvaná a nešťastná kvůli svému autu, ale jinak v pořádku. Nikdy by mě nenapadlo, že by jí mohl takhle ublížit. Takhle ji zneužít."

„Ublíží jí, ublíží tobě," řekla Ripley. „To Mac taky…" Trhla sebou a zmlkla.

„Mac? Jak to myslíš?" I když Nell protestovala, Mia se postavila. Něco zahlédla a zbledla jako stěna. „Něco se stalo už dřív. Pláž." Zuřivě popadla Ripley za paži. „Co se stalo?"

„Nezlob se na ni, anebo se zlob na nás všechny." Nell se postavila vedle Ripley. „Lulu ti to nechtěla říkat a my jsme s tím souhlasili."

„Říkat co?" zeptal se Sam s tácem plným šálků s kávou.

„Jak se opovažujete zatajovat mi něco, co se týká Lulu?" Otočila se na něho a chtěla se hádat.

„On to taky neví,“ zarazila ji Nell. „Taky jsme mu to neřekli.“

Ripley jim všechno velmi rychle převyprávěla. Viděla, že Miina bledá tvář zrudla zlostí. „Mohl ji zabít. A já jsem ji opustila! Klidně jsem odjela na pevninu. Myslíte, že bych to udělala, kdybych věděla, že na ni útočí? Neměli jste právo nic neříct a vynechat mě z toho.“

„Promiň.“ Nell zvedla a zase spustila paže. „Udělali jsme, co jsme považovali za nejlepší. Ale spletli jsme se.“

„Zas tolik ne. Budeš se s tím muset smířit, Mio,“ dodal Sam směrem k ní. „Dneska jsi na útesech málem prohrála, protože jsi rozdělila svou energii. Houby rozdělila. Tys ji všechnu vyslala ven a sebe nechala bez ochrany.“

„Myslíš, že bych pro ni nebo pro někoho dalšího, koho mám ráda, neriskovala život?“

„To si právě nemyslím.“ Dotkl se její tváře, a když ucukla, popadl ji oběma rukama. „A Lulu taky ne. Nemá snad právo bát se o tebe?“

„Teď o tom s vámi nemůžu mluvit. Chci být s ní.“ Vyrazila ke dveřím kliniky, ale ještě se zastavila. „Děkuju za to, cos udělal,“ řekla Samovi. „Nikdy na to nezapomenu.“

Když později seděla u Luliny postele, Ripley a Nell tiše vklouzly do pokoje. Chvíli bylo naprosté ticho.

„Chtějí ji tady nechat do zítřka,“ promluvila Mia po delší pauze. „Kvůli tomu otřesu mozku. Nebyla z toho nadšená, ale je natolik slabá, že ani moc neprotestovala. Ta ruka…“ Potřebovala okamžik, aby se uklidnila. „To je čistá zlomenina. Pár týdnů ji bude mít v sádře a pak bude v pohodě.“

„Mio,“ ozvala se Nell. „Je nám to líto.“

„Ne.“ Mia zavrtěla hlavou a dál se dívala na Lulinu promodralou tvář. „Už jsem klidnější a přemýšlela jsem o tom. Chápu co a proč jste udělali. Nesouhlasím s tím, protože tvoříme kruh a musíme ctít hodnotu a sílu každé z

nás. Ale taky vím, jak umí být Lulu tvrdohlavá a přesvědčivá.“

Lulu zamrkala a pak chraplavě promluvila. „Nemluv o mně, jako bych tady nebyla.“

„Tiše,“ nařídila jí Mia. „S tebou nemluvím.“ Ale vzala Lulu za podávanou ruku. „Díkybohu že si musíš koupit nové auto. Ta obluda je konečně ve šrotu.“

„Najdu si jiné přesně takové.“

„Žádné takové už neexistuje.“ Ale pokud ano, pomyslela si Mia, pomůže jí ho najít.

„Nezlob se tady na holky nebo na jejich chlapy,“ mumlala Lulu. Otevřela jedno zčernalé oko a zase ho zavřela, jak se jí točila hlava. „Udělali, co jsem po nich chtěla. Mají respekt ke starším.“

„Já se na ně nezlobím. Jen na tebe.“ Mia políbila Lulu na hřbet ruky. „Běžte domů,“ otočila se k sestrám. „A řekněte manželům, že je v nejbližší době na žabáky neproměním.“

„Vrátíme se ráno.“ Nell přešla k posteli a políbila Lulu na čelo. „Mám tě ráda.“

„Nefňukej, je to jen pár boulí.“

„To je škoda,“ řekla Ripley zjihle a políbila ji na tvář, „protože já tě mám taky ráda, i když jsi malá a ošklivá.“

Lulu se tiše zachechtala, pak vyprostila zdravou ruku z Nellina sevření a mávla na ně. „Běžte domů, ženský jedny ukecaný.“

Když odešla, posunula se na posteli. „Bolí to?“ zeptala se Mia. „Nevím, jak si v tom lehnout.“

„Ukaž.“ Mia přejela prsty po její tváři a dolů po paži v sádře. Přitom tiše šeptala zaříkávání, dokud si Lulu nevzdychla.

„To je lepší než drogy. Úplně se vznáším a vrací se mi vzpomínky.“

Mia se s úlevou zase posadila. „Tak už spi, Lulu.“

„Budu. A ty běž domů. Nemá cenu, aby ses tady koukala, jak chrápu.“

„Půjdu, jen co usneš.“

Ale zůstala sedět, i když Lulu tvrdě spala, a sledovala ji za svitu noční lampičky.

Zůstala tam na stráži až do chvíle, než se Lulu ráno probudila.

„Nemusela jsi chodit tak brzy.“

„Zack potřebuje policejní auto s sebou.“ Nell pomáhala Mie prostřít stůl a obdivovala její starý čínský porcelán. „V tuhle roční dobu ho kdykoli můžou někam zavolat. A taky jsem chtěla vidět Lulu.“

„Musela jsem prosit i vyhrožovat, aby souhlasila, že bude pár dní bydlet tady v jednom z hostinských pokojů. Člověk by myslel, že ji chci zavřít do vězení.“

„Má ráda svůj vlastní prostor,“ řekla Nell.

„Bude ho mít, až trochu zesílí.“

Nell pohladila Miu po vlasech. „A jak je tobě?“

„Dobře.“ Celonoční bdění jí poskytlo dost času na přemýšlení a plánování.

„Doufala jsem, že ti stihnu s něčím pomoct, ale ty nic nepotřebuješ.“

Nell se rozhlédla po obývacím pokoji s květinami a svíčkami na svým místech. Okno bylo otevřené letnímu večeru.

„Můžeš zkontrolovat moje frikasé,“ řekla Mia a vzala ji kolem ramen. To vřelé gesto vymazalo všechny zbytky napětí mezi nimi.

„Podle vůně je perfektní.“ V kuchyni Nell nazvedla pokličku, zatímco jim Mia nalévala ledový čaj do sklenic. „Všechno je perfektní.“

„No, jen počasí nespolupracuje.“ Mia neklidně přešla k síťovým dveřím, rozrazila je a nadechla se větru. „Po západu slunce začne pršet. Škoda. Nedáme si kávu na zahradě. Ale můj svlačec za poslední tři dny povyrostl o třicet centimetrů. Třeba mu ten déšť pomůže rozkvést.“

Otočila se, protože na ni Nell zírala. „Co je?“

„Kéž bys mi řekla, co tě ještě trápí. Nerada tě vidím takhle smutnou.“

„Jsem smutná? Ale ne.“ Vyšla ven a zadívala se na oblohu. „Ale radši bych měla bouřku než déšť. Tohle léto jsme si pořádných bouřek moc neužili. Jako by se někde shromažďovaly a pak chtěly přijít najednou. Chtěla bych stát na útesech a vítat blesky.“

Natáhla se za sebe a vzala Nell za ruku. „Nejsem smutná, jen neklidná. To, co se přihodilo Lulu, se mou hodně otřáslo. A něco ve mně teď čeká, roste a připravuje se jako ta bouřka. Já vím, co budu muset udělat, ale nevidím, co přichází. Rozčiluje mě, že to nevidím.“

„Možná se díváš špatným směrem. Mio, já poznám, co je mezi vámi se Samem. Dá se to vycítit na několik metrů. Když jsem se zamilovala do Zacka a zmítalo to se mnou, bylas tady pro mě. Proč mi nedovolíš to samé.“

„Spoléhám na tebe.“

„Do jisté míry. Pak ale ustoupíš a přes tu hranici nepřejdeš. Jenže se ti to stává čím dál častěji, co se Sam vrátil na ostrov.“

„Pak asi narušil rovnováhu.“

„Narušil tvoji rovnováhu,“ opravila ji Nell a počkala, až se k ní Mia otočí. „Miluješ ho?“

„Už jsem se narodila s láskou k němu. Ale tuhle svoji část jsem musela pohřbít. Neměla jsem jinou možnost.“

„A to je právě ten problém, že? Ty nevíš, jestli se znova otevřít nebo ne.“

„Jednou jsem udělala chybu a on odešel. Podruhé si chybu nemůžu dovolit, ať zůstane, nebo ne.“

„Ty nevěříš, že zůstane.“

„To není věc víry. Musím zvážit všechny možnosti. Když se mu zase naprosto odevzdám, co bude, kdyby odešel? To nemůžu riskovat. Nejen kvůli sobě, ale kvůli vám všem. Láska není zas tak jednoduchá, a ty to víš. Není to květina, kterou si utrhneš, kdy se ti zamane.“

„Ne, není jednoduchá. Ale myslet si, že ji můžeš kontrolovat, utvářet a směřovat? A že to tak musíš udělat? To je chyba.“

„Já ho nechci znova milovat.“ Její vždy tak klidný hlas se zachvěl. „Nechci to. Tyhle sny jsem si zakázala. Už je nepotřebuju. A bojím se je znova najít.“

Nell ji jen mlčky objala a přitáhla blíž.

„Nejsem stejná jako tehdy, když jsem ho milovala.“

„To nikdo z nás. Záleží jen na tom, co cítíš teď.“

„Moje city jsou nejasné jako moje vidění. Než to skončí, udělám všechno, co bude třeba.“ Vzdychla si. „Nejsem zvyklá plakat někomu na rameni.“

„Ramena jsou pořád připravená. Stačí se jen opřít.“

„Možná máš pravdu.“ Zavřela oči a soustředila se na Nell a nový život, který v ní zářil. „Vidím tě, sestřičko,“ zašeptala, „jak sedíš ve starém houpacím křesle v pokoji, kde hoří svíčka, a u prsu máš dítě s měkkými světlými vlásky. Cítím přitom tolik naděje a tolik odvahy.“

Odtáhla se a políbila Nell na čelo. „Tvoje děťátko bude v bezpečí. To vím jistě.“ Zaslechla bouchnutí vstupních dveří.

„To bude Ripley,“ řekla suše. „Nejenže neumí zaklepat, ještě si neodpustí prásknutí dveřmi. Donesu Lulu nahoru jídlo. Pak bychom si mohli dát drink a předkrm na zahradě, než se přižene ten déšť.“

Když Mia odešla vítat hosty, uvědomila si Nell, jak je to typické. Začala s nabídkou útěchy a Mia skončila tím, že utěšovala ji.

* * *

„A pak ten šprýmař povídá: ‚Ale madam, já jsem žádný box s pivem neukradl, jen jsem ho přesunul‘.“ Ripley si nabrala další kousek masa. „Když jsem podotkla, že to nevysvětluje, proč z něj táhne budvar a má kolem sebe v písku tři prázdné plechovky, řekl, že prý to pivo asi někdo

vypil, když spal. A taky do něj trochu nalil, protože byl pěkně připitej ve tři odpoledne.“

„A cos udělala pak?“ zeptal se Zack.

„Dala jsem mu pokutu za pití na veřejnosti a za znečišťování pláže. Za krádež to neslízne, protože ten okradenej chlápek ho nechce žalovat. Sám přece donesl box s pivem na veřejné místo.“

„No jo,“ Sam zavrtěl hlavou „Jen pivo na pláži.“

„Zákon je zákon,“ řekla Ripley horlivě.

„Jasně, jako by nikdo z nás nepřinesl na pláž kartón piva.“

„Já si vzpomínám na někoho, kdo tátovi šmajznul celou láhev nejlepší whisky,“ zazubil se Zack. „A pak ji štědře nabízel kamarádům a všechny je opil.“

„Mluv za sebe,“ máchla Ripley vidličkou. „Mně stačilo jednou si toho dryáku loknout. Ale ti ostatní.“

„Padavko,“ řekl bratr.

„Možná, ale já jsem si to pak doma neslízla.“

„To je pravda. Mně už bylo osmnáct,“ vzpomínal zasněně Zack, „a máma mě stejně cepovala jako mrně.“

„Ale mě taky,“ Sam sebou při té vzpomínce trhnul. „Bože, ta ženská mi uměla nahnat strach. Ať jsi provedl cokoli, ona to vždycky věděla předem. A když ne, tak to z tebe dostala. Jen na tebe tak zírala, dokud ses sám od sebe nezačal zpovídat.“

„A tak to budu dělat i já. Moje děcka to maj spočítaný.“ Ripley se koutkem oka podívala na Maca, který se dotkl její ruky.

Miu to osvítilo jako první. „Ty jsi těhotná.“

„Hej,“ Ripley zvedla sklenici vody, „Nell není jediná, kdo do toho umí vlítnout.“

„Dítě!“ Nell vyskočila ze židle a obtančila stůl, než Ripley objala kolem krku. „To je úžasné! A ten způsob, jak jsi to řekla!“

„Taky si ten příběh a tu větu celý odpoledne připravuju.“

„Opravdu?“ Zack se širokým úsměvem a zjihlým hlasem šel sestru zatahat za culík. „Tak já budu strejda?“

„Až pár měsíců potom, co budeš taťka.“

Během gratulací a vtipkování se Mia zvedla. Přešla k Ripley, pohladila ji nahoru a dolů po pažích a vytáhla ji na nohy. Pak ji pevně a dlouze tiskla v náruči.

Emoce Ripley sevřely hrdlo, a tak jen zabořila tvář do Milných vlasů.

„Jsou dvě,“ zašeptala Mia.

„Dvě?“ Ripley úžasem otevřela pusu. „Dvě?“ Na víc se nezmohla. „Chceš říct…“ Zapotácela se a zírala na svoje ploché břicho. „Bože.“

„Dvě co?“ Mac se během pití vína, co mu Sam nalil, usmál na svou ženu. Pak se jeho úsměv pomalu měnil v šok. „Dvě? Dvojčata? My tam máme dvě? Na to si musím sednout.“

„Ty si musíš sednout?“

„Jo. Musím.“ Mac se posadil a vtáhl si ji na klín. „Dvě najednou. To je nádhera.“

„Budou v pořádku. Vidím je.“ Mia se naklonila a políbila Maca na tvář. „Běžte do obýváku a udělejte si pohodlí. Přinesu kávu a čaj pro maminy. Ripley, ty asi taky končíš s kofeinem, že?“

„Něco není v pořádku,“ poznamenal Sam, když Mia odešla do kuchyně. „Trápí ji ještě něco jiného než Lulu.“

„Je dojatá z těch dětí.“ Ripley si s rukou na břiše snažila představit dvě miminka.

„Je tu ještě něco. Půjdu jí pomoct s kávou.“

Když vešel do kuchyně, uviděl ji na prahu otevřených dveří, jak si prohlíží svou zahradu v mírném letním dešti.

„Chci ti pomoct.“

„To nemusíš.“

Přešel blíž. „Nemyslím s kávou. Chci pomoct tobě.“

„Pomohl jsi.“ Vzala ho za ruku a na chvíli ji pevně stiskla. „Včera jsi riskoval život pro někoho, koho mám ráda. Věřil jsi, že vás oba udržím v bezpečí, než ji vytáhneš.“

„Udělal jsem to, co šlo.“

„Udělal jsi to, co jsi mohl udělat jen ty. Protože jsi takový.“

„Nechme to být. Chci ti pomoct s tím, co tě trápí.“

„To nejde. Aspoň ne teď. Tohle je můj boj a je toho v sázce čím dál víc. Všechno, na čem mi záleží, je dnes v tomhle domě. A tam venku na nás číhá on. Cítíš to taky?“ zašeptala. „Těsně za mým obranným kruhem. Tlačí se na něj, pohybuje se a čeká.“

„Ano. Nechci, abys tady dál byla sama.“

Když se chtěla odvrátit, vzal ji pevně za ramena. „Ať si o mně myslíš, co chceš, jsi chytrá a nebudeš se zbavovat síly, kterou můžu přidat k té tvojí. Věříš, že by jeden z nás dokázal zachránit Lulu sám?“

„Ne.“ Dlouze vydechla. „Ne, nevěřím.“

„Jestli mě nechceš u sebe, budu spát v hostinském pokoji nebo na gauči. Navíc tady máš svého strážného draka, a toho ani zlomená ruka neudrží. Teď mi nejde o to dostat se do tvé postele.“

„Já vím. Budu o tom přemýšlet. Dneska si ale musíme promluvit o jiných věcech.“

Mohla přemýšlet, jak chtěla, řekl si, když šla uvařit kávu. On s ní zůstane, i kdyby měl přespávat v autě.

Podávala kávu spolu se šlehačkovým dortem. A pak udělala něco, co Nell za dobu, co ji znala, nezažila.

Mia přešla k oknům a zatáhla závěsy.

„Sleduje nás.“ Měla klidný hlas, když procházela pokojem a zapalovala další svíčky. „Nebo se aspoň pokouší. Tohle je jen takové drzé gesto. Malý políček,“ pokračovala, „ale uspokojivý. Dlužím mu ale mnohem víc za to, jak ublížil Lulu.“

A taky mu mnohem víc vrátí.

„Musím říct, že to není dobře načasované. Měli bychom teď oslavovat Ripleyinu a Macovu skvělou zprávu. A taky budeme.“

Byla jako královna, pomyslel si Sam. Jako bojovnice promlouvající ke svým vojákům. Ještě si neujasnil, jak se k tomu staví. Ale když se na ni zadíval, zahlédl něco, co mu stáhlo žaludek.

„Kde jsi to byla, Mio? Kam jsi z ostrova odjela?“

Podle překvapeného výrazu její tváře poznal, že ji zaskočil. A tak využil té skuliny v její pozornosti ještě víc a podíval se hlouběji. Stačilo to, aby polekaně vyskočil.

„Remington? Tys byla za Remingtonem?“

„Ano.“ Klidně popíjela kávu a urovnávala si myšlenky, zatímco v místnosti vířily rozjitřené emoce.

„Tak to je super. Naprosto super!“ vybuchla Ripley a Mia na ni chladně pohlédla. „Právě tys mě vždycky napomínala, že nejsem dost opatrná, připravená a že se nekontroluju.“

„To je pravda. Ale já jsem nic neudělala zbrkle.“

„Kdežto já jo?“

Mia mírně pokrčila rameny. „Občas možná neuváženě, tak bych to řekla. Návštěva u Remingtona ale bylo promyšlené riziko, které jsem musela podstoupit:“

„Včera sis dovolila nás peskovat, že jsme zamlčeli něco o Lulu, a pak si tohle necháš pro sebe?“

„To sotva,“ odpověděla Mia klidně. „Říkám vám to přece právě teď.“

„Nemělas tam chodit sama.“ Nell mluvila tiše, ale o to účinněji. „Nemělas na to právo.“

„Nesouhlasím. Remingtonův postoj k tobě by znemožnil jakoukoli debatu. A Ripleyin temperament by nejspíš vedl ke konfrontaci. Z nás tří ho nejlépe zvládnu já a v tuhle chvíli mám největší důvod s ním mluvit.“

„Ale jsme čtyři,“ připomněl jim Sam.

„Kruci, je nás šest.“ Ačkoli Zack dosud nic neřekl, teď vyskočil. „Přestaň konečně zapomínat, že je nás šest,“ nařídil Mie. „Je mi fuk, jestli dokážeš z prstů vystřelovat blesky. V tomhle je nás přece šest.“

„Zacku.“

„Ticho,“ uzemnil svou ženu, až překvapeně ztuhla.

„Myslíte, že když my dva nedokážeme točit vzduchem a stahovat dolů měsíc, nebo jak tomu říkáte, že si budeme sedět na rukách? Já dávám v sázku stejně moc jako ty, Mio, a pořád jsem šerifem tohohle ostrova.“

„Já pocházím z jejich rodu stejně jako ty.“ Mac přitáhl Miin zamyšlený pohled. „Nemám vaše schopnosti, ale celý život jsem je studoval. Vydělit nás z toho je nejen urážlivé, ale taky arogantní.“

„Jen další způsob jak dát najevo, že nikoho nepotřebuješ.“

Pohlédla Samovi do očí. „To jsem neměla v úmyslu. Omlouvám se, jestli to tak vypadá. Omlouvám se,“ opakovala a zvedla ruce, aby do toho zahrnula všechny v místnosti. „Nevydala bych se za ním, kdybych neměla jistotu, že ho zvládnu. V tuhle dobu a za těchto okolností.“

„Ty se nikdy nepleteš, co?“ vyštěkl Sam.

„To jistě ano.“ Protože jí káva zhořkla na jazyku, odložila ji. „Ale v tomhle ne. Nemohl mi ublížit.“ Odblokovala vzpomínku na chlad a jeho spáry. „Remington je taky zneužívaný a jeho nenávist a šílenství jsou mocná zbraň. Existovala naděje, že k němu proniknu, a kdyby spolupracoval, pomohla bych mu se před tím zavřít a zlikvidovat tenhle zdroj energie. On je médium,“ zadívala se na Maca pro potvrzení. „Zavřeš jeden kohout a zlá moc se oslabí.“

„To je rozumná teorie.“

„Kašli na teorie. Co se přesně stalo?“

„Už se dostal moc daleko. Uvěřil těm lžím a slibům. Je ztracený. Ale je to jeho slabost, ta touha po cizí bolesti a utrpení. Nahlodává sám sebe a nakonec ho to zničí. Ale myslím, že bychom toho mohli a měli využít. Po tom, co se přihodilo včera. Už nechci riskovat, že půjde po Lulu, když se nemůže dostat ke mně. A bude to zkoušet dál.“

„Myslím, že máš pravdu,“ ozval se Mac. „Tvůj vztah k ní bude považovat za slabinu, za takovou Achillovu patu.“

„Pak zaútočíme dřív, protože ona to slabost není. Je to další mocná zbraň.“

„Předčasný útok?“ řekl Sam.

„Dá se to tak říct,“ přikývla Mia. „Útočný, spíš než jen obranný výpad. Už nějakou dobu o tom uvažuju. Teď už s jistotou vím, že jeho síla časem roste. Včera se mi zdál zase silnější. Proč tedy čekat do září a dávat mu příležitost posilovat se proti nám? S tebou, Ripley a Nell máme zastoupení všech čtyř živlů. A máme tu nový život, nový kruh uvnitř starého – tři děti, které nesou v krvi dar a čekají na zrození. To je mocné kouzlo. Vše, co je třeba pro provedení rituálu vymítání.“

„Legenda žádá něco jiného,“ připomněl jí. „Tam jde o tvoji osobní volbu.“

„Toho jsem si vědomá. Znám všemožné výklady a interpretace. Všechna rizika i možné oběti. Náš kruh je ale neporušený, kdežto jejich nebyl. Naše síla není oslabená.“ Její hlas nabral sílu. „Tím, že ublížil Lulu, mi jen dal důvod ukončit to rychle a všemi prostředky. Na můj vlastní úkol taky dojde. Ale vymítání zla je pořádně silná odbočka, která by to mohla ukončit. Macu?“

„Budeš potřebovat úplněk,“ dodal k tomu zachmuřeně. „Takže ti nezbývá moc času.“

Mia se jen usmála, chladně i vyzývavě. „Měli jsme na to tři sta let.“

19

„Co jsi ostatním neřekla?“

„Už jsem neměla co říct.“ Mia seděla u toaletního stolku a pročesávala si vlasy. Věděla, že Sam neodejde, a nemělo smysl se s ním hádat.

Bezcenné bitvy ubírají energii. A ona si tu svou chtěla uchovat pro nejdůležitější úkol.

„Kdybys věřila, že to vymítací rituál ukončí, už bys to zkusila dávno.“

„Tos tady ještě nebyl ty.“

„Jsem tady od května. A přestaneš mi to vůbec někdy předhazovat?“

„Máš pravdu.“ Odložila hřeben a šla otevřít dveře na balkón do šumění deště. „Otravuju s tím a pořád se opakuju. A mělo to větší účinek, než jsem ti odpustila.“

„Odpustila jsi, Mio?“

Déšť se zdál náhle měkký a teplý. Přesto pořád toužila po bouři.

„Strávila jsem hodně času přemýšlením o těch dvou mladých lidech. Ta dívka byla tak zahleděná do toho kluka a své představy o společném životě, že nemohla vidět, že ještě není připravený. Ne že by to ignorovala nebo přehlížela.“ Mia se snažila co nejupřímněji dívat do sebe. „Ona to opravdu nechápala. Předpokládala, že ji miluje stejně silně, že chce to samé co ona, a neviděla dál. To, co se stalo, byla stejně tak její vina jako jeho.“

„To zas ne.“

„Tak dobře, možná ne tak moc, protože se snažila být otevřená a upřímná, kdežto on ne. Ale měla na tom svůj

podíl. Příliš ho utiskovala. A nejspíš byla stejně nepřipravená jako on. Spíš si to jen přála. Cítila se v domě na útesech tak osamělá a tak zoufale toužila po lásce.“

„Mio.“

„Neměl bys mě přerušovat, když ti odpouštím. Nebudu to dělat moc často. Je to ubohé a docela typické svalovat své životní pády a prohry na rodiče. A žena ve třiceti by si měla umět kromě úspěchů přiznat i prohry.“

I o tomhle hodně přemýšlela, zatímco byla pryč z ostrova. „Ale už kvůli té mladé holce pro jednou ukážeme prstem. Byla hodně mladá a měla právo obviňovat i někoho jiného.“

Vrátila se ke stolku, nepřítomně otevřela kovovou dózičku, nabrala z ní trochu krému a natřela si jím ruce. „Oni mě nikdy nemilovali. Je to smutné a bolestné, ale bylo jim dokonce jedno, jestli mám ráda já je. Tak co jsem měla dělat se vší tou láskou, co ve mně hořela? Byla tu Lulu, a díkybohu za ni. Ale měla jsem toho tolik na rozdávání. A pak jsi přišel ty. Smutnooký Sam. Zahrnula jsem tě vším tím citem, až sis pod ním musel připadat pohřbený.“

„Chtěl jsem, abys mě milovala. Potřeboval jsem to. I tebe.“

„Ale ne tak, abych tě mohla zavřít do hezkého domku se třemi dětmi a věrným rodinným psem.“ Pronesla to lehce, třebaže tím zavrhovala jednu krásnou, sladkou představu. „Za to se na tebe nemůžu zlobit. Jen za to, jak jsi to ukončil – náhle a hrubě. Ale i tak… Byl jsi přece moc mladý.“

„Do smrti budu litovat toho, jak jsem to ukončil. I když jen tím, že ti ublížím, jsem tehdy mohl zachránit sám sebe.“

„Mládí bývá hodně kruté.“

„Já jsem byl. Řekl jsem, že jsem s tebou i s ostrovem skončil. Že jsem tady jako v pasti. A že se už nevrátím. Nikdy. A ty ses na mě jen dívala a měla slzy v očích. A přitom jsi málokdy plakala. Zpanikařil jsem a začal se chovat ještě hůř. Je mi to moc líto.“

„Já ti věřím. Byla bych ráda, kdybychom tuhle věc konečně dokázali odsunout tam, kam patří. Do minulosti.“

„Musím ti ještě říct, proč jsem návrat tak dlouho odkládal.“

Odtáhla se od něho, aniž se skutečně pohnula. „To už je taky minulost.“

„Ne, musím ti říct, že jsem myslel vážně, když jsem říkal, že se nikdy nevrátím. První roky mě hnala jen potřeba být jinde a dýchat jiný vzduch. A vždycky když jsem si na tebe vzpomněl, ať ve dne nebo ve spánku, zavřel jsem za tím dveře. Pak jsem se jednoho dne ocitl v té jeskyni na západním pobřeží Irska.“

Zašel ke stolku, vzal její hřeben a jen tak ho obracel v ruce. „A všechno, co jsem k tobě cítil, ta radost i obavy, se mi vrátilo. Ale už jsem nebyl kluk a ty city taky nebyly klukovské.“

Odložil hřeben a zadíval se na ni. „A poznal jsem, že jsem na cestě zpátky. To bylo před pěti lety.“

Otřáslo to s ní, a tak se co nejlépe snažila ovládnout hlas. „To sis dal tedy na čas.“

„Nechtěl jsem se vrátit na ostrov a k tobě stejný, jako jsem odešel. Jako syn Thaddeuse Logana. Jako ten Loganův kluk. To jsem s sebou celou dobu nosil jako řetěz na krku, kterého jsem se chtěl zbavit. Potřeboval jsem se něčím stát. Kvůli sobě i kvůli tobě. Ne, nech mě to dokončit,“ dodal, když chtěla promluvit. „Tys měla svoje sny dávno, věděla jsi, kam směřuješ. Já to věděl až tehdy. A hotel pro mě není jen obyčejná nemovitost.“

„Já to vím.“

„Možná,“ přikývl. „Byl vždycky můj, jako takový symbol a moje láska. Potřeboval jsem se vrátit jinak než se svým jménem a rodinným dědictvím. Odhodlával jsem se za těch pět let k návratu několikrát, ale pokaždé mě něco zastavilo. Netuším, jestli jsem to zavinil sám nebo to ovlivnil osud. Ale je mi jasné, že dřív než teď nepřišel můj čas.“

„Tys měl odjakživa víc než jen jméno a dědictví, ale možná žes to dřív nemohl chápat.“

„Tím se dostáváme ke dnešku.“

„Jenže teď musím rozeznat já, jestli krok, který udělám, je moje vůle nebo postrčení osudu. Klidně můžeš spát tady. Jdu se podívat na Lulu. Ale než půjdu do postele, chci strávit trochu času nahoře ve věži.“

Znovu pocítil silné zklamání a zaťal v kapsách pěsti. „Chci jen šanci ti dokázat, že mi můžeš znova věřit a milovat mě. Chci, abys se mnou žila a věděla, že ať udělám cokoli, nikdy ti už záměrně neublížím. Nedáváš mi k tomu moc prostoru.“

„Jedno ti slíbit můžu. Až bude po úplňku a po rituálu, změní se to. Nechci stát proti tobě. To si teď nemůžeme dovolit.“

„To nestačí.“ Vzal ji za ruku, protože chtěla odejít. „Je toho víc.“

„To ti zatím nemůžu dát.“ Měla chuť jeho ruku smést, aby díky tomu stisku neuviděl příliš mnoho. Správné načasování teď bylo velmi důležité. Raději se mu zadívala přímo do očí. „Chceš, abych ti věřila. Pak ale musíš důvěřovat i ty mně.“

„Budu, když mi slíbíš, že neuděláš nic, co by tě mohlo ohrozit, bez svého kruhu a beze mě.“

„Až dojde na konfrontaci, budu potřebovat svůj kruh. A ten zahrnuje i tebe.“

„Dobře.“ S tím se mohl spokojit. Prozatím. „Můžu využít tvoji knihovnu?“

„Jen si poslož.“

Ujistila se, že Lulu spokojeně spí, a pak zašla na balkón kolem věže a chvíli tam postála v jemném dešti. Z té výšky mohla vidět všechno, co považovala za své území. Ale i temnotu, která se tlačila k jeho hranici, a její ledový dech se srážel na teplém okolí a tvořil oblaka páry.

Téměř nepřítomně vztáhla ruku k nebi, vložila do ní sílu a nechala do jednoho z těch mračen sjet blesk jako kopí.

Když oblak zmizel, vklouzla zpět do své věže.

Utvořila kruh, zapálila svíčky a esence. Vyžádala si vidění, ale nedovolila, aby jeho sebemenší část pronikla ven z kruhu. To, co nosila v mysli a srdci, mohlo být využito proti ní a proti lidem, které milovala.

Snědla byliny, napila se z poháru a pak poklekla v kruhu, ve středu pentagramu, a otevřela v mysli své třetí oko.

Cítila bouři, která se přihnala nad ostrov, ale přes poryvy větru byla země zakrytá tenkou šedou mlhou. Vlny se opíraly do útesů a ona letěla deštěm a mezi blesky, zatímco mlha dole houstla a roztahovala se.

Na mýtině v srdci ostrova byl její kruh. Jedna druhé pevně tiskly ruce. Mlha olizovala kruh zvenčí, ale dál se nedostala.

Je bezpečný, pomyslela si Mia ve své věži. Silný a bezpečný.

Cítila hřmění země pod sebou i oblohy nahoře. A mocné bušení svého srdce tam, kde klečela, i tam, kde se viděla.

Vyvolávaly střídavě živly. Zemi, vzduch, vodu, oheň. Jejich moc vzrůstala. Stoupala a rozpínala se. Přestože se opírala do mlhy, ta se zase znovu spojovala. Kolem kruhu obcházel vlk s jejím znamením.

Ale když pak skočil, ocitla se náhle sama na útesech. Zahlédla jeho rudé oči. Zaslechla svůj vlastní výkřik – zoufalý i triumfální – jak ho objala pažemi a strhla ho s sebou z útesů.

Když padala, zahlédla bílý měsíc v úplňku, jak proráží mlhu a spolu s ohňostrojem hvězd září nad ostrovem.

Pak klečela opět ve věži se zdivočelým srdcem a hlavou plnou doznívajících představ.

„Dáváš mi tohle, abys mi to zase mohla vzít? Tak přece jen zaplatím za svůj dar? Nechala bys ublížit nevinným, matko mého srdce? Opravdu nakonec dojde na krev?“

Položila se na zem a stočila se do klubíčka. A pak poprvé a naposled za celý život svůj dar proklela.

„Ona něco tají.“ Sam přecházel po kuchyni domu, v němž vyrostl. „Já to vím.“

„Možná ano.“ Mac shrábl papíry rozhozené po stole. Dělaly mu společnost u snídaně, než se objevil Sam. „Včera večer mě něco posedlo, ale ještě to nedokážu rozeznat. Prošel jsem všechno, co jsem o ostrově nashromáždil: historii, životopisy, předky. Znova jsem si přečetl deník své praprabáby. Ale pořád mi něco uniká. Nějaký nový pohled. Jak to nazvala Mia? Jiná interpretace.“

Sam postavil na stůl tašku, kterou přinesl. „Pak ke svým materiálům můžeš přidat i tohle, aspoň než zjistí, že jsem jí to odnesl z knihovny.“

„Stejně jsem se k nim chtěl dostat.“ Mac opatrně, až nábožně vytáhl z tašky prastarou knihu ve zjizvených kožených deskách. „Mia mi dovolila studovat její knihy.“

„Tak toho využijeme, než se rozčílí, že jsem je vzal. Musím zajít za Zackem.“ Sam zacinkal drobnými v kapse a zase začal chodit sem tam. „Toddové žijí na ostrově déle než kdo jiný a on je v tom s vámi od začátku. Když mu položím ty správné otázky, možná ho napadne odpověď.“

„Do úplňku zbývá už jen něco přes týden.“

„Začíná to být našlapané, profesore.“ Sam se podíval na hodinky. „Musím do práce. Když tě něco napadne, dej vědět.“

Mac souhlasně zamručel, protože už byl začtený do první knihy.

Místo aby nastoupil do auta, podlehl Sam potřebě podívat se na pláž a do jeskyně.

Sem ho něco táhlo ještě dávno před Miou. Jako malý kluk se často ztratil matce nebo chůvě a zašel do jeskyně. I kdyby jen proto, aby se tu schoulil a usnul. Dobře si pamatoval, jak ho asi ve třech letech nechali hledat policií. A jak ho v jeskyni našel Zackův otec a vzbudil ho ze sna, v

němž spal v náruči krásné ženy s rudými vlasy a šedýma očima.

Zpívala mu keltskou píseň o krásném tuleňovi, který se zamiloval do čarodějky, ale pak ji opustil kvůli moři.

Rozuměl jejím slovům a jazyk té písně se stal jeho jazykem.

Když pak povyrostl, hrál si tu s kamarády a z jeskyně se stala pevnost, ponorka nebo zlodějské doupě. I tak sem ale často chodil sám. Třeba se vytratil v noci z domu, aby si tu sedl, zažehl oheň pouhou myšlenkou a sledoval hru plamenů na stěnách.

Pak dospíval a žena se v jeho snech objevovala zřídka nebo ji neviděl dost jasně. Přesto ji ihned poznal v Mie. Ty dvě se v jeho mysli spojily, až zbývala jedině Mia.

Vešel do jeskyně a ucítil ji. Ne, cítil je obě, pomyslel si fascinovaně. Jemnou bylinnou vůni té, co mu zpívala, a sytější té, kterou miloval.

Matko, oslovila ji Mia tu noc, kdy ji zastihla, jak odsud vynáší tulení kožešinu. S vřelostí i úctou oslovila přelud, jako by se už setkaly mnohokrát.

A nejspíš to tak bylo, i když mu to nikdy neřekla.

Dřepl si a prohlížel si hladkou podlahu jeskyně, kde viděl muže schouleného ve spánku.

„Měls moji tvář," řekl nahlas. „Stejně jako ona Miinu. Kdysi jsem věřil, že právě proto nemůžeme být spolu. Byla to jedna z mých výmluv. Tys odešel, tak já taky. Jenže já jsem zpátky."

Přesunul se, aby si přečetl slova vyrytá kdysi do kamene. Přitom si sáhl pod košili, kde nosil schovaný řetízek. Nohou narazil na něco, co pak cinklo o stěnu jeskyně.

S jednou rukou na prstenu, co nosil místo přívěsku, zvedl jeho protějšek.

Menší prsten byl silně zašlý, ale v prstech na něm nahmatal rytinu. Stejný keltský uzel jako na tom, který našel v jeskyni na pobřeží Irska.

Jemně prsten sevřel v dlani a vzpomněl si na zaříkávání používané hospodyněmi. Když dlaň zase rozevřel, šperk stříbrně zářil. Dlouze si ho prohlížel a pak ho navlékl na řetízek ke dvojníkovi.

Mia v kanceláři vytiskla objednávky a pak se pustila do papírování, které se tam během její krátké absence nahromadilo. Zpoždění využila jako výmluvu, aby mohla ráno časně odejít. Ale nezdálo se, že by ji Sam chtěl nějak zdržovat.

Kolem deváté už s prací pokročila a udělala si pauzu na první telefonát. Chtěla se co nejdřív zastavit u svého právníka a udělat změny v poslední vůli.

Nepovažovala to za něco fatalistického, spíš jen praktického.

Z kabely vytáhla osobní listiny, které si přinesla z domova. Smlouva o partnerství s firmou Sisters catering Nell Toddové byla v pořádku. Ale měla v úmyslu zanechat něco i pro Ripley, kdyby k něčemu došlo.

Nell by to jistě také ocenila.

Podle stávající závěti by knihkupectví přešlo celé na Lulu, ale rozhodla se to změnit a jistá procenta přepsat na Nell. Lulu to později určitě schválí.

A pak hodlala zřídit konta pro děti svých sester, kam by proudily i zisky z nájmu žlutého domku. Tohle byla rozhodnutá udělat už dávno.

Svou knihovnu odkáže Macovi, protože ten ji nejlépe využije. Zackovi zanechá sbírku alb a hodinky po pradědečkovi.

Takové věci přece odkazují sestry bratrům.

A dům zanechá Samovi. Věřila, že by ho udržoval, dohlédl i na její zahradu a k tomu strážil srdce ostrova.

Uložila listiny do spodní zásuvky a zamkla ji. Doufala, že na tyhle záležitosti v blízké době nedojde, ale byla přesvědčená, že je lepší být připraven.

Pak se chopila e-mailových objednávek, aby je šla dolů vyřídit. Prožívala dál pracovní den i svůj život.

„Něco není v pořádku.“

„Jo,“ souhlasila Ripley. „Na pláži je až moc lidí a ještě z poloviny pitomci.“

„Vážně, Rip. Mám strach o Miu. Do úplňku zbývá už jen několik dní.“

„Já vím dobře, kolikátého je. Koukni se na toho chlápka támhle na tom ručníku s Mickey Mousem. Opéká se jako ryba na pánvi. Vsadím se, že je odněkud z Indiány a pláž vidí poprvé v životě. Vydrž minutku.“

Pochodovala přes písek a jemně botou strčila do růžového muže. Nell čekala a přešlapovala z nohy na nohu, než si Ripley odbude přednášku, při níž ukazovala na oblohu a pak se sehnula, aby muže šťouchla do ramene, jestli už je spálený.

Když mířila zpátky, ten člověk vytahoval opalovací krém a začal se natírat.

„Tohle je teď moje práce. Ale k Mie…“

„Je až moc klidná. Pluje si kolem, jako by nešlo o nic jiného než o byznys. Včera zašla do knižního klubu. A teď tam kontroluje inventář. My máme za pár dní provést tak velké kouzlo a ona mě jen plácá po hlavě, že to bude v pohodě.“

„Ta měla místo krve vždy ledovou vodu. Nemáš něco nového?“

„Ripley“

„Tak dobře, dobře.“ Ripley se s povzdechem vydala dokončit hlídku na pláži. „Taky se bojím, stačí? A kdyby ne, Mac by to obstaral za nás oba. Zavrtal se do knih a už celé dny si dělá poznámky. Myslí si, že nám Mia něco neřekla.“

„Já taky.“

„Tak to už jsme tři. Jenže co s tím mám kruci dělat?“

„Mluvili jsme o tom se Zackem. Měli bychom na ni uhodit. Všichni najednou.“

„Něco jako invaze? Ale jdi. Ta se nedá zdolat ani palicí. Kéž by se mi to na ní nelíbilo.“

„Mám ještě jeden nápad. Uvažovala jsem, že my dvě, kdybychom se spojily, můžeme proniknout tím štítem, co před sebe postavila, a zjistit, na co myslí.“

„Mluvíš o čtení cizích myšlenek bez jejího souhlasu?“

„Ano. Ale zapomeň na to. Je to hrubé, drzé a podlé.“

„Jo, proto se mi to líbí. Super nápad. Za hodinku bych mohla…“ Mrkla na hodinky. „Radši hned. A k tobě to je blíž.“

O dvacet minut později se zpocená Ripley položila na zem v Nellině obýváku a ztěžka oddechovala. „Bože! To je potvora. Člověk ji musí obdivovat.“

„Je to jako zkoušet prorazit beton párátkem.“ Nell si otřela čelo předloktím. „Nemělo by to být takhle těžké.“

„Napadlo ji, že bychom to mohly zkoušet. Je na nás připravená. Páni, ale je dobrá. A určitě něco tají.“ Ripley si otřela vlhké dlaně o kalhoty. „Teď už mám opravdu strach. Zkusíme to se Samem.“

„To nejde. A jestli něco skrývá, má to hodně společného s ním. Nebylo by to správné. Ripley, ona ho miluje.“

Ripley zírala na strop a prsty si bubnovala do břicha. „Jestli tohle je ta její volba…“

„Svoji volbu ještě neučinila. Aspoň to tak vypadá. Miluje ho, ale šťastná z toho očividně není.“

„Ona nikdy nebyla jednoduchá. Víš, co si myslím? Že ji chce učinit při tom vymítacím rituálu. Dvě mouchy jednou ranou. Ona už se uvnitř rozhodla, Nell. Mia nedělá nic z náhlého popudu.“

„Ale říkala, že naše děti budou v bezpečí.“

„To ano.“

„Jenže neřekla, že bude v bezpečí i ona.“

Sam si uvolnil kravatu a pozoroval Maca, jak obchází domek s jedním ze svých přenosných přístrojů v ruce. Každou chvíli změnil směr, dřepl si nebo něco zamumlal.

„Ten se ale předvádí, co?“ Ripley se vedle Sama zhloupla na patách. „Od toho Miina velkého výstupu to u nás i u Lulu takhle obchází dvakrát denně.“

„Ale co to má znamenat, Rip?“ Samovi se zdálo, že přišel z jedné schůze přímo na druhou. Zack s Nell měli dorazit každou minutu. „Proč tohle děláme za Miinými zády?“

„To je Macův nápad. Já toho moc nevím.“ Natočila hlavu, protože se k nim Mac vracel. „Fajn, doktore Booku, tak co jste zjistil?“

„Máš to tady dobře ohlídané,“ pochválil Sama. „Slušná práce.“

„Díky, doktore. Ale o co kruci jde?“

„Počkáme na ostatní. Ještě musím něco vynést z auta. Čeká tě dneska Mia brzy?“

„Žádné píchačky nikde nemáme.“ Když si všiml, jak se jeho přátelé uculují, stiskl zuby. „Hele, za chvíli pojede z práce domů. Lulu, po které snad Mia musela tvrdohlavost podědit, se zase nastěhovala do svého domku. Nechci tam Miu nechávat dlouho samotnou.“

„My tě necháme hrát si na rodinu,“ ozvala se Ripley, ale jeho vzteklý výraz ji zaskočil. „Hej, klid. Kopeme za stejný tým, pamatuješ?“

„Je tady nějak horko,“ řekl, otočil se a zmizel v domě. „Je nevrlý,“ komentovala to Ripley.

„Kdo by nebyl? Už jsou tady Nell a Zack. Tak se do toho dáme.“

Do deseti minut měl Sam domek zaplněný. Nell nejspíš vytušila, jak vypadá jeho spíž, a dovezla sušenky a džbán ledového čaje. Stihla všechno připravit jako na party, zatímco Mac rozkládal své poznámky na stole.

„Nell, sedneš si konečně?“ Zack ji táhl k židli. „Nech to dítě na pět minut odpočinout.“

„Hej, já mám dvě.“ Ripley se vyhoupla na linku a vzala si sušenku. „Tak já asi začnu. Včera jsme s Nell zkoušely špehovat.“

„To nebylo špehování.“

„Bylo by,“ řekla Ripley, „kdyby se to podařilo. Ale nešlo to. Mia je totálně zablokovaná. Jako by se zamkla do trezoru.“

„A to má být novinka?“ ozval se Sam.

„V tom jejím elegantním mozku se odehrává něco, co nechce nikomu z nás prozradit,“ pokračovala Ripley. „Což jednoho rozčílí, ale co je horší, taky vyděsí.“

„Už si promyslela, co udělá.“

„V tom máš myslím pravdu,“ řekl na to Mac Samovi. „Když jsme se tuhle sešli, říkala něco o pochopení všech výkladů a interpretací. Začal jsem o tom přemýšlet. Na první pohled se to zdá jasné. Její úkol, řekněme, má co dělat s láskou. S láskou bez hranic. Můžeme to brát tak, že má buď takhle milovat, nebo se svobodně zbavit lásky, která ji tak omezuje. Promiň,“ dodal.

„Tohle už jsme probírali.“

„Jo, ale takhle jasné nebývá nic. První sestra, její předchůdkyně, lapila svého milence do pasti. Vzala mu kůži a připoutala ho k zemi a k sobě. Žili spolu, měli rodinu. Jenže jeho city k ní byly výsledkem kouzla, ne svobodné vůle. Když svou kůži našel, odvrátil se od ní a zmizel.“

„Nemohl zůstat,“ promluvil Sam.

„Nehádám se. Jedna možná interpretace je, že Mia má najít lásku bez hranic. Takovou, která není zatížená kouzlem nebo podmínkami.“

„Já ji miluju. A řekl jsem jí to.“

„Ona ti musí uvěřit.“ Zack položil ruku na Samovo rameno. „A buď to přijmout, nebo tě nechat jít.“

„Ale to není jediný výklad. Teď dávejte pozor.“ Mac vzal do rukou jednu ze starých knih a rozevřel ji na označeném místě.

„Tohle je historie ostrova sepsaná na počátku osmnáctého století na základě dokumentů, které jsem nikdy neviděl. Jestli je má Mia u sebe, tak jsi je z knihovny nepřinesl.“

„Tam by je asi neschovávala.“ Sam se zatvářil ustaraně. „Spíš nahoře ve své věži.“

„Rád bych je viděl, ale pro tenhle účel nám kniha postačí. Mluví se tu detailněji o legendě,“ pokračoval Mac. „Shrnu to nejpodstatnější.“

Upravil si brýle a zadíval se na zažloutlou stránku. „Kouzlem byl stvořen a kouzlem bude vzkvétat nebo zhyne. Stejně tak volba vzešlá z kruhu bude život nebo smrt, ve trojí podobě. Krev jejich krve, ruka jejich ruky. Ty tři musí čelit temnotě každá po svém způsobu. Vítr musí najít odvahu, aby se postavila tomu, co ji ničí a ubránila se. „Tys dokázala obojí,“ obrátil se k Nell. „A že pozná samu sebe a vydá se pro lásku, kruh zůstane nedotčen. Stejně Země bude hledat spravedlnost bez boje a krutosti. Nesmí prolít krev kromě své, aby ochránila sebe a své milované.“

Ripley se zadívala na svou dlaň, kde měla dlouhou zhojenou jizvu. „Tak to jsme snad taky zvládli.“

„Mělas na vybranou,“ otočil se k ní Mac. „Víc, než sis uvědomovala. ‚A jestli se spravedlnost sejde se soucitem, kruh vydrží. Pak Oheň musí pohlédnout do svého srdce, otevřít ho a nechat tak. Vidět lásku bez hranic a nabídnout, co je jí nejdražší. Život. Když své srdce osvobodí, kruh vydrží. Síla Trojice se spojí a přetrvá. Čtyři živly povstanou a porazí Temnotu‘.“

„Obětování? Její život?“ Sam vyrazil kupředu. „Ona může obětovat život?“

„Počkej,“ chytil ho Zack za rameno. „Takhle to taky chápeš, Macu?“

„Dá se to vyložit, že každá z nich mohla položit život za ostatní. Za nás. Za odvahu, za spravedlnost, za lásku. Kniha je z Miiny knihovny, takže si toho je nejspíš vědomá. Otázka je, jestli právě tohle zvažuje?“

„Ano.“ Bledá Nell pohlédla na Ripley. „To by nás napadlo všechny tři.“

Ripley přikývla. „Jestli věří, že je to jediná možnost. Ale to přece ne.“ Neklidně seskočila z linky. „Ta by se přece pustila do boje s čímkoli.“

„To nestačí.“ Sam tiskl ruce do pěstí, jak by v nich chtěl rozdrtit svůj vztek a strach. „To mi nestačí. Nebudu stát stranou a čekat, jestli se neobětuje pro pár čtverečních metrů hlíny. Tohle musíme zastavit.“

„Jak to můžeš říct?“ Ripley si zlostně strhla čepici z hlavy. „Jak zastavíš něco, co je v běhu už tři století? Já jsem to zkusila a převálcovalo mě to.“

„Jenže o tvůj život teď nejde, ne?“

Kdyby viděla jen jeho vztek, pustila by se do něj. Jenže spatřila také strach. „Dohodneme se, že si to s ní vyřídíme, až bude po všem, ano?“

„Platí.“ Stiskl jí ramena a pak ji nechal být. „Nemá cenu ji přesvědčovat. Nehnuli bychom s ní. A odtáhnout ji násilím z ostrova by nic nezměnilo. Na ten poslední krok musí dojít, tak ať se to stane tady. Má to přece být tady. Ale s námi všemi.“

„V centru moci,“ souhlasil Mac. „V jejím v kruhu. Miina síla je nejčistší a nejmocnější. Což mě vede k závěru, že její protivník nasbírá sílu přinejmenším stejnou.“

„Jenže nás už je víc,“ zdůraznila Nell. Jednou rukou se chytila manžela a druhou si položila na břicho. „A ve spojení je naše energie strašlivá.“

„A znám ještě další zdroje síly.“ Sam přikývl, když se v jeho hlavě zrodil nápad. „Využijeme je. Všechny.“

Mysl měl jasnou a své představy dobře hlídal, když dorazil do domu na útesech. Mia nebyla jediná, kdo se uměl blokovat.

Našel ji v zahradě, jak klidně popíjí víno a v natažené dlani se jí třepotá motýl.

„To je ale pohled," řekl, políbil ji na temeno hlavy a posadil se naproti. „Jaký jsi měla den?"

Chvíli neříkala nic, dívala se mu do tváře a usrkávala víno. Svůj rozechvělý vnitřní svět držela schovaný železnou vůlí. „Rušný, produktivní. A ty?"

„Podobný. Nějaký kluk prostrčil hlavu mezi špruslemi na jednom z balkónků. Snášel to docela dobře, ale jeho matka začala vyvádět a chtěla po nás, abychom zábradlí rozřezali. Protože jsem nechtěl nechat zničit sto let staré kování, rozhodl jsem se ho uvolnit nenápadným kouzlem. Ale uklízečka mě předběhla. Natřela mu hlavu dětským olejíčkem a vytáhla ji jako špunt z láhve."

Mia se usmála a v dobrém rozmaru mu podala svou sklenici s vínem. Ale oči měla stále ostražité. „Myslím, že si to ten kluk docela užil. Same, všimla jsem si, že mi v knihovně chybějí nějaké knihy."

„Hmm?" Napřáhl prst a motýl ladně přelétl z její dlaně a usadil se na něm. „Říkalas, že knihovnu můžu používat."

„Kde jsou ty knihy?"

Předal jí víno i motýla zpátky. „Nějakou dobu jsem v nich listoval a pokoušel se najít nový pohled na celou naši záležitost."

„Ach." Zamrazilo ji. „No a?"

„Nikdy jsem nebyl dobrý student," trhl rameny. „Zmínil jsem se o nich Macovi a on je chtěl půjčit. Myslel jsem, že ti to nebude vadit."

„Jsem radši, když knihy zůstávají v domě."

„No dobře, já je zase přinesu. Víš, sedět tady takhle s tebou je… dokonalé. Pokaždé když se na tebe podívám, srdce se mi zatetelí. A to je taky nádhera. Miluju tě, Mio."

Sklopila řasy. „Měla bych se postarat o večeři."

Když vstala, vzal ji za ruku. „Pomůžu ti." Držel ji dál a také se postavil. „Není nutné, abys všechno dělala sama."

Nedotýkej se mě, říkala si v duchu. Ještě ne. Teď ne. „Jde mi to líp… V kuchyni mi to jde líp o samotě."

„Tak to jdi," odpověděl. „Já zůstanu tady."

20

Něco se mu honilo hlavou, tím si byla Mia jistá. Byl tak neskutečně milý, pozorný a ohleduplný. Kdyby ho tak dobře neznala, mohla by si myslet, že na něho někdo seslal kouzlo dobromyslnosti.

I když jí to připadalo směšné, raději by brala jeho obvyklou vznětlivost. Aspoň by věděla, co od něho má čekat.

Ale stejně neměla čas se tím zabývat a nemohla riskovat ani pohled hluboko do sebe. A i kdyby čas našla, nechtěla plýtvat energií. Shromažďovala ji v sobě jako makléři akcie.

Byla rozhodnutá, připravená a věřila si, jak jen to šlo. Pokud se jí zmocnila nervozita, využila ji. Když se objevily pochybnosti, zahnala je.

V den úplňku vstala za svítání. Skoro bolestně se jí zachtělo schoulit se do Samovy teplé náruče. Jen proto, aby ji na chvíli objal, jak to někdy dělávali ve spánku. Od té noci ve žlutém domku vedle sebe jen nevinně přespávali.

Neptal se jí na to, ani se ji nepokoušel svést. A když jí to začalo připadat mírně urážlivé, zlobila se na sebe.

Sama se k němu v noci několikrát málem přivinula, protože její mysl ovládaly sny a tělo bodavá potřeba.

Ale tohle rozhodující ráno ho nechala spát a stanula sama na útesech. Tam načerpala oheň z vycházejícího slunce a sílu z dorážejících vln.

S rozpaženýma rukama se napila své moci a vzdala dík za svůj dar.

Pak se otočila a uviděla ho na balkóně u ložnice. Pozoroval ji. Vyměnili si dlouhý pohled, až mezi nimi zajiskřilo světlo.

Vyrazila k domu s vlasy vlajícími ve větru a nevšímala si načernalé mlhy, která se stahovala k okrajům jejího světa.

Do obchodu ten den zašla hlavně pro klid duše. Byl to její sen, který naplňovala v potu tváře. Lulu se už vrátila za kasu, třebaže měla ruku v sádře. Nedala si to vymluvit a Mia se s ní nechtěla hádat.

A musela uznat, že práce a návštěvy kamarádů a příbuzných udržují Lulu v dobrém rozmaru.

I tak by se Mie víc líbilo, kdyby se Lulu vracela k práci postupně, místo aby se do ní vrhla.

V obchodě panoval neobvykle čilý ruch, a tak neměla příležitost trávit s Lulu víc času a pečovat o ni, aniž by to bylo příliš znát. Ale zdálo se, že snad každý druhý obyvatel ostrova měl náhle potřebu zastavit se na kus řeči.

Kolem poledního bylo v kavárně tak plno, že nemohla projít, aniž by ji neustále někdo volal k sobě.

Aby na chvíli unikla a vydechla si, zaběhla do kuchyně a našla si v lednici láhev s vodou.

„Hester Birminghamová mi právě sdělila, že zmrzlina Ben and Jerry's je tenhle týden v akci."

„Ben a Jerry, moji dva oblíbenci," odpověděla Nell, když na talíř nakládala grilované kuře, sendvič s brie a misku s polévkou.

„Byla z toho vážně celá pryč. Měla jsem pocit, že se každou chvíli rozpláče."

„Někteří z nás berou svou zmrzlinu dost vážně. Co kdybych taky nějakou koupila? Můžeme si večer udělat poháry, až…"

„Prima. Jsem ráda, že ti dnešek nedělá starosti." Mia k ní přistoupila a pohladila ji po zádech. „Máš všechno, co potřebuješ. A zítra bude po všem. Žádné nebezpečí."

„Já tomu věřím. Ale musíš mě nechat trochu se strachovat o tebe.“

„Sestřičko.“ Mia se na chvíli opřela tváří o Nellinu hlavu. „Mám tě moc ráda. Ale teď odsud zmizím. Musím ještě něco zařídit a tady dneska stejně jen společensky konverzuju. Uvidíme se večer.“

Když odběhla, Nell zavřela oči a v duchu se pomodlila.

Ale nebylo vůbec snadné se dostat z obchodu. Než se jí konečně podařilo vzít papíry ze zamčené zásuvky a sejít do přízemí, uběhla celá hodina.

„Lulu, na dvě minutky,“ zavolala a ukázala na dveře skladu.

„Mám tady práci.“

„Dvě minuty,“ opakovala Mia a zašla dovnitř.

„Nemůžu s tebou klábosit a další přestávku nepotřebuju.“ Zamračená Lulu vešla do skladu, na ruce sádru s barevnými autogramy a několika neslušnými obrázky. „Mám tam zákazníky.“

„To vidím. Promiň, ale už musím domů.“

„Uprostřed pracovní doby? To ti musím připomenout, že mám o jednu ruku míň místo obvyklých šesti.“

„Nezlob se.“ Emoce Mie stáhly hrdlo a přiškrtily hlas, než se zase ovládla. Tahle žena byla její matka, otec i přítel. Kromě jejího daru jediná konstanta v jejím životě. Ale mnohem dražší než magie.

„Je ti špatně, nebo co?“ chtěla vědět Lulu.

„Ne, je mi fajn. A na zbytek dne můžeme zavřít. Nechci, aby ses přepínala.“

„Ať se propadnu, jestli budeme tak brzo zavírat. Jestli se chceš ulejvat, prosím, ale já nejsem žádný invalida a řídit obchod umím dobře.“

„Já vím. Vynahradím ti to.“

„To si piš. Příští týden si vezmu volné odpoledne a ty zůstaneš pěkně v zákopech.“

„Ujednáno. Díky.“ Mia ji kvůli zlomené ruce opatrně objala, ale pak se neovládla a zabořila jí tvář do vlasů. „Děkuju ti.“

„Kdybych tušila, že tě to tak dojme, vzala bych si dvě volná odpoledne. A teď už jdi, jestli chceš.“

„Mám tě ráda, Lulu. A už jdu.“

Hodila si tašku přes rameno a spěchala ven, takže nemohla vidět, jak Lulu popotahuje a oči jí plavou v slzách.

Když měla jistotu, že ji Mia neuslyší, zašeptala: „Bůh s tebou, dítě moje.“

„Je všechno v pořádku, paní Farleyová?“

„Ano, je.“

Sam přikývl. „Tak vám děkuji za pomoc. Dnes už budu muset nechat hotel ve vašich kompetentních rukou.“

„Pane… Same,“ opravila se. „Byl jste zajímavý a vlastně i hodný kluk. Ale jako muž jste ještě lepší.“

„Já…“ Nevěděl co říct. „Děkuju vám. Už budu muset jít.“

„Přeju hezký večer.“

„Ten bude jako z románu,“ prorokoval a vyšel z kanceláře.

Musel si ještě zajet do domku pro své věci. Pro nástroje, které si k Mie neodvezl. Sbalil si svůj nejstarší nůž athame a rituální meč a starobylý pohár, v němž uchovával mořskou sůl. Převlékl se do tmavé košile a džínů. Tmavý plášť se rozhodl vzít s sebou, místo aby v něm řídil. Oblíbenou hůlku zabalil do hedvábné látky.

To vše uložil do vyřezávané dřevěné truhličky, kterou jeho rodina vlastnila po generace.

Místo amuletu si na krku nechal řetízek se dvěma stříbrnými prsteny.

Než došel k autu, otočil se a pohlédl na dům a nedaleký les. Jeho ochrana vydrží. Odmítl o tom pochybovat.

Ucítil chvění své vlastní síly, když prošel ochranným obalem kolem domu na nechráněnou ulici.

V ten moment ho cizí síla zasáhla tak prudce, až vylétl do vzduchu a spadl na záda. Pekelně se uhodil a v hlavě mu zavířily tisíce černých hvězdiček.

„Zabere ti hodinu, než to pak všechno zapojíš," stěžovala si Ripley, když Mac nakládal poslední přístroj do kufru Landrovem.

„Nebude to tak dlouho trvat."

„To říkáš vždycky."

„Nejspíš to nebudu všechno potřebovat, ale co kdyby. Tohle vypadá na jednu z největších paranormálních událostí v dějinách. Tak." Zabouchl dveře kufru. „Připravená?"

„Já dávno. Tak jdeme…"

Zděšeně sledoval, jak se jí oči protočily dozadu a rukama se chytila za hrdlo, když se náhle začala dusit.

*

Nell čekala, až Zack zanese tašku s jejími nástroji do auta. „Tohle určitě zabere," řekla mu pak. „Mia se na to připravovala celý život."

„Trocha podpory nezaškodí."

„Ne. A Samův nápad je skvělý a navíc poslouží celému ostrovu."

Naložil ještě chladicí box se zmrzlinou a ingrediencemi na poháry. „Taky si myslím. Jen mě znepokojilo, že Remington upadl do bezvědomí. Můj známý říkal, že to bylo, jako když stiskneš vypínač. Zničehonic omdlel."

„Je zneužívaný. Cítím k němu lítost za to, že se otevřel něčemu, co ho bezpochyby zničí."

„To, co je v něm, chce tebe, Nell."

„Ne." Dotkla se jeho paže. Muž, který kdysi býval jejím manželem a noční můrou, už ji neděsil. „Ta síla v něm chce naprosto všechno, ale teď hlavně Miu."

Chtěla se otočit ke dveřím auta, ale pak se s šokovaným výkřikem přelomila v pase.

„Co se děje? Nell?"

„Křeče. Bože můj, dítě!"

„Vydrž. Vydrž, prosím tě.“ V panice ji popadl do náruče, když viděl její tvář zkroucenou bolestí. „Zavezu tě k doktorovi. To bude zase dobré.“

„Ne ne ne.“ Přitiskla tvář k jeho rameni a bojovala s bolestí i strachem. „Počkej chvilku.“

„Ani vteřinu.“ Rozrazil dveře a byl by ji posadil do auta, kdyby se nedržela jako klíště.

„To není skutečné. Není to pravda. Mia říkala, že dítě bude v bezpečí. Byla si tím jistá. Tohle není skutečné.“ Zadívala se do sebe a našla pod strachem svoji sílu. „Je to iluze, aby nás udržel stranou. Abychom nemohli utvořit kruh.“ Dlouze, třaslavě si vydechla, a když se znovu obrátila k Zackovi, její pleť zlatě zářila.

„Byla to lež,“ řekla. „Musíme rychle za Miou.“

Nejdřív zašla na svoje útesy a stanula tam v rozevláté róbě, bělostné jako měsíc v úplňku, který měl teprve vyjít.

S klidem pozorovala, jak mlha stoupá z moře a metr za metrem začíná zahalovat ostrov.

Třebaže pečlivě střežila své myšlenky, protivník věděl, že tuhle noc půjde o všechno.

„Tak se staň,“ zašeptala a vydala se ke dlouhým stínům a ubývajícímu světlu lesa.

Mlha se stahovala kolem ní. Ledová a oživlá šepotem. Měla chuť se dát do běhu. Cítila, jak ji odpornými prstíky lechtá na kůži. Jako by ji škádlila.

Zaslechla táhlé, hluboké vytí vlka, které se téměř podobalo smíchu. Trochu paniky proniklo jejím štítem, když se jí mlha nehybně vtírala pod sukni šatů.

Znechuceně se po ní ohnala a vytlačila ji z pěšiny, třebaže tím ztratila něco ze své drahocenné energie.

Se zrychleným tepem vešla na mýtinu. Do srdce ostrova, kde chtěla čekat na svůj kruh.

Ale nebude to tak snadné, pomyslela si a potlačila své emoce. Představila si je jako jasné i temné proudy, které se

v jednom úzkém paprsku stahují do jejího srdce. Nebude snadné ublížit a využít svou lásku k ničení.

Bude je chránit a pak vyhraje.

Nell dorazila jako první. Proběhla lesem se Zackem v patách a prudce Miu objala. „Tak jsi v pořádku!“

„Ano.“ Mia se od ní jemně odtáhla. „Co se stalo?“

„Snažil se nás zastavit. Je už hodně blízko, Mio.“

„Já vím.“ Vzala Nell za obě ruce a pevně je stiskla. „Tobě ani tvé rodině se nic nestane. Musíme začít. Slunce už brzy zapadne.“

Pustila Nell, rozhodila pažemi a svíce rozmístěné kolem mýtiny se jasně rozhořely. „On by chtěl tmu,“ řekla a obrátila se k Ripley, která vyšla z lesa.

„Ten parchant myslel, že mě může zastrašit.“ Odložila tašku s nástroji a Mac už za ní vlekl první přístroj. „Je čas mu ukázat, s kým má tu čest.“

„Potřeboval bych s těmi věcmi pomoct,“ řekl Mac.

„Nemáš na to moc času,“ odpověděla Mia.

„Času je dost.“ Objevil se Sam s dalším přístrojem a svou vyřezávanou truhlou.

Mia k němu přešla a dotkla se koutku jeho úst. „Ty krvácíš.“

„Ten hajzl mě praštil.“ Setřel si krev hřbetem ruky. „Taky mu dlužím ránu.“

„Tak se jdeme prát.“ Ripley sáhla do tašky a Vytáhla svůj rituální meč.

Mia se poprvé za několik dní upřímně rozesmála. „Ty se nikdy nezměníš. Tohle je posvátné místo. Srdce ostrovu. Kruh uvnitř kruhu ochrání všechny před chladem a tmou. Kde duch sester vládne dosud, zpečetím také svůj osud.“

Začala se zaříkáváním, přitom obcházela mýtinu a bosýma nohama se téměř dotýkala bublající mlhy.

„Kruh, který tu byl utvořen, nebude nikdy přemožen.“

„Tohle není zahájení vymítacího rituálu,“ poznamenal Sam, ale nevšímala si ho.

„Zapadající slunce předává mi žár, měsíc už stoupá výš a dál.“ Zvedla pohár a z mořské soli utvořila kruhy kolem

manželů svých sester. „Jedna jsou tři a tři jsou jedna, skrz naši krev nás dávná síť vedla. Temná moc ať nese mé znamení na věky.“

Zvedla ruce nad hlavu a vyvolala hromobití. „Utvoř další kruh,“ řekla a pohlédla na Sama. „Vím, co dělám.“

„Já taky.“

Když byl utvořen kruh, Mac se zadíval na svá měřidla. „Jestli tomu dobře rozumím, tím vnějším kruhem kolem mýtiny chce soustředit negativní sílu na sebe. I přesto že zůstane spojená s ostatními, bude hlavním terčem.“

„Sam to říkal,“ odpověděl Zack.

„To je pravda. A nás obsypala solí kvůli dodatečné ochraně. Chce, abychom zůstali uvnitř těch kruhů, ať se stane cokoli.“

„To zrovna,“ řekl Zack.

„Zase pravda. Moc narůstá.“ Jasně to cítil.

Kolem kruhu se rozzářilo zlaté světlo. Každý pak špičkou nože vyryl do země svůj symbol. A z východem měsíce se rozeznělo první zaříkávání.

„Větře a ohni, vodo a země, od matky k synovi, od dcery ke mně. Vyzýváme ku pomoci síly, které žijí v noci. Pod tváří celého měsíce žádáme, co chceme nejvíce. Prosíme o světlo a prozření.“

Nell pozvedla paže. „Z větru pocházím a vítr vzývám. Ať odvane, co uškodí nám. Dones nám kouzlo, dones dar. Já jsem Vítr a on je já. Jak říkám, tak se staň.“

A zatímco se vítr rozburácel, vztáhla paže Ripley. „Ze země pocházím a vrátím se do ní. Zatřes se mocně pod nohou mojí. Spolkni zlo, pomáhej nám, jak říkám, tak se staň.“

Země se zachvěla.

„Z vody jsem vzešel.“ Sam zvedl paže do výšky. „A pláču vodu. Vylij se z moře ven a z nebes dolů. Očisti ostrov od zlé moci, ochraň ho před tím, co rodí se z noci. Já jsem voda a ona je já, jak říkám, tak stát se má.“

Zasáhl je proud deště a Mia zvrátila hlavu. „Z ohně jsem vzešla a toužím po ohni. Plápolej jasně a mocně

zajiskři. Zažeň tu bestii, co prahne po krvi, ochraň všechno, co tolik drahé mi. Já jsem oheň a oheň je já, jak říkám, tak stát se má.“

Na nebi zaplanul blesk vystřelený ze země. Zahučel a zajiskřil v dešti jako tisíce diamantů.

Zuřivá vichřice, která se zrodila na mýtině, se v podobě vzdušného víru prohnala lesem.

„Moje přístroje to nedokážou změřit,“ volal Mac přes údery hromu. „Nedá se určit, odkud to jde.“

Zack vedle něho vytáhl z pouzdra zbraň. „Nebudeš to potřebovat. Je slyšet vytí. Vlk. A blíží se.“

Uvnitř kruhu se čtyři lidé vzali za ruce. V měsíčním světle, které prořezávalo bouři jako lucerna, vložila Mia Nellinu ruku do Samovy a vytvořila tak trojici.

„Už dvakrát ti Trojice vzala dech, mnou nakonec se zkoušet nech. Dneska vyzývám tě já, ať stane se, co stát se má. Osud se nás brzy zeptá, kdo se dnes se smrtí setká. Poslední hodina uhodila. Poznáš, jaká je moje síla.“

Prošla ohněm, který sama stvořila, a vykročila z kruhu.

Z mlhy se zformoval černý vlk, který na ni teď vrčel na kraji mýtiny. Když se vydala jeho směrem, Sam zvedl rituální meč. Z jeho hrotu vyšlehlo ostré modré světlo. Sam skočil před Miu, aby ji chránil vlastním tělem.

„Ne.“ Trochu strachu se z ní prodralo přes mocnou sebekontrolu a světlo na mýtině pohaslo. „Tohle není tvůj úkol.“

„Ty jsi moje. Radši s ním půjdu do pekla, než bych ti nechal ublížit. Vrať se do kruhu.“

Zadívala se na něho, a třebaže vlk udělal první zkusmý krok na mýtinu, její panika zmizela. Její síla pramenila ze srdce a odsud se šířila dál.

„Já neprohraju,“ řekla tiše. „Nemůžu.“ S jasnou představou o svém osudu se rozběhla z mýtiny a vlk jí vyrazil v patách.

Skončí to na místě, které si sama zvolí. Tím si byla jistá. Hnala se lesem a její horké tělo proráželo ledovou mlhu, která zakrývala cestu a vířila ve vzduchu. Její

pronásledovatel hladově řičel. Znala každý zákrut pěšiny, každou vyvýšeninu a utíkala bouřlivou nocí s jasnou vidinou cíle.

Z lesa vyběhla přímo k útesům, které se v té mlze černě a kluzce leskly. Soustředila se a vrhla část síly za sebe, aby získala čas, který ještě potřebovala. Zaslechla bolestný a vzteklý výkřik. Ale pod ním rozeznala i škodolibou radost.

Byla mimo svůj kruh. Oddělená a sama. Stála na útesech, kde ta, které říkali Oheň, učinila svou poslední volbu. Za jejími zády bouřilo moře a pod sebou měla nemilosrdné skály.

V pasti. Zaslechla to v hlavě jako šepot. Stůj a nech se roztrhat na kusy. Nebo udělej krok do prázdna a unikneš.

Dech se jí krátil z běhu i z toho, co v ní narůstalo. Posunula se o několik centimetrů dozadu. Vítr zacloumal cípem jejích vlhkých šatů a kluzká skála pod ní se zachvěla.

Ostrov byl zahalený v mlze a dusil se pod její tíhou. Ale s tím počítala. Pak uviděla velký jasný kruh na kraji městečka, jako by tam svítily tisíce svíček. A to bylo něco, co nečekala, stejně jako mocný proud energie, který odtamtud do ní pronikl jako láska.

Přijala ho a zakryla vlastní mocí jako štítem, přitom sledovala vlka, jak pomalu stoupá na útesy.

Jen pojď za mnou, pomyslela si. Jen blíž. Na tohle jsem čekala celý život.

Vycenil zuby a zvedl se jako člověk na zadních nohou. Boj se, protože já jsem tvoje smrt. Přináším ti bolest.

Z nebe sjel černý blesk a spálil kámen u jejích nohou. Ucukla a v očích té bestie to rudě zablýsklo.

„Ještě jsem neskončila," řekla chladně a vychrstla na něho proud ohně.

A přesně to Sam uviděl, když vyběhl z lesa. Miu stojící na okraji útesů s rozevlátými vlasy v bílé róbě, nad níž se zvedá monstrózní černá silueta. Kolem se mocně blýskalo a kouřilo. Rozbouřené nebe je zasypávalo ohnivými jazyky.

Se vzteklým spíš než vystrašeným výkřikem a syčícím mečem se hnal na útesy.

Teď! pomyslela si a zatočila se na útesu, jako by stála na balkóně. „Této noci učiním svoji radostnou volbu. On si vybral mě a já jeho.“ Rozhodila paže a odhalila, co je v jejím srdci. „Tohle světlo žádná síla nezabije, jeho srdce pro mě, moje pro něj bije. Náš osud společný je.“ Její hlas měl náhle sílu hromu. Ostatní právě dorazili z lesa. „Pro ty, co miluji, bych život dala v sázku. Však třistaletý zápas mohu skončit slovy: Volím lásku.“ Sam k ní doběhl a ona ho pevně chytila za ruku. „Volím si život.“

Vlčí silueta se chvějivě proměnila v lidskou. Tvář zla se ale prohýbala a bleskurychle měnila v tisíce jiných tváří, z nichž každá nesla vypálené znamení. „Zachránila jsi tohle místo, ale sebe ne.“ Jeho dech ohavně páchl. „Vezmu tě s sebou.“

Démon se odrazil, ale Samův meč, čistý jako voda, byl připraven. „Její znamení a ještě moje.“ Meč se zařízl a černé monstrum se rozpadlo v mlze a odteklo po kamenech jako hejno hadů.

„Tyrani nikdy nehrají fér,“ řekla Mia, když mlha začala syčet, prskat a plížit se k jejím nohám. Moc v ní sálala jako stálý bílý proud. „Musím to dokončit.“

„Tak to udělej,“ řekl Sam.

Odhodila všechny bariéry, otevřela všechny zámky. Moc, která v ní pulzovala, vytryskla ven a ona tam stála v plamenech pod zuřícím nebem. „Vší svojí silou, vším ze sebe vrhám tvou zvůli zpět na tebe. Odvahou, spravedlivostí, srdcem i tělem ukončím, co sestry zahájily. Teď pocítíš skutečný strach, až tě můj oheň změní v prach.“

Napřáhla ruku a v dlani se jí objevila koule z plamenů. „Tvůj osud zpečetí sestry tři, tak staň se, už ho nešetři.“

Za Lulu, pomyslela si. A za všechny další nevinné.

Pak vrhla ohnivou kouli do mlhy. Ta zaplanula, svíjela se a ještě hořící stekla s mocným hukotem přes útesy do moře.

„Utop se v pekle.“ Samův hlas zazněl ozvěnou. „Pojdi v temnotách. Ať věčně hoříš s cejchem mé ženy. Tvoji moc spolkne širé moře.“

„Jak říkáme,“ dodala Mia a otočila se k němu. „Tak se staň.“ Ustoupil a táhl ji s sebou. „Pojď od toho srázu, Mio.“

„Ale odsud je tak krásný výhled.“ Rozesmála se radostně a z plna hrdla a zvrátila hlavu k nebi, kde zpoza mraků tryskaly hvězdy. Měsíc plul jako bílá loď na klidném moři. „Bože, to je ale pocit. Asi se budeš chtít na něco zeptat,“ řekla. „Dej mi ale ještě minutku s Ripley a Nell.“

„Jen běž.“

Seběhla z útesů přímo do náruče svých sester.

Později nechala ostatní v kuchyni svého domu a vyšla za Samem do zahrady. „Možná je pro tebe těžké pochopit, proč jsem se s tebou a s vámi všemi nechtěla podělit o svoje plány. To nebyla arogance, bylo to…“

Slova jí uvízla v hrdle, protože ji prudce otočil a přitáhl k sobě.

„Nutné,“ vypravila ze sebe.

„Jen chviličku nemluv. Jen… Mio.“ Schoval tvář do jejích vlasů, pohupoval se a pronášel něžná i divoká slova v keltštině. Pak ji od sebe stejně náhle odtrhl a zatřásl s ní. „Nutné, krucinál. Bylo nutné vyrvat mi srdce z těla? Umíš si představit, jaké bylo vidět tě na kraji útesu, když na tebe ta obluda útočila?“

„Ano.“ Vzala jeho tvář do dlaní. „Ano. Byla to jediná možnost, Same. Jediný způsob, jak to skončit a nikomu neublížit.“

„Tak mi na něco odpověz. A dívej se mi přitom do očí. Byla by ses obětovala?“

„Ne.“ Když přimhouřil oči, neuhnula. „Riskovat život je něco jiného než ho obětovat. A jestli jsem riskovala? Ano. Ale s chladnou hlavou, protože jsem praktická ženská, co si váží života. Riskovala jsem ho pro jedinou

opravdovou matku, kterou jsem kdy měla. Pro tenhle ostrov a lidi na něm. A pro ně," ukázala k domu. „Pro děti, které se z nich narodí. A taky pro tebe a pro nás. Ale měla jsem v úmyslu přežít, a jak vidíš, dokázala jsem to."

„Tys plánovala, že odejdeš z kruhu a zavedeš ho sama na útesy."

„Tam to mělo být ukončeno. Připravovala jsem se všemi způsoby a zvažovala všechny možnosti. Ale na jednu jsem na rozdíl od tebe zapomněla. Když jsem se podívala dolů z útesů a uviděla ten světelný kruh… Same." Přemožená láskou se o něho opřela. „Když jsem ucítila tu sílu, lásku a víru, která do mě proudí, byl to ten největší dar. Kdo ví, co by se jinak stalo?

Tos zařídil ty. Požádal jsi o pomoc tam, kde by mě to ani nenapadlo."

„Ostrovani drží spolu. Stačí říct několika lidem a…"

„A ti to řeknou dalším," dokončila větu. „Takže se dnes v noci shromáždili kolem domku a v lese. Tolik srdcí a myslí obrácených směrem ke mně."

Přitiskla si ruce na prsa, kde ta píseň ještě doznívala. „Silné kouzlo. Musíš pochopit," pokračovala a odtáhla se, „že jsem ti to nemohla říct předem. Nesměla jsem ze svého srdce pustit nic, co by on mohl pochopit. Bylo třeba počkat na vhodnou chvíli."

„Smiřuju se s tím, Mio, ale to nebyl jen tvůj boj. Byl náš."

„Tím jsem si nebyla jistá. Chtěla jsem být, ale nešlo to, dokud jsi nevyšel z kruhu a postavil se přede mě. A to, cos cítil… Vyznání lásky slovy není nic proti tomu, co z tebe v tu chvíli vytrysklo. Pak jsem uvěřila, že za mnou poběžíš a že to musíme dokončit společně. Musím ti ještě říct…"

Zavrtěla hlavou, poodešla a hledala vhodná slova. „Kdysi jsem tě tak moc milovala. Ale byla to láska plná mých potřeb a přání. Dívčí láska, která má své hranice. Když jsi odešel, zamkla jsem ji v sobě. Nemohla bych s ní dál žít. Pak ses vrátil."

Otočila se k němu. „Jen pohled na tebe mě bolel. Jak říkám, jsem praktická a bolest nemám ráda. Poradila jsem si s tím. Chtěla jsem tě, ale nemusela jsem hledat lásku, abych tě zase dostala. Aspoň jsem tomu věřila.“ Odhrnula mu vlasy z čela. „Nebo si to přála. Ale zámek nevydržel a láska pronikla ven. Už jiná než dřív, ale já jsem ji nechtěla vůbec vidět. Protože to zase bolelo. Vždycky když jsi řekl, miluju tě, jako bys mi bodl nůž do srdce.“

„Mio…“

„Ne, musím to říct. Pamatuješ na ten večer, co jsme seděli na zahradě s motýly? Než ses objevil, snažila jsem se všechno si jednou provždy ujasnit. Rozumně si to zdůvodnit a připravit se. Ale ty sis sedl a usmál se na mě a ve mně se všechno pohnulo. Jako bych celou dobu čekala jen na ten jeden moment a jeden pohled. Když jsi pak řekl, že mě miluješ, už to nebolelo. Vůbec to nebolelo. A víš, jak jsem se cítila?“

„Ne.“ Pohladil ji klouby na ruce po tváři. „Povídej.“

„Šťastná. Do hloubi duše šťastná. Same.“ Pohladila ho po pažích a nechtěla se ho přestat dotýkat. „To, co jsem k tobě cítila kdysi, co cítím teď a vždycky budu, není dívčí láska. Vyšla z ní, ale je nová. Nepotřebuje fantazie a přání. Kdybys odešel…“

„Já neodejdu.“

„Kdybys znova odešel, moje city k tobě by se nezměnily a nikam bych je nezamykala. A to jsem potřebovala vědět jistě, bez stínu pochybnosti. Budu ten pocit opatrovat. Vím, že mě miluješ, a to stačí.“

„Myslíš, že bych tě teď opustil?“

„O to nejde.“ Její srdce se vznášelo, a tak se zatočila dokola. „Jde o to, že tě miluju tak, že bych tě nechala odejít. Už se na tebe nebudu dívat se strachem a obavami. Miluju tě tak, že s tebou můžu být. Můžu s tebou žít. Bez výčitek a podmínek.“

„Pojď sem, ano? Přesně sem,“ ukázal na místo před sebou.

Přikývla a postavila se tam. „Je to dost blízko?“

„Vidíš je?“ Vytáhl řetízek, takže měla prstýnky před očima.

„Odkud je máš? Jsou krásné.“ Dotkla se jich a dech se jí zadrhl, jaké světlo a teplo z nich vycházelo. „Jejich prsteny,“ zašeptala. „Jeho a její.“

„Jeho jsem našel v té jeskyni v Irsku a její před pár dny tady. V naší jeskyni. Vidíš, co je na nich vyryté?“

Přejela prstem po keltském uzlu a po nápise vyrytém uvnitř kroužků. Srdce se jí rozbušilo.

Stáhl si řetízek přes hlavu a uvolnil menší prsten. „Tenhle je tvůj.“

Všechna síla, která v ní stále vřela, jako by se na moment odmlčela. Jako by tisíc hrdel najednou zadrželo dech. „Proč mi ho dáváš?“

„Protože on nemohl dodržet slib, ale já ano. Chci ti dát svůj slib. A chci ho od tebe. Teď a pak znovu při svatebním obřadu. A pak každý další den. Budu ti ho opakovat pokaždé, když se nám narodí dítě.“

Pohlédla mu do očí. „Dítě.“

„Měl jsem vidění,“ řekl a setřel jí prstem z tváře první slzu. „Pracovala jsi brzy zjara na zahradě. Všechno ještě bylo jemně zelené a slunce nepálilo. Když jsem za tebou přišel, narovnala ses. Byla jsi tak krásná, Mio. Krásnější než kdy jindy. A čekala jsi naše dítě. Položil jsem ti ruku na břicho a cítil jsem, jak se hýbe. Cítil jsem život, který jsme stvořili, jak… jak se spěchá narodit. Netušil jsem, co to znamená.“

Vzal její tvář do dlaní. „Netušil jsem, že tak moc budu chtít všechno, co jsem v tu chvíli viděl. Prožij se mnou život, Mio. Náš i nový, co zplodíme.“

„Myslela jsem, že kouzel už bylo dneska dost. Ano.“ Políbila ho na tvář. „Ano.“ Pak na druhou. „Na všechno říkám ano,“ zasmála se a našla jeho rty.

Jednou s ní zatočil dokola a pak ji vzal za pravou ruku. „To není správný prst,“ řekla.

„Nemůžeš ho nosit na levé, dokud nejsi vdaná. Budeme ctít tradice. Takže… Ale lidi, co se milují celý život, by nejspíš mohli být zasnoubení jen krátce…“

Otevřel dlaň a tam, kde byla její slza, se blýskl proužek světla. Zazubil se na ni, vyhodil ho do vzduchu a proměnil ve sprškuhvězd, které se jako fontána snášely dolů.

„Symbol,“ dodal a natáhl se pro jednu z nich. „A slib. Dám ti i hvězdy, Mio.“ Obrátil ruku a podával jí prsten posetý dokola brilianty, čirými jako voda a zářivými jako oheň.

„Vezmu si je. I tebe. Ach, i tebe, Same.“ Natáhla ruku a užívala si to vzrušení, když jí svůj slib a zástavu navlékal na prst. Prsten se rozzářil. „Jaké kouzlo spolu zažijeme!“

„Pojď začít hned.“

Se smíchem ji popadl do náruče a tančil s ní v zahradě poseté květinami. A jejich hvězdy se chvějivě třpytily na temné obloze.